

Giới thiệu Vợ Yêu Thích Tán Gái

Nếu bạn thích những truyện gái giả trai và có những hành động rất đáng yêu thì truyện Vợ Yêu Thích Tán Gái của tác giả Cầu Mộng sẽ không làm bạn thất vọng.

Anh trai sinh đôi của mình đã dụ dỗ cô về nước rồi trốn đi khiến cô phải đơn thân độc mã tiếp khách tại công ty. Điều đáng nói là cô phải giả thành đàn ông để tiếp khách!

Với những cô gái anh rất chán nhưng khi thấy người "đàn ông giả" này anh liền mời đi ăn tối? Với những bản năng của một người con gái liệu anh có nhận ra được điều đó không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Những ngôi sao đẹp đẽ loé sáng trên bầu trời đêm xa xôi, như dải lụa màu đen thượng hạng được khảm lên toàn bộ thạch đá quý lộng lẫy phát sáng mê người.

Anh tuấn, cao lớn, tiền nhiều, đạo đức, hành vi hàng ngày phải gọi là thánh nhân nhưng Lam Vũ Đường lúc này lại không quan tâm tới cảnh đêm, anh muốn nhanh tìm được nhà hàng “Bất Ngữ Lâu” kia.

Gần đây khẩu vị của anh cực kỳ kém, cơ hồ sắp bị rối loạn dinh dưỡng, cho nên bạn bè khuyên anh nếu rảnh thì đến “Bất Ngữ Lâu” nếm thử các món hải sản khôi phục lại vị giác với thức ăn. Nhưng theo lời bạn bè chỉ anh đã tìm khắp nửa ngày vẫn không tìm thấy nhà hàng đó, anh bắt đầu nghi ngờ nhà hàng “Bất Ngữ Lâu” kia rốt cuộc có tồn tại hay không.

“Bất Ngữ Lâu”? – Không phải ở phía trước sao? Người đi đường nhìn anh có biểu tình như anh là kẻ ngu.

Nhìn theo hướng chỉ của người đi đường, anh vô cùng ngạc nhiên.

Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ, nếu không chính mắt nhìn thấy thì Lam Vũ Đường thật sự không thể tin được tòa nhà nho nhỏ trước mắt này chính là thiên đường mỹ thực được đồn đãi trong nhân gian – mặt tiền “Bất Ngữ Lâu” thậm chí căn bản không thể gọi là “Tiệm”.

Nói nó nhỏ thật sự cũng không sai, bên trong nhà hàng nho nhỏ chỉ có sáu chỗ ngồi, phục vụ là hai cô gái trẻ thanh tú. Hơn nữa mặt tiền nhà hàng căn bản không có trang hoàng gì hết, hoàn toàn để nguyên hiện trạng, cách trang trí rất giống thời xưa.

Nhưng nếu nghĩ là cái nhà hàng kiểu Trung Quốc này bởi vì buôn bán không tốt mà đóng cửa thì thật là một sai lầm to lớn. Nếu như không hẹn trước thì rất khó được như ý, bởi vì nơi này thường thường kín hết chỗ, cho dù giá cả bữa ăn rất đắt nhưng mọi người trả tiền lại cam tâm tình nguyện, đơn giản là đáng giá.

Nhưng mà hình như người chủ nhà hàng lại không quan tâm tới việc làm ăn buôn bán này, cứ năm ba bữa lại đóng cửa nghỉ ngơi, một tháng thì ít ra có đến hai mươi ngày treo biển “tạm dừng buôn bán”.

Nói tóm lại, “Bất Ngữ Lâu” không bị đóng cửa thật đúng là kì lạ. Càng quái hơn là ông chủ luôn luôn thần bí, rất ít người được gặp qua, việc này làm cho người ta càng tò mò hơn.

Trong lúc chờ đồ ăn mang lên, Lam Vũ Đường cũng đánh giá mọi thứ ở chỗ này, tuy rằng chưa trang hoàng nhưng nhờ khéo léo bài trí nên cũng có một chút đặc sắc, hơn nữa sáng sủa sạch sẽ, làm cho lòng người thật thoải mái.

Nhưng khi Lam Vũ Đường nhìn thấy thức ăn đặt trước mặt mình thì không khỏi mở to mắt, ý tưởng tiến vào hắc điểm đột nhiên nhảy ra [quán trọ cướp của giết người]. Nếu anh không nhìn lầm, thứ gì đó trên bàn hẳn chỉ là một loại nguyên liệu nấu ăn bình thường – cái trắng thôi.

Hương thơm của đồ ăn truyền tới, anh nhìn không được gấp một miếng đưa vào miệng thử, bất ngờ kinh ngạc đến tròn tròn mắt.

Oa!Oa!Oa!!!

Món ăn này chỉ có ở trên trời, nhân gian làm sao có cơ hội nếm thử.

“Bất Ngữ Lâu” thật xứng là thiên đường mỹ thực.

Anh nhớ kĩ nó.

Anh lại mong chờ được kết bạn với ông chủ nhà hàng, chỉ mong có thể như ý nguyện.

Chương 1

Khu dân cư cao cấp ở núi Dương Minh, phóng mắt nhìn khắp đều là các biệt thự cao cấp thiết kế độc đáo và xa hoa.

Thế núi từ thấp tới cao, cũng giống như thu tiền tài, quyền thế cùng địa vị xã hội của mọi người.

Lâu thị mặc dù không phải tập đoàn tài chính lớn nhất trong nước, nhưng cũng đứng hàng thứ năm trong mười tập đoàn được đánh giá đứng đầu nước, là công ty vượt qua phạm vi quốc gia tầm cỡ quốc tế. Mấy năm gần đây bởi vì thiếu gia Lâu gia đã học thành tài trở về nước – Lâu Bộ Hiên gia nhập mà thanh danh ngày càng trở nên vang dội, các công ty con không ngừng mở rộng, nghiêm nhiên đã trở thành ông chủ lớn dẫn đầu trong giới trang phục và hoá trang.

Biệt thự của nhà họ Lâu ở đoạn giữa núi Dương Minh, lấy ánh sáng vô cùng tốt, phong thái kiến trúc kết hợp đông tây nên vô cùng đặc sắc. Biệt thự cao ba tầng, lầu một bao gồm phòng khách, phòng bếp, phòng sách, nhà ăn và nhà kho; lầu hai chủ yếu là phòng của vợ chồng Lâu chủ tịch và hai người con gái, bên trong mỗi phòng đều bố trí đầy đủ phòng vệ sinh, phòng khách và phòng làm việc; còn lầu ba là lãnh địa của hai anh em trai gái sinh đôi họ Lâu.

Bên trái khu nhà ở là bể bơi ngoài trời và sân nhà có chỗ đậu xe, phía bên phải là gara chiếm diện tích không nhỏ, bên trong cùng lúc chứa bảy chiếc xe hơi quý báu giá trị xa xỉ.

Vào cửa lớn, nghênh diện là đường xe chạy rộng mở, hai bên là cây cỏ sum xuê xanh um tươi tốt, những đóa hoa mỹ lệ đón nắng gắt tranh giành đua sắc.

Ở phía sau có một vườn hoa nhỏ, còn có một nhà kính trồng hoa, là nơi phu nhân Lâu tiêu thời gian.

Sáng sớm đáng lẽ phải khởi đầu tràn ngập hi vọng, mà ông chủ lớn Lâu Hải Thần của nhà họ Lâu lại nhíu lại mày, xoa huyết Thái Dương đang đau đớn không ngừng thờ dài.

"Chào ba buổi sáng." Một cô gái mỹ lệ hoạt bát đáng yêu sôi nổi bước xuống lầu, thì ra là con gái út Lâu Bộ Hiên của nhà họ Lâu, hiện đang học đại học.

"Chào ba." Thanh âm thanh thúy mềm mại truyền đến tai mọi người, Lâu Bộ Sầu mỹ lệ lại đoan trang ưu nhã bước xuống cầu thang. Cô có được trí tuệ cùng tài văn chương nên mới hai mươi sáu tuổi đã trông coi công ty Lâu thị, khiến cho người ta không thể không bội phục.

Lâu Hải Thần lại giống như không nghe thấy gì mà mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thờ dài càng phát ra trầm trọng.

Hai chị em nhìn nhau lắc đầu cười gượng. Có thể khiến cho ông chủ lớn Lâu gia có bộ dáng như thế cũng chỉ do vị nhị tiểu thư Lâu Bộ Vũ nhà bọn họ thấy đầu không thấy đuôi kia. Có thể nói, bắt đầu từ khi cô vừa chạy vừa nhảy, cha mẹ đã không ngừng thờ dài, hơn nữa theo xu hướng thời gian càng ngày càng nhiều.

Ai! Ba họ thật đáng thương.

"Hi, chào ba già, thân thể không thoải mái sao?" Tiếng trêu chọc vang lên, một cô gái với nụ cười rạng rỡ từ tay vịn cầu thang trượt xuống, động tác vô cùng đẹp, tóc dài tung bay, mang theo mấy phần nghịch ngợm.

Lâu Bộ Vũ và hai chị em kia đứng chung một chỗ vĩnh viễn không giống người một nhà, khách quan cho chị cả tao nhã mỹ lệ và cô em út xinh đẹp hoạt bát, ai cũng không thể để ý trước một cô gái có diện mạo bình thường như cô. Nhưng điều kiện trước tiên là cô phải đồng ý làm một đứa con ngoan không nói không động, nếu không rất khó có người bỏ qua sự tồn tại của Lâu nhị tiểu thư, bởi vì bình thường cô đều bị gắn với đại danh từ "Tai nạn".

"Lâu – Bộ – Vũ." Lâu Hải Thần tức giận rống lớn. Đứa con gái này từ nhỏ sinh ra là muốn tra tấn ông sao?

"Được rồi, con cảm miệng." Lâu Bộ Vũ gọn gàng lộn ngược, ngồi xuống bàn nhanh chóng bắt đầu ăn. Làm người nên lấy ăn làm gốc, cô phải bồi bổ cơ thể của mình trước mới có tinh lực cùng ba già giằng co.

"Ai..." Đây đã là lần thờ dài không biết thứ mấy trăm sáng nay.

"Hà quần gia, múc cháo." Lâu Bộ Vũ cười ngọt ngào, chìa tay ném cái chén không về phía phòng bếp.

"Nhị tiểu thư!" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hà quần gia mạo hiểm bắt được cái chén không đột nhiên bay tới, trong lòng âm thầm oán thán, nhị tiểu thư bản lĩnh cao cường sao lại thích trêu chọc người, cho tới bây giờ cũng không nghĩ bọn họ đều là những người bình thường không có công phu xuất thần nhập hóa như vậy.

Im lặng ăn xong cháo của mình, Lâu Bộ Sầu lấy khăn ăn lau sạch khóe miệng, ánh mắt ném về phía em gái thứ hai đang ngồi bên cạnh ăn ngon lành, "Hôm nay công ty có hội nghị, trợ lý chủ tịch phải tham dự."

Chóp chóp hai tròng mắt linh động, đáy mắt hiện lên một chút hiểu rõ, Lâu Bộ Vũ nhếch miệng cười, cả lo phát phơ nói: "Tuân mệnh, Tổng Giám đốc đại nhân."

"Bộ Vũ" Lâu Hải Thần nhin không được lại thờ dài, "Con đại diện cho ba kiểm tra công ty, đừng không tập trung." Cho dù ông không muốn thừa nhận, nhưng đứa con gái thứ hai này thật sự vô cùng mưu lược và gan dạ sáng suốt mà người thường thiếu, nếu cô sinh không phải là thân con gái, Lâu thị nhất định sẽ được cô phát dương quang đại, chỉ tiếc, sinh ra là con trai lại là một đứa khác.

"Yên tâm, có khi nào con làm cho ba thất vọng đâu." Cô tràn đầy tự tin nói, "Cho nên ba già, ba mới có thể ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức, tìm bạn già đánh gôn hoặc làm gì thoải mái là được phải không?"

"Câm miệng." Ông tức giận trừng mắt nhìn đứa con gái không biết lớn nhỏ. Năm phút không chọc ông tức giận thì cô không được thoải mái sao?

"Yes, Sir." Lâu Bộ Vũ nghiêm túc làm một cái chào kiểu lính như trẻ nhỏ, rồi xoay người rời khỏi bàn, động tác nhanh nhẹn nhảy lên lầu ba, cầu thang ở trong mắt cô hình như là dư thừa.

"Thật không giống con gái chút nào." Lâu Hải Thần vô cùng cảm thán nói. Nếu quả thật là một đứa con trai cũng không nên khiến cho người ta phiền não như vậy, mặc dù ông không có quy định con gái nhất định cười phải dấu răng, không được lộ chân, không được ngồi bắt chéo, nhưng vẫn nên có chút bộ dáng là một cô gái chứ, nhưng tâm nguyện nhỏ nhỏ của ông lại không được lĩnh nghiệm trên người đứa con gái thứ hai này, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có một ngày được thật hiện.

"Ba, chị hai đang già làm anh hai mà." Còn đang ngờ vực, không biết năm đó là ai nghĩ ra cái ý khiến cho đứa con gái thứ hai giả trang thành đứa con trai độc nhất? Hừ, hiện tại hối hận thì đã muộn.

Lâu Hải Thần ảo não gật gật đầu.

Lúc này, Lâu Bộ Vũ đã thay xong quần áo đi xuống lầu, chỉ thấy cô đội tóc ngắn giả vô cùng đẹp trai, thay ba món tây trang [áo vest, áo somi, quần tây] thẳng nếp, ngón tay đang xoay xoay một chùm chìa khóa, đối với chị cả mỹ lệ mê người của mình nở một nụ cười mê hoặc, "Mỹ nữ, đi chưa."

"Chị, chị thật sự đẹp trai muốn chết." Lâu Bộ Yên xúc động chu môi hôn, rất giống người vô cùng háo sắc.

"Đi, đừng làm trò khiến mặt tao dính nước miếng." Lâu Bộ Vũ khoa trương cúi mặt.

"Như thế nào? Được một mỹ nữ như vậy hôn mà còn bày đặt." Lâu Bộ Yên chống nạnh làm thành hình dáng người đàn bà chanh chua.

"Không dám!" Lâu Bộ Vũ cười vui, kéo chị cả chạy ra ngoài.

"Quý gây sự." Lâu Bộ Sầu cười như không cười liếc em hai một cái, hai người cùng nhau rời nhà đến công ty làm việc.

Không khí trong công ty Lâu thị có chút quái dị, hình như các nhân viên nữ đều đang kiễng chân trông ngóng người nào đó đến.

Đúng vậy, hôm nay là ngày Lâu công tử đến công ty, tuy rằng không phải vô cùng đẹp trai, nhưng anh là người khôi hài vui tính, tự nhiên phóng khoáng, giống như có cái gì đặc biệt khiến cho đàn bà con gái mê muội. Hơn nữa anh lại là người đàn ông độc thân hoàng thân, ai có thể gả cho anh thì có thể chờ hưởng phúc.

Miệng mỉm cười, gật đầu chào đối xử với mọi người đều bình đẳng, đây là tác phong trước sau như một của Lâu Bộ Vũ khi cất bước vào tòa cao ốc làm việc của Lâu thị. Mà Tổng Giám đốc Lâu thị bên cạnh cô lại mang vẻ mặt bình tĩnh không cảm xúc.

"Hi, Trần thư ký, cô càng ngày càng đẹp nha." Lâu Bộ Vũ cười hi hi đem một bó hoa hồng đưa cho cô thư ký ngoài phòng họp.

"Cám ơn trợ lý." Trần Giai Mẫn trả lại một nụ cười rạng rỡ.

"Mọi người đến đông đủ chưa?" Lâu Bộ Vũ vẫn tươi cười không giảm, khó trách khi nhân viên đối mặt cô đều như không có áp lực, hơn nữa nguyện ý vì cô làm một chuyện gì đó.

"Đều đến, đang chờ anh chị." Trần Giai Mẫn đẩy cửa phòng họp ra, để cho các cô đi vào.

"Các vị quản lý khỏe không!" Lâu Bộ Vũ vừa vào cửa, liền ngang ngược ngồi ở trên ghế chủ tịch, dù sao không có ba già ở đây cô là lớn nhất, càng không nói cho tới bây giờ cô luôn lấy việc khiêu chiến uy nghiêm của ba già là nhiệm vụ của mình.

"Trợ lý cũng khỏe chứ!" Cho dù những người quản lý già này luôn luôn nghiêm túc nhưng khi thấy khuôn mặt tươi cười của cô, cũng phải mỉm cười đáp lễ.

Vui vẻ biết lấy truyền thôi!

Trong lúc tiến hành hội nghị, tư thế của Lâu Bộ Vũ vẫn chưa từng thay đổi, từ đầu đến cuối đều dựa vào trên ghế dựa, hai tay vòng ngực, một đôi mắt tới lui lui xem kỹ từng người tham dự hội nghị.

"Bộ Vũ, có thể quyết định chưa?" Lâu Bộ Sầu thấp giọng hỏi.

Lúc này cô mới rời cục ngồi thẳng người, hai tay cô đặt trên mặt bàn, "Nếu các vị đều cực lực tán thành, như vậy dự thảo nghị sự xác định thông qua."

Nghe vậy, mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ biết rõ tuy rằng Lâu Bộ Hiên nhìn như bất cần đời, nhưng quan sát cẩn thận, nhân viên muốn đục nước béo cò là không thể nào, anh sở dĩ thường cách một khoảng thời gian trở về công ty là muốn loại bỏ một vài nhân viên không làm tốt. Mặc dù mọi người không hiểu rõ vì sao người không ở đây nhưng lại có thể bắt được nhược điểm người khác, nhưng bởi vậy càng thêm không người nào dám nghi ngờ, chỉ có thể cẩn thận làm tốt bổn phận của mình.

Bởi vậy, quy mô công ty Lâu thị càng ngày càng lớn.

Những vì sao lấp lánh đầy bầu trời đêm, tối nay lại là đêm không ngủ được.

Đêm đã khuya, lầu ba Lâu gia đèn đuốc vẫn sáng trưng, mà chuyện này ở Lâu gia sớm quá quen thuộc.

Lúc này Lâu Bộ Hiên đang ở phòng làm việc nghiên cứu nước hoa mình mới chế tạo, mà nguồn nguyên liệu tinh dầu chế tạo lại xuất phát từ nhà kính trồng hoa yêu thích của Lâu phu nhân.

Anh không chỉ là chuyên gia thiết kế thời trang cấp thế giới, lại là bậc thầy pha chế hương thơm nổi tiếng. Nhãn hiệu nước hoa dưới cờ Lâu thị chính là xuất phát từ gian phòng làm việc nhỏ nhỏ này, tuy rằng đây chỉ là hứng thú của anh mà thôi, nhưng từ sau khi bị Lâu Hải Thần phát hiện liên biến chất rồi, ông đem nước hoa mà con trai nghiên cứu phát triển đưa vào trong mỹ phẩm của Lâu thị, còn đúng lý hợp tình nói cái này gọi là "Vật tẫn kỳ dụng". [Có nghĩa là phải biết tận dụng, có đồ phải thì xài =.]

Thời gian từ từ trôi qua, hai tay bận rộn của Lâu Bộ Hiên không hề có dấu hiệu đình chỉ.

Ai! Lại là một đêm không ngủ. Sau lưng thành công là sự đau khổ vô cùng, hơn nữa lại không thể nói với người ngoài.

Lầu ba ở Lâu gia là vùng cấm, người rảnh rỗi chớ gần, nhưng phần lớn thời điểm Lâu Bộ Yên đều không được mời mà tự lên lầu "Thám hiểm", cho nên phòng làm việc của anh thỉnh thoảng sẽ phát sinh việc mất đi gì đó.

Khi Lâu Bộ Yên lại rón ra rón rén đi vào phòng làm nước hoa thì nghênh đón cô là đôi mắt tràn ngập hứng thú của anh hai, "Em út, phòng ngủ của em từ khi nào chuyển đến lầu ba vậy?"

"A, thật xin lỗi, dĩ nhiên, em lập tức đi ra ngoài." Lâu Tam tiểu thư rất tự giác rời khỏi cửa. Anh hai đáng ghét nhất, luôn xuất quỷ nhập thần, hại cô mỗi lần "Đánh lén" đều thất bại, thật sự không cam lòng.

Không lâu sau, Lâu Bộ Hiên cũng đi ra khỏi phòng làm việc, về mặt vô cùng mệt mỏi.

Lâu Bộ Yên ngay lập tức tiến đến cho anh một cái ôm thật mạnh, tiếp tục ngửi ngửi anh, vô cùng vui mừng hỏi: "Anh, mùi thật đặc biệt, có phải lại có sản phẩm mới hay không?" Đây là việc cô thích nhất, bởi vì cô vĩnh viễn là người sử dụng đầu tiên.

"Không có." Thanh âm của Lâu Bộ Hiên không mang theo một tia hảo cảm nào phủ đầu đánh xuống, phá hủy sự lạc quan quá độ mà sinh ra ảo giác của cô.

Anh cởi áo khoác làm việc ra đi về phía phòng ngủ, "Mau đi xuống lầu, cẩn thận anh cho em đi thang máy miễn phí." Em gái út đáng yêu thì thật đáng yêu, nhưng nếu cưng chiều quá sẽ tạo nên cá tính ta cần ta cứ lấy cho cô, khi cần thiết vẫn phải cho chút cảnh cáo mới được.

Lầu ba nha! "Thật bạo lực." Lâu Bộ Yên nhò giọng lẩm bẩm, sau lưng anh trai mình làm cái mặt quỷ. Đều do chị hai, đem khuynh hướng bạo lực lấy cho anh hai. Cô không cam lòng, hậm hực xuống lầu. Cô thật thức thời, bình thường biểu tình của anh hai một bộ nửa chết nửa sống thì tốt nhất ngoan ngoãn nghe theo anh, nếu không kết cục chính là bị "ném" xuống lầu ba, chắc, anh và chị hai thật giống nhau đều máu lạnh.

Hừ! Chính mình làm việc bết tắc, trong lòng không vui, liền làm bộ mặt như bài tú-lơ-khờ.

Nhưng tức thì tức, bình thường cô vẫn là chờ khi tâm tình anh hai tốt mới dám lên lầu "Thám hiểm", nếu không kết cục có thể lo.

Lâu gia vì cái gì lại có hai người cùng gọi thứ hai? Nguyên nhân phải kể từ đầu, sợ là dài như thư vạn chữ, nói ngắn lại, tình huống hiện tại là do sau khi trải qua mấy trăm hiệp "Đại chiến tranh giành vị trí" của Lâu Bộ Hiên và Lâu Bộ Vũ thì kết quả, cả hai vẫn đồng vị trí thứ hai, hai bên không tranh nữa.

"Cốc cốc..." Tiếng đập cửa liên tục không ngừng vang lên, như thể nếu không đem người trong phòng ra thì không ngừng.

"Đáng chết!" Lâu Bộ Hiên mắng mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy gương mặt mỗi ngày nhìn đến phát chán ở trong gương.

Đó là em gái sinh đôi giống bộ dạng của anh như đúc.

"Mày có biết tao đã ba ngày không ngủ rồi hay không?" Anh không muốn mắng chửi người, chỉ muốn đánh người. . .

Lâu Bộ Vũ kinh ngạc như ong mảy, ánh mắt hiện lên ý cười không tốt, "Nhưng nếu không phải là vì thay người nào đó hoàn thành trách nhiệm, tôi cũng có thể ngủ nướng mỗi ngày."

Trùng cô, dùng sức trùng cô, có một đứa em gái như vậy, tâm tình của anh vĩnh viễn cũng đừng mong tốt lên.

"Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?" Anh hít vào hơi dài, muốn bảo trì tâm tình bình thản, nếu không thì người bị xui xẻo tức chết chính là mình.

Nháy mắt mấy cái, về mặt Lâu Bộ Vũ vô tội kinh ngạc nói: "Tôi không có gì."

Hít vào, lại hít vào, nhưng tức giận lại làm sao cũng không có biện pháp bình phục, Lâu Bộ Hiên rốt cục không thể nhịn được nữa rống ra, "Vậy mày gõ cửa làm gì?"

"Tôi chỉ muốn xác định anh có ở nhà hay không."

Cái miệng thật là vô tội, lý do lại quang minh chính đại, tuy nhiên nó làm cho anh có xúc động muốn giết người...

Đèn trước khách sạn năm sao cháy sáng rực ban đêm, cũng đại biểu cho một đêm làm ăn vất vả khách nữa.

Lâu Bộ Vũ mặc tây trang đơn giản đi lại thong dong trong đại sảnh, bên cạnh cô là Lâu Bộ Yên lại trang điểm tỉ mỉ, lúc này cô tựa như một tinh linh ngã xuống thế gian, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt tất cả đàn ông nơi đây.

"Chị, cùng chị tới thật là một ý hay." Cô nhỏ giọng nói, một đôi mắt đẹp nhìn lướt qua mọi nơi. Đây là nơi tụ hội của các tuần nam và mỹ nữ, người xem đến hoa mắt.

Khoé miệng Lâu Bộ Vũ cong lên, trêu tức nói: "Nhớ kỹ, coi trọng người đàn ông nào nhất định phải nói cho chị biết, chị giúp em làm mai." Ánh mắt đảo qua toàn trường, khi nhìn đến người nào đó thì nhúm mày, không nghĩ tới sắc quý nổi danh lại có mặt ở đây.

"Chị..." Lâu Bộ Yên còn yêu kiều giống như tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, chị cô luôn bắt được cơ hội chế nhạo người khác.

"Lâu tiên sinh, hân hạnh gặp." Tiếng chào hỏi ôn hoà truyền đến, một đạo ánh mắt hình như có toan tính lại như không toan tính lưu luyến ở trên mặt cô.

Lâu Bộ Vũ ngênh đón người trước đến, mỉm cười nói: "Lam tổng, hân hạnh gặp, bạn nhảy tôn quý xinh đẹp của ngài đâu?" Dù sao cô không trêu chọc người liền sống không nổi, người trên thương trường hoặc nhiều hoặc ít đều có nghe thấy.

Lam Vũ Đường mỉm cười, "Tại hạ nào có bạn gái xinh đẹp như vậy, không biết Lâu tiên sinh có thể bỏ được thứ yêu thích không?" Anh có qua có lại hỏi lại, dù sao đều là người trẻ tuổi nên có thể vui đùa, không ảnh hưởng toàn cục.

"Ai nha, tôi ước gì cách anh tôi xa một chút!" Nữ nhân vật chính nhìn không được phụ hoạ.

Độ cong nơi khoé miệng Lam Vũ Đường gia tăng, mỗi lần Lâu gia Nhị thiếu gia xuất hiện luôn tuyệt đối sẽ không tẻ ngắt, bất kể là bản thân của anh hoặc là người bên cạnh, luôn tạo ra một ít việc hài hước khiến cho mọi người vui vẻ.

Lâu Bộ Vũ vẫn cười như trước, "Chê cười, em gái sốt ruột muốn xuất giá, gấp gấp muốn câu rử vàng, thật sự là con gái lớn không dùng được." Nói xong thập phần cảm khái thở dài.

"Anh..." Mắt hạnh của Lâu Bộ Yên tròn lên, hung hăng bỏ cánh tay của cô ra, giả trang cái mặt quý, "Đêm nay anh tự mình nhảy đơn đi." Dám giễu cợt cô, sẽ trả giá thật nhiều.

"Hi hi, tự giải quyết cho tốt đi, em gái mỹ lệ của tôi." Qua không được bao lâu cô sẽ ngoan ngoãn tránh về đây, bởi vì trong bữa tiệc lần này có không ít kẻ háo sắc nha!

"Cậu không lo lắng cho cô ấy sao?" Lam Vũ Đường cười hỏi, không thể lý giải mình vì sao vẫn đối với người đàn ông ở trước mắt có ấn tượng tốt, bọn họ cũng chỉ mới gặp mặt nhau vài lần mà thôi. Hay bởi vì anh có nhiều khôi hài và vui vẻ mà mình thiếu hụt sao?

Lâu Bộ Vũ nhún nhún vai, không mấy để ý nói: "Để nó hiểu biết một chút cũng tốt, bằng không còn tưởng rằng cả ngày tôi nói chuyện giạt gân. Nha đầu này nên bị giáo huấn một chút mới có thể ngoan ngoãn."

Lam Vũ Đường hiểu biết nở nụ cười, xem ra đây là một khoá học xã hội mà Lâu Bộ Hiên cho em gái nhà mình.

Tiện tay cầm một ly rượu đỏ từ khay của bồi bàn, Lâu Bộ Vũ và Lam Vũ Đường cùng nhau đi vào trong hội tình anh của giới kinh doanh.

Lần này người tham gia tiệc không ai không là nhân sĩ nổi danh trên thương trường, cho dù không phải tình anh cũng là ông chủ nhỏ của các tập đoàn xí nghiệp lớn.

"A! Anh làm gì?" Một tiếng thét chói tai truyền đến, thanh âm lớn đến khiến khó cho người ta muốn làm như không nghe thấy đều không được, vài người đang nói chuyện phiếm theo ánh mắt của mọi người nhìn qua.

Lâu Bộ Yên vội vàng tránh né quấy rầy của Tề Thiếu Khải, loại trường hợp này cô thật sự chưa thấy qua, nào có người không biết cảm thấy thẹn cứ dấn vào mình?

Tề Thiếu Khải là hoa hoa công tử nổi danh trên thương trường, đa tình, nhìn thấy cô gái tinh khiết xinh đẹp như Lâu Bộ Yên đương nhiên nhìn không

được động sắc tâm, một lòng muốn lửa gạt cô lên trên giường vuốt ve một phen.

"Chắc chắn, phấn khích, thật sự phấn khích." Thanh âm trêu chọc truyền đến.

"Anh." Lâu Bộ Yên không cần quay đầu lại cũng biết là ai đang bỏ đá xuống giếng, quay đầu liền phát hiện Lâu Bộ Vũ đang dựa một cây cột, nhẹ uống rượu trong ly, ánh đèn nê ông chiếu vào trên mặt cô, tăng thêm vẻ quyến rũ nói không nên lời.

Nhìn Lâu Bộ Yên ở dưới ngọn đèn chiếu rọi, trong lòng Lam Vũ Đường lại rung động. Trong nháy mắt đó anh đột nhiên cảm thấy người cô như được bao phủ bởi một quang hào quang đẹp mắt khiến cho người ta không thể rời mắt. Là ngọn đèn gây hoa mắt! Trong ban đêm đa tình này, người ta khó tránh khỏi sẽ sinh ra liên tưởng không đứng đắn, anh dùng lực gạt đi tình tứ không nên tồn tại trong lòng.

"Lâu Bộ Hiên?!" Sau khi nhìn rõ bóng người ở cây cột, sắc mặt Tề Thiếu Khải đột nhiên trở nên tái nhợt. Anh vĩnh viễn không thể quên trận đòn năm đó, chỉ là năm mơ cũng không nghĩ ra anh ta lại là thiếu gia của công ty Lâu thị, đây nhất định là con ác mộng, sớm biết anh ta sẽ xuất hiện, đánh chết anh cũng sẽ không để mắt mặt xấu hổ như vậy. Anh dám cam đoan, đêm nay nhất định lại tránh không khỏi bị đánh một trận nữa rồi, hiện tại anh chỉ có thể khẩn cầu vận khí của mình sẽ không quá kém, không đến mức bị người đánh đến thương tích đầy mình.

"Trí nhớ không tồi." Lâu Bộ Vũ cười đến như không có việc gì. "Em gái, anh đã nói em hồng nhan họa thủy mà." Nửa câu sau lại trêu chọc người nhà mình.

Người hiểu chuyện chậm rãi vây quanh ở một bên, yên lặng xem xét.

Lam Vũ Đường lại như có suy nghĩ gì, giữa bọn họ dường như có tồn tại ân oán mà người ngoài không biết.

"Anh – em cảnh cáo anh, nếu không giúp, đêm nay trở về đừng nghĩ ngủ." Lâu Bộ Yên hỏn hển xuất ra đòn sát thủ.

"Ai!" Lâu Bộ Vũ làm bộ bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói: "Phụ nữ quả nhiên không thể đắc tội."

Tiếng cười trộm vang lên khắp nơi.

Lâu Bộ Vũ như không có việc gì đi đến bên người Tề Thiếu Khải, rất lịch sự khom người, "Nơi này không thích hợp đàm phán, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện." Nói xong, không cho anh ta cơ hội phản đối gì liền vươn tay kéo đi.

Thấy thế, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, mặc dù hiểu kỳ bọn họ muốn "Đàm phán" như thế nào, nhưng không tiện đi theo "Xem cuộc chiến".

Qua năm sáu phút đồng hồ sau, Lâu Bộ Vũ một bộ thoải mái trở lại đại sảnh, vươn tay đặt lên vai em gái, cười nhẹ nói: "Yên tâm đi, đêm nay em sẽ không nhìn thấy anh ta nữa."

"Hiểu." Lâu Bộ Yên kìm đồng tiền như hoa, không chút nào keo kiệt ở trên mặt cô in một nụ hôn, không biết giết bao nhiêu ao ước của đàn ông ở hiện trường.

Sau khi đoạn nhạc đệm này kết thúc, mọi người đều tự tản ra, chỉ có Lam Vũ Đường ở lại.

"Tề đại thiếu đâu rồi, không phải là tự mình đi về rồi chứ?"

"Tôi đã gọi xe cho anh ta về trước." Lâu Bộ Vũ thoải mái nói, kỳ thật cô đã hung hăng đánh tên họ Tề kia một chút, cứng rắn đem anh ta nhét vào trong xe "Đưa" đi.

Hừ! Dám đùa giỡn em gái nhà cô, xem ra lâu lắm không có bị người sửa chữa, mà cô vừa vận cực kỳ rảnh, cũng có khí lực giáo huấn anh ta.

"Mới là lạ." Lâu Bộ Yên nhỏ giọng nói thầm. Nhưng lần trở lại này cô cũng không dám như lúc này, ngoan ngoãn ở trong phạm vi bảo vệ của chị hai, chỗ nào cũng không dám đi.

Mà Lâu Bộ Vũ không hổ là thiếu gia thanh danh vang dội của Lâu thị, đã đàm phán thành công buôn bán cùng nhiều công ty.

"Thế nào? Thu hoạch được không ít phải không?"

Thanh âm trêu ghẹo truyền vào trong tai, ngẩng đầu nhìn lên, đón nhận là đôi mắt mang cười của Lam Vũ Đường.

"Bình thường, không biết Lam tổng có vụ làm ăn nào chiếu cố một chút không?" Trả lại một cái mỉm cười là chiêu bài của Lâu thị, cô nửa thật nửa đùa hỏi.

Lam Vũ Đường nhẹ ném ngụm rượu, đầy ý tứ hàm xúc nói: "Tôi nghĩ có rất ít người có thể cự tuyệt được anh." Ngụ ý là có thể suy nghĩ.

Lâu Bộ Vũ nghe vậy mặt mày dần ra, khí phách vươn tay, "Tôi nghĩ chúng ta nhất định có thể hợp tác vui vẻ."

Lam Vũ Đường cầm tay cô, "Biết rồi." Trong lòng không khỏi vì xúc cảm trong tay mà giật mình, kia không giống một đôi tay của đàn ông, ngược lại hình như vô cùng tinh tế mềm mại như con gái. Anh nghĩ mình nhất định là sinh bệnh rồi, nếu không làm sao có loại cảm giác không muốn buông tay?

"Là vụ làm ăn gì?" Biết đối phương biết ý tứ của cô, cho nên hỏi trực tiếp, tác phong điển hình của Lâu Bộ Vũ.

Anh mỉm cười, "Có liên quan chuyện đồng phục công ty, tôi sẽ cho người phụ trách liên lạc cùng quý công ty."

Cô như không có việc gì gật gật đầu, không để lại dấu vết rút tay của mình về. Chẳng lẽ anh ta không cảm thấy nắm quá lâu sao? Hơn nữa tay anh ta dường như có điện, khiến ngực cô hơi hơi run lên, cô không quá thích loại cảm giác này.

"Cung ly."

Nâng ly khẽ chạm, cuộc trao đổi này đã quyết định chuyện làm ăn như vậy.

"Anh, khiêu vũ với em đi." Tiểu công chúa mỹ lệ của Lâu gia không coi ai ra gì đã chạy tới mạnh mẽ lôi Lâu Bộ Vũ đi.

Cô đành phải đối với Lam Vũ Đường nở một nụ cười áy náy, mà anh lại cười nhạt đáp lại, nghĩ rằng, anh em Lâu gia thật sự là rất đặc sắc.

Bởi vì cả đêm Lâu Bộ Yên đều chiếm lấy Lâu Bộ Vũ, làm hại các cô gái chỉ có thể nhìn chàng than thở, thấy được người lại không thể gần người; mà các người đàn ông ở đây cũng chỉ có thể nhìn Lâu Bộ Yên mỹ lệ mà không thể thân cận, còn đối với Lâu Bộ Vũ thì ném ánh mắt vừa ao ước vừa ghen ghét.

Ài!

Thật là một đôi anh em Lâu gia vô cùng quyến rũ.

Tiệc rượu chấm dứt, Lâu Bộ Yên ngồi sau xe vẫn mang vẻ mặt vô cùng đắc ý, tinh thần tốt không gì để nói như trước.

Nhưng giờ phút này Lâu Bộ Vũ thật sự rất muốn dùng hồ dán lại miệng em gái mình. Làm ơn, cô đang lái xe nha, cô muốn chết, phiền toái đừng kéo theo người nhà làm đệm lưng được không?

"Chị, nói đi, người ta thật sự rất muốn biết mà!" Lâu Bộ Yên phát huy đầy đủ công phu bá mồm người, thề sống chết cũng muốn đào ra chuyện mất mặt của Tề Thiệu Khải. Cô tuyệt đối tin tưởng chị hai từng hung hăng đánh anh ta, cái bộ dạng "người vô dụng" khi anh ta nhìn thấy chị hai chính là minh chứng tốt nhất.

Ôi! Tiếng huyền não này như chim lú lo, phiền toái một đạo sấm sét đến đánh cô hôn mê được không? Lúc này Lâu Bộ Vũ nghĩ như thế.

Lại một bữa tiệc rượu khác chấm dứt.

Cô thật sự rất kiêu ngạo, một người nếu ngay cả cha mẹ đều nhìn không ra được, có thể thấy được cô có bao nhiêu ác liệt, mà người ác liệt không phải ai khác, đúng là Lâu Bộ Vũ.

Hai cái chân thối của cô không có hình tượng đặt ở trên bàn trà, thân mình nghiêng nghiêng nằm ở trên sofa phòng khách. Caravat nghiêng lệch, quần áo không chỉnh tề, còn thân toàn mùi rượu.

Lâu Hải Thần lo lắng buồn bã nhìn con gái xụi lơ ở trong phòng khách, lăm bầm lăm bầu, "Vậy phải làm sao bây giờ? Cũng không thể để cô mãi đi ra ngoài xã giao cùng những người đàn ông kia được!"

Lâu Bộ Hiền trong công ty chính là Lâu Bộ Vũ, bởi vì thân phận đặc thù của mình, không thể không tham dự một ít tiệc rượu xã giao. Tuy rằng mọi người đều xem cô như đàn ông, ngay cả chính cô cũng quen làm đàn ông, nhưng cô dù sao cũng là con gái!

"Hải Thần, đừng để Bộ Vũ làm tiếp như vậy nữa." Lâu phu nhân đau lòng con gái phải gánh trách nhiệm đàn ông, lại một lần nữa khẩn cầu chồng trả lại tự do cho ái nữ.

"Em cho là anh muốn như vậy sao?" Trên mặt Lâu Hải Thần có vẻ đau lòng, cướp đoạt tuổi mà một đứa con gái nên có, ông – người làm cha này sao có thể nhẫn tâm như vậy chứ? Nhưng nếu muốn phục hồi thân con gái của cô, lên núi dễ xuống núi khó, đừng nói người khác không thể thích ứng, chỉ sợ ngay cả đương sự cũng không thể thích ứng.

"Ba, mẹ..." Lâu Bộ Vũ cố gắng mở mắt ra, chống thân mình mềm nhũn trống rỗng ngồi lên, "Con không sao, ngủ một giấc là tốt rồi, đừng lo lắng nữa." Cô vươn tay xoa huyệt Thái Dương, lưng la lưng lay đứng lên. Cô biết hôm nay mình uống nhiều quá, nghĩ sẽ không có lần sau.

"Thật sự không có việc gì?" Lâu phu nhân lo lắng hỏi.

"OK." Lâu Bộ Vũ lấy tinh thần chứng minh mình không có việc gì.

Sau khi Lâu thị vợ chồng buông lòng đi nghỉ ngơi, cô liền nhanh cực kỳ vọt vào toilet, nôn tất cả dơ bẩn trong dạ dày ra.

Không có việc gì mới là lạ! Nhưng thân là con gái thứ hai của Lâu gia, thiếu gia giả của Lâu thị, cô chỉ có thể gượng chống, hơn nữa cô tin tưởng nếu khôi phục thân con gái cùng những người đàn ông kia nói chuyện làm ăn, đối với cô cũng không có điểm nào hay.

Lúc này một bàn tay mềm mại vỗ nhẹ lên lưng của cô, quay đầu lại, liền nhìn đến ánh mắt tràn ngập thương tiếc của Lâu Bộ Sầu, "Bộ Vũ, làm khó em."

Cô mặc dù là con gái lớn nhất, nhưng luôn luôn thiếu quyết đoán, cá tính quá mức nhu nhược, cũng không thích hợp làm người nối nghiệp cho một công ty xuyên quốc gia. Mà Lâu Bộ Vũ tướng mạo trung tính, hơn nữa ông trời cố ý huấn luyện, ở trên người cô dường như tìm không thấy nửa điểm kiêu thái của con gái, vì thế cô là Lâu gia nhị thiếu mà người ngoài quen thuộc. Về phần thái tử chính quy kia, lại cố gắng ở trong một đồng vải vóc đủ mọi màu sắc tìm kiếm mục tiêu cuộc sống của mình, khinh thường tiếp nhận công ty khổng lồ nhà mình làm một chết bản thân.

"Chị cả, lại đa sầu đa cảm rồi? Dạng này sẽ đem đàn ông dọa chạy." Mới vừa vặn khôi phục một chút tinh thần, bệnh cũ của cô lại tái phát, bộ dạng một lãng tử đa tình phải chết không sống.

"Gi." Hai gò má Lâu Bộ Sầu đỏ lên, chỉ biết nha đầu kia tuyệt đối đứng đắn không được 5 phút. "Bộ Vũ, đáp ứng chị, thử lấy mặt nữ tính gặp người khác xem sao."

"Hi hi, làm phiền mỹ nữ đại nhân đỡ tôi lên lầu nghỉ ngơi đi." Cô tránh né mà không đáp.

Khi Lâu Bộ Sầu đỡ cô thì Lâu Bộ Vũ để sát vào bên tai cô, mê hoặc mở miệng, "Theo giúp tôi một đêm như thế nào?" Về mặt mờ ám đến cực điểm.

"Lâu Bộ Vũ!" Lâu Bộ Sầu trừng em gái, hung hăng cầu cô một cái. Đáng chết, dám đùa giỡn người trong nhà. Ai! Không biết có bao nhiêu con gái không biết chuyện bị con nhóc này làm hại tan nát trái tim, thật sự vừa thấy "Lâu Thiếu gia" là lâm chung thân.

"Uy, người đàn bà chanh chua, cẩn thận tôi trả thù nha!" Cô oa oa kêu đau, trong miệng vẫn không chịu tha người.

"Đúng vậy, tôi sợ cô trả thù nha." Lâu Bộ Sầu trừng cô một cái, không chấp nhất với con ma men.

Ai! Nhìn hai chị em một đường tranh cãi âm ỉ lên lầu, lão quán gia chỉ có thở dài. Bất luận là làm nhị tiểu thư hay là nhị thiếu gia, đừng hy vọng hai người sẽ có cách cư xử khác nhau.

Một đêm say rượu khiến cho đầu Lâu Bộ Vũ đau như muốn vỡ tung, cô vrun tay vỗ trán chậm rãi mở mắt ra, ở trong phòng mang về nữ tính, bên giường có mấy con rối lớn, thoát nhìn vô cùng giống trẻ con.

Đồ dùng trong phòng màu tím nhạt là sở thích của cô, ngay cả thảm cũng đồng bộ đều là hoa màu tím. Đi vào nơi này tựa như tiến vào thế giới "Tím", ấm áp lại lãng mạn.

Từ phòng rửa mặt đi ra, Lâu Bộ Vũ lập tức cảm giác được trong phòng có người, hơi nhú mày, không cần suy nghĩ nói: "Lâu Bộ Yên, em đi ra cho chị." Nha đầu kia không an phận ở trong phòng của mình, lại chạy đến lầu ba sinh sự.

"Nha, chị hai, chị thật lợi hại nha." Thanh âm nịnh nọt lấy lòng, Lâu Bộ Yên mỹ lệ mê người lại tinh quái từ phòng làm việc nước hoa đi ra, đứng ở trước mặt cô.

Lâu Bộ Vũ nhìn quét cô một cái, nhìn không được nhướng cao lông mày, trầm giọng nói: "Chị không phải đã cảnh cáo em sao? Không được tùy tiện vào phòng làm việc của Bộ Hiền." Nếu không tên đó sẽ tưởng cô quấy rối, bởi vì cả hai đã nhìn nhau không thuận mắt rồi! Hừ, nếu không phải anh ta chui ra trước thì sao đến phiên anh ta làm anh hai sao?

"Chị hai," Lâu Bộ Yên làm nũng kéo lấy tay áo của cô giả bộ đáng thương, "Chỉ giải quyết như vậy một lần thôi mà."

"Hừ." Trừ bỏ như vậy, cô thật sự cũng không có cách từ chối em gái, ai bảo mình đã làm hư nó?

Thật sự là trời làm vậy, vẫn còn có thể sống; tự gây nghiệt, không thể sống.

Thở dài, Lâu Bộ Vũ ngồi xuống ở trên sofa, đầu vẫn đau, thật sự không có tinh thần gì răn dạy em gái.

Lâu Bộ Yên cười tươi đến bên cạnh cô, cười quyến rũ nói: "Chị, nước hoa của em dùng hết rồi, chị bảo anh hai làm cho em một lọ được không?" Chị hai và anh hai của cô tất cả đều văn võ song toàn, đa tài đa nghệ, có anh chị như thế, trong mộng cũng sẽ cười ra tiếng.

"Em gái," nhìn xuống xúc động đánh người, cô cắn răng nói: "Làm ơn đừng nhảm chán như vậy được không? Không có nước hoa thì đi mua, chị không có nhiều thời gian cho em lãng phí như vậy." Lần trước em gái một mình trộm đi nửa bình thể hệ mới "Cô gái mộng ảo" mà Bộ Hiền chế tạo, cô cũng chưa tìm người tính sổ, lúc này lại tới nữa, thật sự là được một tác lại muốn tiến một thước.

Lâu Bộ Yên nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ừ rừ, giống như con dâu bị vút bỏ. "Chị, một lần cuối cùng, một lần nữa là được rồi."

Trời mới biết sau "Một lần cuối cùng" này còn có bao nhiêu lần?

Lâu Bộ Vũ vô lực tựa vào trên sofa, gần như cầu xin nói: "Van cầu em, em gái thân yêu, chị say rượu chưa tỉnh, cả người không thoải mái, em xuống lầu trước đi, để cho chị nghỉ ngơi một chút được không?" Trời ạ, có ai không, ai tới cứu cô? Chẳng lẽ trừ bỏ mời cô "Công hiến" tài năng, Lâu gia đều không có chuyện khác có thể làm sao? Thiên tài đều đáng thương giống cô như vậy sao? Khó trách không có người muốn làm thiên tài.

Trông mắt Lâu Bộ Yên chuyển nhanh như chớp, cuối cùng lúm đồng tiền như hoa nói: "Có thể a, chỉ cần chị cho em một lọ nước hoa không giống người thường, phải là trên thị trường mua không được nha." Phía sau uy hiếp chị hai nhất định có thể thật hiện được, bởi vì cô mệt mỏi, không thoải mái bình thường sẽ không ra tay quảng cáo đi, độ an toàn rất cao.

"Em..." hai mắt cô phóng hỏa nhìn tiểu ác ma nhà mình, nắm tay chặt lại lỏng, cuối cùng hóa thành một tiếng thờ dài, "Ba ngày sau."

"Nha! Chị hai tốt nhất." Lâu Bộ Yên đặt tới mục đích, vui vẻ phấn chấn xuống lầu, rốt cục có thể đem im lặng vốn có trả lại cho chủ nhân.

"Trời ạ, đòi trước tôi rốt cuộc tạo nghiệt gì?" Bên trong phòng khách trống trải, Lâu Bộ Vũ ngửa đầu hỏi trời sao số cô khổ như vậy?

"Tôi đây lại tạo nghiệt gì?" Thanh âm tức giận truyền đến, Lâu Bộ Hiên về mặt giận dữ nhìn người ở chung.

Lâu Bộ Vũ lờm anh một cái, "Chờ khi anh chịu trở về tiếp nhận công ty mới nói." Đúng vậy, đây là chỗ cô không sợ.

Lâu Bộ Hiên khề cần mồi – nhin! Ai kêu mình đuổi lý trước, dùng một cú điện thoại báo bệnh tình nguy kịch triệu hồi cô xa cuối chân trời, thay mặt đổi đảo đến công ty mở ra thời thịnh thế.

"Ba ngày sau, đem thứ em gái muốn ra." Miệng hoàn toàn là đúng lý hợp tình.

Lâu Bộ Hiên tức chết đi được, "Em nghĩ anh là siêu nhân sao?" Nào có nhanh như vậy?

"Tôi bắt kể đến lúc đó anh lấy cái gì đưa cho nó, dù sao tôi phải báo cáo kết quả công việc, đừng để nó đến phiền tôi là được." Cô đã hết lòng quan tâm giúp đỡ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ra vào câu lạc bộ cao cấp này phần lớn là đàn ông nhiều tiền, có thể vào tuyệt đối chính là người có địa vị nhất định trên thương trường.

Lúc này Lam Vũ Đường đang gục khuôn mặt tuần tú, râu rĩ uống rượu.

Thật sự rất phiền! Sinh ở danh môn thế gia của một kẻ có tiền có khi thật sự là một loại gánh nặng, năm anh em đều có chỗ không may mắn. Anh cả trốn đến nước Đức, anh họ thứ hai cũng chạy trốn tới nước Pháp, chỉ còn anh – tuổi lớn nhất thành dê con đợi làm thịt, có một đồng lớn "Nhân sĩ có lòng" muốn thay anh nói tơ hồng.

Hai mươi chín tuổi là đã già sao? Anh đối với phụ nữ không bị điện giật thì có biện pháp gì? Anh không giống anh cả cùng anh hai lẳng nhăng như vậy, không chịu ổn định, anh chính là thanh tâm quả dục [tâm trong sáng =]]] chẳng lẽ cũng sai sao? Gần đây bởi vì khẩu vị không tốt, khuôn mặt gầy đi một chút, liền bị người trong nhà cho là "Chưa thỏa mãn dục vọng", việc này, việc này... muốn anh giải thích như thế nào đây?

Nhưng có một nguyên nhân khác càng làm cho anh ám ức là anh đột nhiên phát hiện mình sinh ra hứng thú với đàn ông, nhưng không thể thừa nhận mình là một kẻ đồng tính luyến ái. Anh tiêu tiền tìm phụ nữ, nhưng không thể có biện pháp miễn cưỡng lên giường với họ, cảm thấy không thích hợp, nhưng đến tốt cùng gặp quỷ lại là ở chỗ nào?!

Cho nên anh mới buồn bực đến nơi này mãnh liệt rót rượu, hi vọng quên mất phiền não.

Nhưng "Mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu", tâm tình của anh dường như vẫn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

"Hi, tiểu thư, cô thật xinh đẹp. Cảm ơn, một ly cà phê."

Đột nhiên một tiếng nói trong trẻo giống như đã từng quen biết vang lên ở cách đó không xa, anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, rất nhanh liền phát hiện ở bàn phía nghiêng đối diện thấy được Nhị thiếu gia Lâu thị.

Nói về Lâu Bộ Hiên này, anh cũng rất hiếu kỳ, báo viết các tin đồn liên quan đến với thế giới ngoài của anh ta rất ít, anh ta cũng rất ít tham dự tiệc rượu làm ăn, nhưng mọi người quen biết hoặc đã từng làm ăn với anh ta lại đánh giá cực cao về anh ta, cho nên anh ta tuyệt không cả lo phát phơ thoát nhìn bề ngoài như vậy. Nhưng, lúc này người anh không mong muốn nhìn thấy nhất chính là Lâu Bộ Hiên.

Nhưng nhìn nhìn, anh lại nở nụ cười, bởi vì nhìn thấy Lâu Bộ Hiên chọc nữ phục vụ đến mặt đỏ bừng, lại vẫn tỏ vẻ nhàn nhã, vẫn cười hi hi, vô cùng nhàn nhã thong dong.

Rõ ràng cũng là đùa giỡn, nhưng Lâu Bộ Hiên lại làm ra vẻ vô hại mà thú vị, chỉ có đương sự bị nhắm trúng giả nguợng nguợng, những người đứng xem bật cười, anh ta cũng không có sắc tâm, thuần túy chẳng qua là cảm thấy chơi vui thôi.

Như một nam sinh lớn vẫn chưa hết tính trẻ con khiến người yêu thích.

Kế tiếp Lam Vũ Đường đột nhiên kinh ngạc, chỉ thấy Lâu nhị thiếu xoay người lật tay, không nghiêng lệch tiếp được một cái khay sắp rơi xuống đất, tay trái lại đỡ người phục vụ bị đụng vào, mà cả phê trên bàn lại chưa rơi đi chút nào. Thân thủ thoăn thoắt quả thật rất đẹp mắt, hình ảnh như là trong phim võ hiệp mới có thể xuất hiện lại xảy ra ở trước mắt.

“Bành bạch...” Không hẹn mà cùng, tiếng vỗ tay bốn phía vang lên như sấm.

“Cám ơn.” Giai nhân thoát tai nạn đỏ mặt nói lời cảm tạ.

“Cẩn thận một chút.” Lâu Bộ Vũ mỉm cười đem khay trả lại cho người phục vụ, trở về vị trí của mình.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, rõ ràng cảnh cáo mình nên cách xa anh ta một chút, để tránh thật sự lâm vào vực sâu vạn trượng, nhưng, anh vẫn là không quản được lòng mình đi về phía Lâu nhị thiếu.

“Lam tổng.” Cô cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn lễ phép nói: “Mời ngồi, muốn mời không bằng ngẫu nhiên gặp, muốn uống thứ gì?”

“Cà phê.” Lam Vũ Đường đột nhiên mất đi hứng thú với uống rượu, chỉ cảm thấy mỗi lần nhìn đến anh thì tâm tình đều trở nên tốt lắm, có lẽ là do anh luôn luôn mỉm cười! Anh tìm cho mình một lý do hơi gượng ép.

Tròng mắt của Lâu Bộ Vũ chuyển động, hạ giọng thần bí nói: “Lam tổng, vì sao anh đều không có mỹ nữ ở bên, sợ bạn gái ghen sao?” Nói thật ra, bộ dáng của cô bây giờ thật sự rất nhiều chuyện, cho dù bề ngoài nam tính hóa thế nào, trong xương cốt của cô vẫn là phụ nữ.

Lam Vũ Đường không dự đoán được Lâu nhị thiếu sẽ hỏi điều này, giật mình sửng sốt, “Tôi không có bạn gái, cậu không phải cũng rất ít tìm bạn gái sao?” Anh đem vấn đề ném trở lại.

“Hắc hắc.” Cô cười mĩa hai tiếng, hơi khó mở miệng, “Không gạt anh, tiểu mẫu sư tử nhà chúng tôi kia có tình cảm luyện huynh nghiêm trọng, hại tôi...” cô nhún vai.

Anh thiếu chút nữa không chú ý hình tượng cười to ra, tuy rằng không tin lời của anh ta, nhưng biểu tình lại khiến người ta buồn cười, anh ta thật là một kẻ dở hơi!

“Lam tổng...”

“Gọi tôi là Vũ Đường đi, đừng khách sáo quá.” Anh quyết định kết giao với người bạn này, tên này làm cho anh cực kỳ thích.

“OK, không thành vấn đề, Vũ Đường...” Lâu Bộ Vũ đột nhiên nhíu mày, buồn rầu bĩu môi nói, “Ai nha, đều do anh ngắt lời, làm tôi quên đang muốn nói gì.”

“Phải không?” Anh ta thật thẳng thắn.

“Đúng vậy!” Cô nghiêm túc gật gù đầu.

“Bộ Hiền, cậu mấy tuổi?” Lam Vũ Đường cười hỏi, cảm thấy anh ta thoạt nhìn giống như một đứa con trai mới lớn.

Lâu Bộ Vũ cười nghịch ngợm, “Muốn làm mai sao? Đối phương nhất định phải là một mỹ nữ siêu cấp mới được, nếu không tôi không cần. Nhưng phải được sự đồng ý của em gái, tôi mới nhận nha.”

“Cậu...” anh nhìn không được nữa cười to.

“Này này! Chú ý nơi này là nơi công cộng, đừng để người ta chú ý.” Lâu Bộ Vũ lo lắng liếc chung quanh, liền tiếp cười với người khác, sớm biết thế cũng không chọc anh cười. Nhưng cái khuôn mặt u buồn kia thật sự không thích hợp trò chuyện, cô nhìn trong lòng không thoải mái, mới nhiều chuyện làm cho anh vui vẻ.

“Việc này không trách tôi được, cậu thật sự rất biết cách đùa giỡn.” Lam Vũ Đường thật vất vả ngưng cười, tiếp tục hỏi tới: “Cậu rốt cuộc mấy tuổi đây?” Anh cũng không rõ ràng đến tận cùng mình gặp cái gì, đối người đàn ông này phá lệ cảm thấy hứng thú.

Lâu Bộ Vũ nhìn xem thường, tức giận nói: “Hai mươi tư.”

“Thua năm tuổi, tôi là anh cả nha.” Anh cười quynh rũ nói, tâm tình vô cùng tốt.

“Không cần khách sáo, cứ gọi thẳng tên là được, tôi chưa bao giờ cùng người khác xưng huynh gọi đệ.” Muốn sàm sỡ cô, không có cửa đâu.

“Cậu sợ chịu thiệt sao?” Lam Vũ Đường nháy mắt mấy cái, không thể tưởng được anh rất keo kiệt.

“Đúng thì thế nào?” Lâu Bộ Vũ trừng mắt anh một cái, nâng cổ tay xem đồng hồ, “Đã trễ, tôi về trước đây.” Trong nháy mắt cô gọi người phục vụ tới, ký xong hoá đơn liền đứng dậy chạy lấy người.

“Này, tôi phải về nhà báo danh, anh đi theo phía sau làm gì?” Lâu Bộ Vũ không hiểu quay đầu mắt nhìn người đứng phía sau.

Anh vô tội nhún nhún vai, “Tôi cũng phải về nhà.” Trong mắt anh ẩn chứa ý cười, cảm thấy lúc này cô đa nghi rất đáng yêu.

Ông trời! Anh làm sao có thể dùng cái từ này để hình dung đàn ông?

Lâu Bộ Vũ nhìn chăm chăm anh một cái, đi nhanh về xe mình.

“Bộ Hiền, ngày mai cùng nhau ăn điểm tâm” Lam Vũ Đường đột nhiên cất giọng.

Đột nhiên nghe được lời mời của anh, Lâu Bộ Vũ thiếu chút nữa đạp phải chân mình, cá tính cô hào sảng không muốn nói nhiều, chỉ tức giận nói: “Tùy anh.”

Lam Vũ Đường buồn cười lắc đầu, nhìn cô rồi đi.

Sét đánh sao? Mơ mơ màng màng mở mắt ra, ánh mặt trời chiếu vào làm cô đưa tay che mắt, mái tóc mềm mại thật dài xoã trên gối.

“Heo dậy đi!” Ngoài cửa truyền đến tiếng chửi rủa của Lâu Bộ Yên.

“Thật ồn ào.” Lâu Bộ Vũ nói thầm, cầm đồng hồ qua xem thời gian, “8 giờ rưỡi!” Cô lại nhắm mắt một lần nữa, cá giận nói: “Lâu Bộ Yên, gào cái quỷ gì? Hôm nay Chủ nhật mà!” Huống chi bình thường cô cũng rất ít khi dậy sớm.

“Mau đứng lên, chị hện Lam tiên sinh cùng ăn điểm tâm, người ta đã đợi nửa giờ rồi, thật không có lễ phép.”

“Lam tiên sinh...” Lâu Bộ Vũ nhũn mày nhớ lại, trở nên tỉnh táo, tên khốn kia làm thật sao, cô còn tưởng rằng anh chỉ thuận miệng nói mà thôi.

“Anh hai không có ở đây sao? Bảo anh ta đi, anh ta mới đúng người.” Cô chính là phân thân được không.

“Anh hai nói ai chọc người đó đi.” Hai người một tính, không hổ là anh em sinh đôi, ngay cả việc tự hỏi đều giống nhau như đúc.

Khi Lâu Bộ Vũ đang mặc quần áo thoải mái từ trên cầu thang trượt xuống thì Lam Vũ Đường sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối. Có người rèn luyện võ nghệ như vậy sao? Tuy rằng thân thủ của anh ta thật tốt, nhưng cầu thang không đi, hình như...

“Trời...” Lâu Hải Thần không khỏi nản lòng vỗ trán, “Tiểu tử, con có chút hình tượng được không?” Mặt mũi nhà họ Lâu đều bị cô làm mất hết.

“Ba, con đây gọi là siêng năng luyện tập.” Lâu Bộ Vũ phản bác.

“Đã hện người ta, làm sao có thể quên?” Lâu Hải Thần nghiêm mặt răn dạy “con trai”, trách cứ sơ suất câu trả của cô.

Lâu Bộ Vũ lờm một cái xem thường, đột nhiên ôm lấy ba mình còn đang lải nhải, in một nụ hôn chào buổi sáng trên mặt ba, thừa dịp ông còn đang kinh ngạc vội vàng kéo Lam Vũ Đường nhanh chóng rời đi.

“Lâu bá phụ bị cậu hù.” Lam Vũ Đường lái xe, trên mặt tràn đầy ý cười, biểu tình mới vừa rồi của ông chủ lớn Lâu gia quả thật giống như bị sét đánh.

“Chuyện nhỏ.” Đương nhiên bị hù rồi! Cô chưa bao giờ dùng cách này ân cần thăm hỏi ba già, chỉ là lúc phi thường đưa ra thủ đoạn phi thường.

“Ngày hôm qua ngủ trễ sao?” Anh không chút để ý hỏi.

“Anh ngủ rất ít sao?” Cô hỏi lại, sau đó mặt nhăn mày nhu, “Tôi thấy tinh thần của anh không phải tốt lắm, do ngủ không đủ hay là sinh bệnh rồi?”

“Cậu từng học y sao?” Lam Vũ Đường nở nụ cười, không nghĩ tới anh còn rất lợi hại.

“Một chút.” Cô khiêm tốn nói.

Lam Vũ Đường thở dài, “Không hiểu được huyện gì xảy ra, một năm gần đây luôn ăn không ngon ngủ không ngon, uống thuốc gì cũng vô dụng, có lẽ do áp lực công việc quá lớn.”

Áp lực của anh thật sự rất lớn, có một công ty kiến trúc cùng một công ty bách hóa phải kinh doanh, hơn nữa quy mô cũng không nhỏ, thỉnh thoảng còn phải quan tâm sự nghiệp của dòng họ.

Lâu Bộ Vũ trầm mặc chút mới nói: “Thử tìm cái gì giải trí hoặc là cứ tìm người mát xa, hoàn toàn thư giãn một tí. Về phần khẩu vị không tốt... Nghe nói có quán ‘Bát Ngừ lâu’ rất ngon.” Không hiểu được vì sao, nhìn anh không thoải mái, cô cũng sẽ không vui theo, hơn nữa loại hiện tượng này càng ngày càng nghiêm trọng, mà cô không thích loại cảm giác này, cực kỳ không thích.

“Ý định này rất tốt.” Anh đồng ý gật đầu, “Chỉ tiếc trị ngọn không trị gốc, huống chi quán ‘Bát Ngừ lâu’ thường xuyên trong trạng thái tạm ngừng buôn bán.” Thật không hiểu nổi ông chủ kia nghĩ như thế nào, cả ngày không tiếp tục kinh doanh làm sao buôn bán?

“Điều này cũng đúng.” Cô nở nụ cười, hơn nữa có chút ngượng ngùng. Bởi vì vô cùng đúng dịp, cô chính là bà chủ chính quy ba ngày bắt cá, hai ngày phơi nắng lưới kia, lúc trước mở tiệm chỉ là hứng thú nhất thời, không ngờ một đêm thành danh sợ tới mức cô thiếu chút nữa đóng cửa, về nhà ăn chính mình.

Cô dùng sức vỗ vỗ vai anh, vỗ ngực cam đoan nói: “Ngày mai thử đi xem, có lẽ chủ quán sẽ mở cửa lại.”

“Hi vọng như thế.”

“Tín tôi đi.” Cô mười hai vạn phần khẳng định, bởi vì bà chủ định đoạt.

Tiệc của xã hội thượng lưu luôn luôn tiếp diễn không ngừng nghỉ, quần áo thơm mát chụp ảnh, việc xã giao ăn uống linh đình, từ trước đến nay là vở kịch tình yêu cũng trình diễn tốt nhất nơi đây, đương nhiên cũng không bài trừ khả năng câu kẻ ngốc cùng tán gái.

Ôm chặt ý tưởng “Phải chết mọi người cùng nhau chết”, Lâu Bộ Vũ thật không nghĩ khí kéo chị em gái mình cùng nhau đồng cam cộng khổ. Không đạo lý gì chỉ có mình cô luôn hy sinh có phải hay không? Cho nên cô tương đối yên tâm thoải mái.

Lâu Bộ Sầu đang mặc một chiếc áo đầm màu tím nhạt quần một dải lụa mỏng, đem khí chất mỹ nữ cổ điển của cô tô đậm ra mười phần mười, hơi điểm một chút e thẹn cùng sự quyến rũ động lòng người, khiến cho người ta muốn kết hôn đem về nhà giấu kỹ, không cho người thô tục thấy. Lâu Bộ Yên thì lại giả dạng một thiên sứ thơ ngây, đảo đôi mắt đẹp hết sức không biết diện hôn mê bao nhiêu người, khiến nước miếng của những đàn ông ở đây chảy như nước thành ngập lụt, sắc tâm rực rộ.

“Bộ Hiền, vẫn phong lưu như trước sao!” Vài người quen biết trêu chọc anh lăng nhăng trái ôm phải ấp, ánh mắt khó nén ghen tị đảo qua hai vị mỹ nữ.

“Đúng vậy, Đúng vậy.” Lâu Bộ Vũ da mặt dày gật đầu, ôm chị em mình kiêu ngạo nói: “Các cô ấy đủ tiêu chuẩn chứ, đáng tiếc chỉ có thể nhìn không thể ăn, ôi!” Cô đột nhiên ôm chân đau hô ra tiếng.

Lâu Bộ Sầu bắt đắc dĩ liếc em gái một cái, hai gò má nhọt nhọt đỏ ửng, háo sắc, mà Lâu Bộ Yên thì không kín đáo như vậy đâu, sáng khoái dùng sức, không kiêng nể chút nào đập cô một cước khiển trách.

“Bộ Hiền, nể đau khổ rồi?” Có người mỉm cười trêu ghẹo, nếu không phải nữ quyến Lâu gia được người nào đó bảo hộ quá nghiêm khắc, khó có thể thân cận, hai đóa hoa kiều mỹ xinh đẹp như vậy sao vẫn là khuê nữ, sớm bị người ta giành lấy trở thành vợ yêu trong nhà.

“Đúng vậy.” Cô mang vẻ mặt cầu xin, dùng sức gật đầu, “Cho nên, có vài người không thèm lấy thật là chuyện bình thường, nếu không tôi cũng không cần bị ngược đãi như vậy.” Em gái đáng giận, hạ “chân” tuyệt không lưu tình, ôi, đau quá.

“Lâu – Bộ – Hiền” Khuôn mặt thiên sứ của Lâu Bộ Yên lập tức biến thành La Sát đoạt mệnh, hướng cô đòi mạng. Bỏ mặc hình tượng thiên sứ, hiện tại cô chỉ muốn chém người nào đó cho hả giận!

“Thượng Đế.” Lâu Bộ Vũ nhanh chóng phóng qua khu bàn đồ ăn trước mặt, động tác nhanh nhẹn rõ ràng, tất cả người ở hiện trường xem đều mắt choáng váng, không ít ánh mắt sùng bái phóng tới trên người anh, mà chủ nhân những ánh mắt kia tất cả đều là danh môn thực viện, hoặc nữ cường nhân khôn khéo giỏi giang.

Hắc hắc, Lâu Bộ Vũ cười thầm trong lòng, nhìn xem cô đang thay anh trai góp nhặt nhiều trái tim thiếu nữ, tương lai anh nhất định không sợ không lấy được vợ, ha ha. . . . Cảm giác dùng danh hiệu của người khác làm xương làm thịt thật sự sáng khoái. Kỳ thật bộ dạng giống người khác, cũng không phải tất cả đều tệ.

“Tùy tiện nói một chút, không thể xem là thật.” Hay giỡn, nhưng nếu không nhanh chóng làm sáng tỏ, đến khuya về nhà xác định chắc chắn không có kết cục tốt.

“Tốt nhất là như vậy.” Lâu Bộ Yên hung tợn trừng cô một cái, quyết định tạm thời buông tha cô.

Lâu Bộ Sầu không nói gì lắc đầu, tất xấu trêu chọc người của em gái chỉ sợ vĩnh viễn cũng không đổi được.

“Cậu nha, lại chọc bọn họ.” Một thanh âm bắt đầu dĩ vang lên, vươn tay để lên đầu vai Lâu Bộ Vũ, một bộ dáng anh trai tốt.

So với Lam Vũ Đường cao 1m8 mà nói, Lâu Bộ Vũ cao 1m7 có vẻ có chút lùn, nhưng hình ảnh thoát nhìn lại hết sức hài hòa.

Lâu Bộ Vũ cũng không kiêng dè ôm vai người tới, rất có phê bình kín đáo nói: “Chỉ tiểu nhân và nữ tử mới khó nuôi vậy. Lời này thật sự là sâu sắc. Vũ Đường, anh em anh nhiều như vậy, cầu xin bọn họ hy sinh một người đến cưới con tiểu mẫu sư tử này được không?” Cô đã quên mình kỳ thật cũng là phụ nữ, chỉ nhiệt tình oán trách mãnh liệt.

“Bất lực.” Lam Vũ Đường không khỏi thờ dài. Cũng thật sự kỳ quái, ở trên chuyện kết hôn, năm anh em đã đến tuổi đều thần kỳ nhất trí – không kết hôn.

“Đừng rồi, Thanks!”

Anh thỉnh linh nói lời cảm tạ làm Lâu Bộ Vũ nhảy dựng. "Tại sao?"

Lam Vũ Đường khẽ cười nói: “Anh cho băng giờ giấc buồn bán của ‘Bất Ngủ lâu’ thật chuẩn, gần đây khẩu vị của tôi tốt hơn nhiều, chất lượng giấc ngủ cũng tăng lên không ít, chẳng lẽ không nên cảm ơn sao?”

“Việc rất nhỏ, khó trách nhìn anh gần đây hơi quang phản chiếu...”, Cô lại bắt đầu mở miệng không hề kiêng dè. [Hồi quang phản chiếu là một hiện tượng thường xảy ra trước lúc chết, ví dụ một người đang bệnh nặng nhưng bỗng nhiên tỉnh lại làm một số việc rồi sau đó chết chứ không phải khoẻ lại luôn.]

Lam Vũ Đường trừng mắt nhìn cô một cái, tiểu tử này không thể ngoan ngoãn được.

“Nha, vậy nét mặt toả sáng được chưa? Nhìn xem anh đi, đội hộ vệ phía sau đều sắp thành một hàng nha, huh.” Cô bày vẻ biểu tình chịu không nổi, dùng sức áp chế tư vị hơi chua trong lòng. Chẳng lẽ ánh mắt của những phụ nữ kia không có địa phương nhìn sao?

Lam Vũ Đường mím chặt môi, trong mắt hiện lên một chút phức tạp, kéo cô đi hướng quầy bar, “Đi uống một chén đi!” Say rồi cái gì đều không cần suy nghĩ.

“Anh uống thì được rồi, tôi tìm mỹ nữ khiêu vũ.” Cô không muốn uống rượu khiến cho người nhà lo lắng nữa.

“Không được.” Lam Vũ Đường kéo người muốn thoát chạy, cứng rắn đem một ly rượu cocktail nhét vào trong tay cô. Anh cực kỳ yêu bộ dáng say rượu của Lâu Bộ Hiên, cho nên mới muốn chúc rượu anh, nhưng bọn họ đều là đàn ông a! Ai, đầu óc anh nhất định có vấn đề.

“Được rồi, chỉ một ly này nha. Cha mẹ đại nhân có lệnh, tôi phải hộ tống hai mỹ nữ về nhà bình an, nếu uống rượu say, tôi sẽ vô cùng thâm tâm.” Cô đáng thương nói, muốn lôi ra lương tâm của người nào đó.

“Được, chỉ một ly.” Lam Vũ Đường không thể từ chối Lâu nhị thiếu “Điềm đạm đáng yêu” như vậy, đành phải buông tha cho ý niệm chúc rượu anh trong đầu.

Nhưng Lâu Bộ Vũ tuy rằng thành công thoát đi quầy bar, lại bất hạnh bị một đám oanh oanh yến yến vây quanh, đành phải một khúc rồi một khúc cùng nhảy với người ta. Trong lòng cô thầm than trời cao không có mắt, mặt trời mặt trăng không ánh sáng, hận này giống như nước sông cuộn cuộn chảy, liên miên không dứt.

“Lâu nhị thiếu đáng thương.” Lam Vũ Đường ở xa nâng ly rượu tự nói. Anh thật sự bội phục thông minh tài trí của mình, trốn ở chỗ này hóng mát, rất thích ý. Đột nhiên một cổ cảm giác vô lực thâm trầm chiếm lấy thần kinh của anh, không muốn thừa nhận, nhưng anh hình như thật sự đã yêu một người đàn ông, mà sự thật đã định khiến cho tim của anh chưa xót không ngừng, đêm nay anh cần thật nhiều cồn đến gây tê mình.

Nhàm chán, thật nhàm chán.

Lâu Bộ Vũ mặc áo sơ mi trắng, quần bò, lại lấy khăn lụa buộc lên tóc dài phiêu dật, giống một cô hồn dã quỷ rãnh rỗi dạo quanh ở đầu đường Đài Bắc.

Khi nhàm chán thật khó chịu, sớm biết phải cùng chị cả đến nước Đức nói chuyện làm ăn, tội gì ở lại để cho mình mớ meo.

Nhưng nếu đi ra ngoài, dạo vòng vòng các công ty bách hóa, cũng không phải không hay, dù sao tiền trong thẻ vàng nhiều như vậy, xa xỉ một chút, coi như xúc tiến nền kinh tế xã hội phát triển. Trong lòng nghĩ đến đây, cô liền nghênh ngang đi vào một công ty bách hóa.

Ủ, nơi này bán đồ cũng không tồi, khó trách các phụ nữ thích dạo công ty bách hóa. Nha, sao cô lại quên mình vốn cũng là phụ nữ? Đều do cô già đàn ông quá lâu. Quên đi, dù sao là nam hay là nữ cũng không có gì, hiện tại cô chỉ cần có chuyện làm là được.

Dạo dạo, cô dạo đến quầy bán đồ trang điểm. Huh, Lâu thị ra, không mua, hơn nữa cô cũng không cần.

Rồi đến quầy trang sức xem. Bông tai, lại càng không cần rồi, cô ngay cả lỗ tai đều không có, mua rất lãng phí.

Vòng cổ còn miễn cưỡng có thể nhận, đúng rồi, bông tai có thể, mua cho em gái nha, sao cô lại quên.

Vì thế cô chọn một đôi bông tai tinh xảo thanh lịch, hai cái vòng cổ óng ánh chói mắt, chất liệu gỗ tiếp theo thứ tự là thủy tinh và kim cương.

Giá trị thật cao! Đối với cô mà nói, chi thế này thôi đã gọi là đồ mua sắm điên cuồng rồi.

Bên kia, Lam Vũ Đường vừa ra thang máy có chút kinh ngạc bình tĩnh nhìn bóng dáng kia, bóng lưng rất quen thuộc. Cô, cô quay đầu rồi, dĩ nhiên là Bộ Hiên! Xem mặt trăm phần trăm là Lâu Bộ Hiên, nhưng... Bộ Hiên là nam, đối phương lại là nữ nha! Trong lòng đang nhận định mình yêu đàn ông đột nhiên loạn cả lên, giống bị người hạ lời nguyên đi về phía mỹ nhân đứng ở trước quầy chuyên doanh [quầy chuyên bán một loại hàng hoá].

Sẽ có kỳ tích xảy ra sao? Anh hi vọng có.

Xuất phát từ tập tính của người luyện võ, Lâu Bộ Vũ lập tức biết có người đứng ở phía sau mình, trực giác nói cho cô biết hình như là người quen.

“Bộ Hiên.” Thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai cô.

Là anh! Lâu Bộ Vũ lấp bắp kinh hãi, hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt không hiểu hỏi: “Tiên sinh, anh đang gọi tôi phải không? Tôi quen anh sao?”

Đối mặt cùng một gương mặt, nghe câu hỏi xa lạ của cô, Lam Vũ Đường giật mình sửng sốt, “Thật xin lỗi, ngoại hình cô rất giống một người bạn của tôi...” Trong lời nói của anh khó nén mất mát. Cô là nữ, dù sao cũng không phải Bộ Hiên, nhưng tại sao lại giống đến như thế?

“Tổng Giám đốc, cần phải đi.” Trợ lý phía sau ghé vào lỗ tai anh nhắc nhở.

“Uh.” Nhưng anh vẫn nhìn cô gái trước mắt sững sờ, nỗi thất vọng to lớn dâng lên trong lòng.

“Chị hai.” Một giọng nữ mềm mại truyền đến.

Xong đời, Bộ Yên đáng chết. Lâu Bộ Vũ thầm mắng ở trong lòng, đồng thời rất nhanh bị người ôm lấy từ phía sau, người này đúng là em gái út thân ái nhất của cô. Cô cũng thật biết chọn thời điểm xuất hiện, cái này sẽ không lộ chân tướng chứ? Cô cảm thấy Lam Vũ Đường giống như có thể nhìn thấu cô, cảm giác rất không thoải mái.

“Bộ Yên, cô ta... Là chị hai cô?” Anh cứng họng ấp úng hỏi, đầu cứng ngắc một lát.

Lâu Bộ Yên nhìn thấy đàn ông trước mặt thì mỉm cười, “Đúng vậy, chị hai tôi, cùng với anh hai tôi là một cặp sinh đôi mà, thế nào? Giống không. Cô luôn luôn xuất quỷ nhập thần rất ít khi nhìn thấy người, lần này trở về sẽ ở lại một thời gian...” Cô lú lú nói một đồng lớn.

Lâu Bộ Vũ trừng mắt nhìn, giả bộ giật mình nói: “Thì ra anh coi tôi là anh ấy, khó trách.”

“Wow, chị, vòng cổ thật đẹp, là tặng cho mỹ nhân là em phải không!” Lâu Bộ Yên đã động thủ kiểm tra cái túi trong tay chị hai, vừa nhìn thấy trang sức này liền biết là tặng cho mình, bởi vì chị hai chưa bao giờ dùng.

“Trời ạ, em khiêm tốn một chút cũng không được sao? Thua ở em luôn.” Lâu Bộ Vũ đem bao lớn bao nhỏ trên tay toàn bộ đưa cho cô, thoải mái nhún vai một cái, nở một nụ cười, “Tốt lắm, đồ đã đưa cho em, chị đi đây, Vũ Đường, tạm biệt!” Tay không mà đến, tay không mà quay về, duy nhất có biến hóa chỉ là số trong thẻ vàng, thật sự là thoải mái khoái trá quá.

Bọn họ thật đúng là anh em sinh đôi, ngay cả động tác nhỏ đều giống nhau, Lam Vũ Đường suy nghĩ xuất thần.

“Tổng Giám đốc.” Trợ lý lại lên tiếng một lần nữa, muốn triệu hồi hồn phách rời thân thể của ông chủ.

Lâu Bộ Vũ đang muốn rời đi thì thấy bộ dáng này của anh, liền dừng bước, “Ha la, tiên sinh, anh có nhà không? Nhân viên của anh đang chiêu hồn đó!” Bản tính nghịch ngợm của cô lại hiện ra.

Lam Vũ Đường lấy lại tinh thần, nghe thấy lời trêu chọc của cô thì bật cười. Cô và Bộ Hiên đều một giọng, quả nhiên là anh em sinh đôi. “Cô tên là gì?”

“Lâu Bộ Vũ.” Cô thẳng thắn không e dè nói.

Lam Vũ Đường nhìn cô, không tự chủ được hỏi: “Muốn tôi đưa cô đi không?” Làm sao bây giờ? Đầu óc của anh giống như một chút cũng không bị mình khống chế.

“Cám ơn hảo ý của anh, nhưng không cần. Em gái, chạy lấy người.” Về mặt cô sung sướng lời kéo em gái mình bước đi, không cho anh cơ hội tiếp xúc gì, dù sao đề lộ thì không tốt lắm.

Lam Vũ Đường cười lắc đầu, anh lại có cảm giác sai lầm là Bộ Hiên đang ngay bên cạnh, thật sự là kỳ quái.

Điện thoại trong đại sảnh Lâu gia lại vang lên một lần, Hà quân gia vội vàng xông lại nghe điện thoại.

“Hà quân gia sao? Tôi là Lam Vũ Đường.” Đầu bên kia điện thoại lại truyền đến thanh âm quen thuộc.

Hà quân gia ở trong lòng thờ dài trước một hồi, mới bắt đầu nói: “Lam tiên sinh, nhị tiểu thư vẫn không có ở nhà.” Nhị tiểu thư thật sự bận quá rồi, ai có thể bắt được cô đây.

“Lại không có nhà sao...” Giọng điệu chất vấn của Lam Vũ Đường không dấu nổi mắt mắt.

“Hi, Hà quân gia, con đã về.” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng nói thanh thúy của Lâu Bộ Vũ.

“Lam tiên sinh, nhị tiểu thư đã về.” Hà quân gia nhanh chóng nói với điện thoại. Vị tiên sinh này thật là bám riết không tha, dạo gần đây mỗi ngày đều gọi điện thoại tìm nhị tiểu thư.

“Hà quân gia, tìm con sao?” Lâu Bộ Vũ đi đến điện thoại.

Hà quân gia vội vàng đem điện thoại giao cho cô, “Đúng vậy, là Lam tiên sinh, mỗi ngày anh ta đều gọi điện thoại.” Bất luận một vị đàn ông nào muốn theo đuổi nhị tiểu thư đều cần chúc phúc thật lớn, không phải nói nhị tiểu thư không tốt, mà là cô thật sự rất không giống người thường.

Lâu Bộ Vũ bĩu môi, cố ý xem nhẹ vẻ mờ ám trên mặt Hà quân gia, tiếp nhận phone: “Lam tiên sinh phải không?” Tên vương bát đản này, ăn no, vốn đã quần quít lấy cô khi giả nam trang, hiện tại lại quần cô khi mặc nữ trang, đáng tiếc Bộ Hiên đã ra nước ngoài công tác, bằng không kêu anh che.

“Là tôi, cô cũng thật khó tìm.” Vị Lâu nhị tiểu thư này thật giống lời nói của em gái, xuất quỷ nhập thần rất khó tìm. Nhưng từ sau khi gặp qua cô ở công ty bách hóa, anh thật sự kiềm nén không được khát vọng muốn gặp lại cô trong lòng.

Lâu Bộ Vũ nhìn trời đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói: “Tìm tôi làm gì? Tôi lại không có làm việc, anh đợi anh của tôi trở về rồi lại gọi điện thoại đến được không?” Cô quả thật hồi hận muốn chết, vì sao không cùng chị cả đi Đức bàn chuyện làm ăn, nếu không sao phải ở đây ứng phó với cái kẹo đa sầu này.

Ai! Từng bước sai, từng bước sai.

Lam Vũ Đường ở đầu bên kia mỉm cười, “Tôi tìm cô, không liên quan đến chuyện làm ăn.” Xem ra tính tình của cô không được tốt, động một chút là tức giận.

Lâu Bộ Vũ nhìn xuống xúc động rùng người, nhẫn nại phát câu nói: “Có chuyện gì đáng giá Lam Tổng Giám đốc không ngại phiền toái gọi điện thoại đến?” Quấy rầy tôi! Ba chữ sau cô ngậm trong miệng không nói ra.

“Tiểu thư, không cần hung dữ như vậy.” Hà quân gia luôn luôn ở bên cạnh nghe lén nhìn không được lên tiếng khuyên nhủ. Nhị tiểu thư cũng thật là, khó được có đàn ông theo đuổi, vì sao luôn tỏ ra hung dữ? Còn tiếp tục như vậy, thật sự sẽ không ai thêm lấy.

Lâu Bộ Vũ che ống nói, hướng Hà quân gia cười ngọt ngào, “Làm ơn, Hà quân gia, mời đi làm việc, để mình con xử lý là được rồi.”

Hà quân gia yêu thương vươn tay nhéo nhéo gương mặt nịnh nọt của cô, cười xoay người, “Có người theo đuổi thì phải nắm lấy nha.”

Lâu Bộ Vũ nghe vậy, thiếu chút nữa té xỉu. Có người theo đuổi? Ai muốn theo đuổi ai đây? Bỗng dưng, cô hiểu hàm ý trong lời nói của Hà quân gia, trong lòng nổi lên một cổ cảm giác khó nói lên lời lại xa lạ, trong lòng hơi nhảy nhót lại mang một ít ngượng ngùng.

“Cũng không có chuyện gì” Lam Vũ Đường vô cùng cẩn thận cách dùng từ của mình.

Người sắp bắt tỉnh vừa nghe, lập tức rống lên, “Không có việc gì? Anh ăn no rồi việc sao!” Gọi điện thoại rất vui về sao?

Lam Vũ Đường vội vàng dời điện thoại. Wow! Lâu nhị tiểu thư này thật lớn giọng, muốn hại anh biến thành kẻ điên sao? Gượng cười lắc đầu, đưa tới gần phone, anh mở miệng lần nữa, “Tôi muốn mời cô ăn cơm” Cô chẳng lẽ không thể chờ anh nói xong rồi mới phát hỏa sao?

“Không rảnh!” Lâu Bộ Vũ tức giận cúp điện thoại, thở phì phì chạy lên lầu. Cô bận rộn làm việc, làm gì còn thời gian ăn cơm. Tên anh trai chết tiệt kia, nếu không ai thêm lấy cô, nhất định do anh làm hại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Vào lúc sáng sớm không khí đặc biệt tươi mát và yên tĩnh, Lâu Hải Thần im lặng ngồi ở phòng ăn xem báo sớm, thuận tiện chờ ba cô con gái xuống lầu ăn cơm, huh, thiếu một người, bởi vì đứa con trai cô quá vừa về nước luôn luôn tránh ở bên trong tháp ngà không chịu dễ dàng hiện thân.

“Ba, chào buổi sáng.” Vẫn như bình thường, Lâu Bộ Vũ trượt cầu thang xuống, động tác rất quen thuộc.

“Uh, mau ăn cơm.” Lâu Hải Thần thân nhiên nói, giả bộ vô sự liếc nhìn tờ báo trong tay, trong lòng thì thầm nghĩ, sao lời đạo đầu không có vẻ quá mức hay có ý gì hết vậy?

“Bây giờ con phải đến công ty, giữa trưa sẽ không trở về, buổi tối gặp lại.” Cô cười hi hi nói, không một chút đứng đắn, vui vẻ cầm lấy dao nĩa chuẩn bị dùng bữa sáng.

Lâu Hải Thần ngẩng đầu nhìn cô một cái, thử hỏi: “Bộ Vũ, gần đây tam công tử Lam thị qua lại rất thân với con sao?”

“Đều là anh em, có vấn đề gì?” Dừng động tác ăn cơm lại, cô phòng bị nhìn về phía ba già. Kẻ già dối trá này lại muốn tính kế gì?

Lâu Hải Thần thăm thán trong lòng, lại vui đầu vào báo chí. Quên đi, con cháu tự có phúc con cháu, ông cần gì mò mẫm quan tâm. Chỉ là đứa con gái thứ hai không tốt này, thật sự làm cho người ta đau đầu, có ai chịu hi sinh mình cưới cô đây? Chỉ sợ rất khó!

Kỳ thật, đứa con gái thứ hai này của ông ngoại trừ bộ dáng không xinh đẹp, nhưng có dáng người có thân hình, muốn mới có thể có mới, muốn công phu có công phu – đúng vậy, vấn đề nằm ở chỗ "công phu", nếu không phải nắm đó nhất thời cho phép cô học quyền đạo, Không Thủ đạo, Judo, Tây Dương kiếm cùng võ thuật truyền thống Trung Quốc... như vậy nha đầu này hẳn là một cô gái đáng yêu ôn nhu mới phải, cũng sẽ không bạo lực đến không có nam sinh dám tỏ tình. Hiện tại cô lại phải thường xuyên giả nam xuất hiện trước người khác, có đàn ông coi trọng cô mới kỳ quái. [#Ami: bác đừng lo, Lam ca ca biến thái mà ^^ #Lam ca ca: *lườm* ai biến thái... ta chỉ là *suy nghĩ* biết thưởng thức nét đẹp nam tính #Ami: bó tay]

Ai! Nói đi nói lại, đều do trong lòng ông có ý cho con cái tiếp nhận sự nghiệp, mới có thể tạo thành cục diện khó có thể thu thập hôm nay, mắt thấy có

một đàn ông dường như có sóng ngầm mãnh liệt với nó, có tương lai, ông vừa vui vừa giận, chỉ hy vọng con gái không cần bỏ lỡ nhân duyên khó gặp này.

Thấy ba già chôn đầu trong tờ báo, dường như lâm vào trầm tư, giải quyết xong bữa sáng Lâu Bộ Vũ không chào hỏi đã ra cửa, nhưng đi tới cửa, mặt của cô liền suy sụp xuống.

Cũng không thể làm như không thấy sao? Lâu Bộ Vũ vô lực mà nghĩ, nhìn chằm chằm bó hoa hồng chói mắt trước mặt kia, suy nghĩ xem có nên ném nó vào mặt người tặng hoa hay không.

Lúc này bầu trời sáng sủa không gợn chút mây, cây xanh thấp thoáng, không khí tươi mát. Người tặng hoa tưởng mạo đoán chính, cử chỉ văn nhã, nói năng lịch sự, nhưng nụ cười trên mặt lại tổn thương mắt cô.

“Bên trái phía trước hai mét.” Cô tức giận mở miệng. Anh không phiền sao, luôn quán quýt lấy cô, bây giờ còn mang theo hoa?

“Cái gì?” Anh không hiểu hỏi.

“Thùng rác.” Dâng tặng một cái liếc mắt xem thường miễn phí, Lâu Bộ Vũ xoay người chạy lấy người.

Lam Vũ Đường dở khóc dở cười nhìn bóng lưng của cô. Vì sao cô không giống người thường như thế chứ? Anh càng ngày càng mê hoặc tâm tình hay thay đổi của cô, thậm chí có chút không thể rõ ràng chính mình đến tột cùng là bởi vì thích Lâu Bộ Vũ mới thích cô, hay đơn thuần chính là thích cô? Hoặc là dùng việc theo đuổi Lâu Bộ Vũ để phủ định chuyện mình yêu đàn ông? Có lẽ... Anh chắc là đang trốn tránh rồi.

Nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân, Lâu Bộ Vũ bất đắc dĩ nhường mảy, nhưng trong lòng lại dâng lên một loại thỏa mãn khác thường. Kỳ thật, cô rất cuộc làm sao vậy? Mỗi lần gặp gỡ anh liền trở nên là lạ, có khi rất nóng, có khi lại ảm đạm một tia vui sướng, căn bản không giống bản thân cô. Oán hận mà nghĩ, càng thêm dùng sức đạp đường nhựa dưới chân.

Anh trai đến tột cùng khi nào thì mới có thể trở về? Cô bắt đầu nhớ mong anh trai sinh đôi khiến người ghét, ít nhất anh có một gương mặt có thể nghe nhìn lẫn lộn, nhưng, thật sự muốn anh đến đòi đi lực chú ý của người đàn ông này sao? Ngộ nhớ... Dùng sức đá đi bất an trong đầu, sẽ không, cô làm sao có thể ghen?

Cô nhất định suy nghĩ nhiều quá rồi.

“Bộ Vũ, đáp ứng sự theo đuổi của anh khó như vậy sao?” Phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp của anh. Minh rốt cuộc muốn đuổi theo ai? Diện mạo giống nhau, cá tính tương tự, nhưng, bọn họ rốt cuộc là hai người khác nhau! Lam Vũ Đường buồn rầu.

Lâu Bộ Vũ hi vọng chính mình tạm thời mất đi thính giác, bằng không cô phải trả lời anh thế nào? Làm sao giải thích một đoàn hỗn loạn này? Cho nên vẫn là bảo trì lặng im lấy thế an toàn.

Cô đi lên, anh theo sau, không cách nhau quá xa, cũng sẽ không quá mức thân thiết, lẳng lặng duy trì một khoảng hài hòa độc đáo.

Bọn họ dạng này tính là hẹn hò sao? Nghi vấn này bất ngờ đột nhiên nổi lên trong lòng cô.

Lâu Bộ Vũ nửa chết nửa sống ghé vào trên nệm giường lớn mềm mại, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm món đồ chơi con gấu trên sàn nhà.

Lâu phu nhân tiến vào nhìn qua chính là hình ảnh như vậy, con gái thứ hai của bà đang ngẩn người, lãng phí thời gian trôi qua.

Vẫy tay trước mắt cô, cô làm như không thấy.

Tốt lắm, nhẹ nhàng chọc một cái, vẫn không động đậy.

Hiện tại bà có thể xác định một sự kiện, đó là bảo bối của bà xảy ra vấn đề rồi, hơn nữa vấn đề này vô cùng có khả năng trên mặt cảm tình, bộ dáng ngốc giống như chính mình năm đó.

Nhẹ nhàng xoa mái tóc dài tán loạn của con gái, bà khẽ cười nói: “Bảo bối của mẹ, nên hồi hồn.”

“Uống... uống... ng!” Lâu Bộ Vũ từ trong ngượng ngùng tỉnh lại, kinh ngạc nhìn mẹ đột nhiên xuất hiện. “Mẹ, mẹ đến đây khi nào?” Mẹ mình khi nào đã trở thành võ lâm cao thủ, đi đường lại lặng yên không tiếng động?

“Đến đã lâu.” Lâu đến cũng đủ phát hiện khác thường của cô.

“Tìm con có chuyện gì không?” Cô nhanh chóng thu lại tâm sự của mình.

Lâu phu nhân mỉm cười nói: “Con không có chuyện gì nói với mẹ sao?”

Lâu Bộ Vũ xấu hổ cười. Từ nhỏ đến lớn, chuyện của cô tựa hồ cũng không thể gạt được mắt thần của mẹ già.

“Là ai đem bảo bối của mẹ biến thành tâm thần không yên?” Là thần thánh phương nào có thể đem Lâu Bộ Vũ không nhìn được tư vị sầu kéo vào tòa thành tình yêu? Cô phải chào anh, để bày ra lòng biết ơn.

“Mẹ, con vô cùng ghét một người, anh ta luôn đến dây dưa con, nhưng không thấy anh ta con lại nhớ, như vậy có phải rất mâu thuẫn hay không?” Cô yêu kiều cau mặt nhăn mũi, vẻ mặt mờ mịt. Tên chán ghét kia, sao luôn xuất hiện ở trước mắt phiền chết người, sao chỉ một chốc đã biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian, anh đến cùng có phải đang theo đuổi cô hay không? Phiền chán gãi gãi đầu, cô tức giận cắn phần đằm đằm giường.

“Không phải, cô gái ôm ấp tình cảm luôn ngây thơ, thích một người vốn sẽ trở nên mâu thuẫn.” Con gái của bà đã trưởng thành! Lâu phu nhân vui mừng cười.

“Nhưng con thật hung dữ, anh ta có thể bị con dọa chạy hay không?” Lo âu là loại tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả hết được. Từ xưa đến nay, đàn ông dường như đều ưa phụ nữ ôn nhu hiền thực.

Lâu phu nhân tươi cười càng sâu, khi nào gặp qua con gái sợ cái gì, có thể thấy được lúc này đã thật sự yêu. “Sẽ không, anh ta thấy con chính là bộ dáng này, yêu tự nhiên cũng là cái dạng này của con, nếu sợ, cũng không yêu con.” Người đàn ông nào thật tình mắt, đã chọn đúng bảo bối nhà cô, cũng không phải nói hai con gái khác không tốt, nhưng đứa con gái dung mạo thường thường này rất vừa lòng bà, tuy rằng cử chỉ của cô luôn luôn ngang ngược, nhưng bà biết cô có một trái tim sẵn sàng thiện lương, nếu không cũng sẽ không nguyện ý giả nam giúp xử lý công ty gia tộc trong nhà.

Lâu Bộ Vũ chần chờ, lẩm bẩm: “Con không tin anh ta yêu con.” Tình yêu thật phiền phức, khiến cho người ta vui mừng cũng khiến cho người ta lo, hơn nữa lúc đến một chút dấu hiệu cũng không có.

“Vậy tiếp tục thử.” Lâu phu nhân cười đến ý xấu, cực kỳ giống vẻ mặt khi Lâu Bộ Vũ đùa dai.

“Uh.” Cô dùng sức gật đầu.

Tổng Giám đốc Lâu thị mỹ lệ đang cố gắng xét duyệt văn kiện, mà Lâu thiếu gia trẻ tuổi anh tuấn – Lâu Bộ Vũ, thì đứng ở trước bàn mắt cũng không chớp nhìn chị cả.

Nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn xuống, cô cảm thấy không thích hợp, không khỏi hai tay ôm ngực, quỵên rũ nói: “Tổng Giám đốc chị cả mỹ lệ điềm tĩnh của em, chị có tâm sự.” Cô khẳng định.

“Chị... Không có.” Lâu Bộ Vũ có chút bối rối cúi đầu thấp hơn, muốn mượn việc xem duyệt văn kiện để che dấu tâm sự của mình.

“Không có?” Khóe miệng cô nguy hiểm gợn lên, “Sau khi chị từ Đức trở về vẫn mất hồn mất vía, hơn nữa chị ở đâu ước chừng hơn một tháng. Chị cả, không cần xem em như đứa ngốc, em đã thay chị giấu diếm mọi người, nhưng em muốn biết đáp án.” Cô không cho phép có người thương tổn người nhà họ Lâu.

“Bộ Vũ, chị...” Lâu Bộ Vũ ngẩng đầu, nhào vào trong lòng em gái, nước mắt nhịn không được nữa cuồn chảy ra. Cô nhịn không được, cũng không chịu nổi rồi, tâm sự đặt ở trong lòng quá nặng khiến cô không thở nổi.

Lâu Bộ Vũ nhe nhẹ vỗ lưng chị, nghe cô đứt quãng kể lại tình cảm lưu luyến cùng Lam Vũ Hằng.

“Anh không kết hôn, ta...” Lâu Bộ Vũ lòng rối như tơ vò, mới mở miệng, nước mắt liền tuôn tràn dữ dội. Cô là phụ nữ truyền thống, vẫn lấy hôn nhân là kết quả cuối cùng của mình, tuy nhiên cố tình cô lại yêu một đàn ông xem kết hôn là việc không dám làm. Đây là trò đùa của ông trời sao?

“Tốt lắm, chị nghỉ ngơi trước đi, em đặt vé cho chị đến Đại Bộ [tên huyện ở Quảng Đông, TQ] chơi hô hấp không khí mới mẻ một chút.” Cô cường ngạnh làm an bài, trên mặt không mỉm cười như bình thường, nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng.

“Bộ Vũ” Lâu Bộ Vũ hai mắt đăm đăm nhìn cô.

“Tin tưởng em, chị cả.” Cô trầm giọng nói, “Tất cả đều có em và anh hai, chỉ cần có chúng ta ở đây thì sẽ không để cho người ta bắt nạt bất cứ người nhà họ Lâu nào.” Có đảm lược động người nhà cô, sẽ có đảm lược thừa nhận hậu quả, hơn nữa đàn ông đến ao cô quấy nước xuân loạn thành một đoạn, lại là em trai của Lam Vũ Hằng, tốt, cực kỳ tốt!

“Uh.” Lâu Bộ Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi sắp xếp cho chị cả đi du lịch và công việc xong, Lâu Bộ Vũ lập tức về nhà tìm giúp đỡ.

“Phanh” một tiếng, cô đá văng phòng làm việc của anh trai mình.

“Em hai, em làm cái gì?” Lâu Bộ Vũ nghiêm mặt trừng mắt người không mời mà tự đến, còn có cánh cửa cần làm gấp lại kia. Hai người bọn họ đều gọi nhau là “Hai”, bởi vì anh em sinh đôi Lâu gia đều tự nhận đứng hàng thứ hai, đối với địa vị này không ai nhường ai.

Sắc mặt Lâu Bộ Vũ cũng không tốt nhìn, “Tôi muốn anh theo tôi cùng đi ngã bài với đàn ông Lam gia.”

“Tại sao muốn tôi đi?” Lâu Bộ Vũ nhíu mày.

“Chị cả bị người từ bỏ, anh nói có nghiêm trọng không?” Cô thật muốn xông lên phía trước xé xuống về mặt việc không liên quan đến mình của anh.

“Thật vậy chẳng?” Sắc mặt Lâu Bộ Vũ càng thêm lạnh, buông ra dụng cụ trong tay hé mắt hỏi.

“Loại việc này có thể nói lung tung sao?” Lâu Bộ Vũ không kiên nhẫn rống ra. Anh rõ ràng là một thằng đàn ông, lại giống như một bà mẹ ở nhà.

“Em hai, em không giống con gái chút nào.” Anh lại kết luận, chịu thua lắc đầu thở dài. Cô táo bạo, xúc động, lớn giọng, hoàn toàn không có phong thái của con gái.

Hai mắt Lâu Bộ Vũ lập tức trừng tới lớn nhất. Anh còn dám nói cô, anh không phải cũng không giống đàn ông sao, hơn nữa hiện tại chuyện cô muốn cùng anh nói chuyện liên quan đến chị cả mà!

Câu lạc bộ

Lam Vũ Đường ngồi ở trên ghế, mà bên cạnh anh là một vị đàn ông vẻ mặt hồ hững, trên vầng trán có chút giống với anh.

Giây lát, người bọn họ chờ đợi đến, chỉ thấy người tới có một khuôn mặt giống nhau đi về phía bọn họ, một người tóc dài, một người tóc ngắn; một đàn ông, một phụ nữ; nam nhìn đến trầm ổn giới giang, nữ có vẻ hoạt bát cười khê.

Anh em sinh đôi Lâu gia lần đầu tiên đồng thời công diễn, hiệu quả kinh người.

Dại ra, là biểu tình duy nhất trên mặt anh em Lam thị.

Lâu Bộ Vũ như có suy nghĩ gì ánh mắt đảo qua Lam Vũ Đường, đôi mắt hiện lên một chút ý cười quỷ dị. Hai anh em sinh đôi Lâu gia đồng thời xuất hiện ở trước mặt anh, trong lòng anh đến tột cùng nghĩ như thế nào?

“Bộ Vũ.” Lam Vũ Đường có loại cảm giác kỳ quái, giờ này khắc này anh lại chỉ có cảm giác với Lâu Bộ Vũ, nhưng rõ ràng lúc trước cảm giác anh đối Lâu Bộ Hiền cũng rất đặc biệt. “Các người cùng đi?”

“Vô nghĩa.” Cô cho anh cái xem thường, đây không phải chuyện rất rõ ràng sao?

“Anh là Lam Vũ Hằng?” Lâu Bộ Hiền nhìn chằm chằm người đàn ông vẻ mặt hơi tiêu tụy, có lẽ anh không hề tiêu sái giống như chị cả nghĩ.

Về mặt của anh rõ ràng là một người đàn ông uể oải vì tình yêu khôn khổ, tuyệt không như người bội tình bạc nghĩa. Không phải em hai nói dối chứ? Anh hoài nghi nhìn người bên cạnh.

“Bộ Sâu ở đâu?” Thu hồi kinh ngạc đối việc anh em Lâu thị xuất hiện cùng lúc, Lam Vũ Hằng hỏi ra vấn đề cấp bách muốn biết nhất trong lòng.

“Mắc mớ gì tới anh?” Hai mắt Lâu Bộ Vũ phóng lửa nhìn anh, tựa như một con nhím tùy thời chuẩn bị phát động công kích.

“Tôi muốn gặp cô ấy.” Anh vô lực nhắm mắt lại, “Tôi phải gặp mặt nói rõ ràng với cô ấy.” Người đàn bà kia mới chỉ nghe được một ít liền tự cho là đúng bỏ chạy về... Trong nước, anh không thể không tóm cô đi ra nói rõ ràng.

Hai anh em liếc nhau, đặt thành một loại ăn ý.

“Vì sao?” Lâu Bộ Vũ hỏi ra lời, nắm tay chặt lại lỏng.

“Tôi yêu cô ấy.” Lam Vũ Hằng đã hiểu rõ lòng mình nên nói ra cảm thụ của anh, “Từ sau khi cô ấy rời đi, tôi mới hiểu được cô ấy quan trọng biết chừng nào, tôi muốn cưới cô ấy.” Con người ta vì sao rốt cuộc mất đi mới biết quý trọng?

“Trước hết để tôi đánh xong rồi nói sau.” Lâu Bộ Hiền đã hành động trước một bước.

Lam Vũ Hằng không có né tránh, bởi vì căn bản không kịp.

Lam Vũ Đường kinh ngạc nhìn hai người đàn ông đánh nhau.

Người phụ trách câu lạc bộ cũng nghe thấy nên tới xem tình huống.

“Tập đoàn Lam thị sẽ phụ trách tất cả bồi thường.” Lâu Bộ Vũ nhẹ nhàng lớn tiếng dọa người.

Thu được cái nhìn chăm chú sắc bén của cô, Lam Vũ Đường bất đắc dĩ gật đầu, “Đúng vậy, tập đoàn Lam thị sẽ phụ trách.”

Sau đó mọi người liền giống như đang xem phim võ thuật im lặng quan sát, chiến tranh giữa đàn ông và đàn ông, người bên ngoài vẫn không nên tham gia mới tốt.

Đội Lam Vũ Hằng bị đánh đến mặt bầm tím, Lâu Bộ Hiền mới thu tay.

Nhưng vào lúc này, một vị nữ phục vụ bị ghế dựa ngã đầy đất khiến sảy chân, khay trên tay bay ra, người cũng ngã theo về phía trước.

Chỉ thấy bàn tay mềm của Lâu Bộ Vũ đưa tới, chen chân vào đỡ, khay liền an ổn tiếp ở trong tay, người sắp ngã nhào cũng vì giúp đỡ của cô mà bình yên vô sự.

“Cám ơn.” Nữ phục vụ cảm kích cười, đột nhiên kinh ngạc không hiểu hồ nhò, “Lâu tiên sinh”

“Tôi là em gái Lâu tiên sinh.” Lâu Bộ Vũ vươn tay chỉ hướng chánh chủ bên cạnh, mỉm cười nói: “Cẩn thận một chút vốn không tồi.”

Đây là cái mỉm cười thứ nhất của cô đêm nay, cũng là nụ cười Lam Vũ Đường rất quen thuộc, chiều bài tươi cười của Lâu Bộ Hiên. Nhưng, Lâu Bộ Hiên thủy chung nghiêm túc đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt!

Cho đến khi anh em Lâu thị rời đi, Lam Vũ Đường vẫn ngỡ ngàng thất thần. Mảnh vừa rồi rất quen thuộc. . .

Cao ốc làm việc của Lâu thị đứng sừng ở khu buôn bán Đài Bắc, chiều bài mạ vàng, mặt tiền cửa hàng ngăn nắp, ngay cả tướng mạo của tổng đài tiểu thư [cô gái chuyên nghe điện thoại] cũng là trong vạn người tuyển một, trong một hoàn cảnh làm việc thoải mái, bất luận kẻ nào đều sẽ cảm thấy phần chần chừ trăm lần.

Thấy danh thiệp anh em Lam thị đến đưa lên, tổng đài tiểu thư nào dám chậm trễ, lập tức cho đi, chỉ tiếc bị thư ký tiểu thư cản lại.

Trên mặt Trần Giai Mẫn là chiều bài tươi cười thư ký luôn có, cung kính lễ phép nói: “Thật xin lỗi, các ngài không có hẹn trước, tôi không thể để cho các ngài vào được.”

“Lâu Bộ Hiên phò trương thật lớn.” Lam Vũ Hàng cực kỳ khinh thường hừ ra tiếng.

Cô lễ phép cười nói: “Đây là quy định, tôi nghĩ thư ký của Lam tiên sinh cũng sẽ làm hết phận sự giống tôi.” Lời nói không chê vào đâu được nhưng không cách nào làm mấy đàn ông ở trước mặt rút lui có trật tự.

“Cô tốt nhất tránh ra.” Khẩu khí Lam Vũ Hàng cực kỳ không vui.

“anh cả, đừng xúc động.” Lam Vũ Đường đã mở miệng, ngược lại nói với thư ký tiểu thư nói: “Chúng tôi quả thật có việc gấp muốn gặp Lâu tiên sinh, phiền toái...” lời anh còn chưa nói hết, Lam Vũ Hàng đã xúc động đập cửa lớn phòng làm việc của trợ lý chủ tịch Lâu thị.

Một phòng vắng lặng.

Phía sau cái bàn rộng rãi, một đàn ông lạnh lùng nhìn khách không mời mà vào, khoe mặt người tới còn có vết bầm chưa tiêu, đó là dấu vết lưu lại sau khi đánh nhau.

“Lâu tiên sinh, tôi không ngăn được...” Trần Giai Mẫn có chút xấu hổ.

Không đếm xỉa đến vẻ kinh ngạc trên mặt Lam Vũ Đường, Lâu Bộ Hiên phát tay nói: “Cô ra ngoài đi.”

Cửa phòng đóng lại, bên trong chỉ còn lại ba người đàn ông.

“Lam tiên sinh mời ngồi.” Lâu Bộ Hiên biểu hiện nho nhã lịch sự, giống như ấn tượng đầu tiên anh cho người ta thấy.

“Tôi muốn gặp Bộ Sâu.” Về mặt Lam Vũ Hàng kích động. Cô trốn anh đã lâu, suốt một tháng tránh không gặp mặt.

“Chuyện này, tôi không rõ, chuyện chị cả em hai mới biết.” Anh phui thật sạch sẽ, trên mặt lộ ý cười nhàn nhạt, thoải mái tựa như đang đàm luận thời tiết.

“Đừng ép tôi.” Lam Vũ Hàng nắm chặt hai nắm, rất có xúc động muốn đánh một trận nữa.

“Nói giỡn, tôi đâu muốn ép anh.” Lâu Bộ Hiên đưa mắt khắp nơi, rốt cuộc không coi ai ra gì tiếp tục phê duyệt văn kiện, có trời mới biết anh thống hận mình phải ở lại công ty tọa trấn bao nhiêu, lại phải mặc tây trang, đeo caravat, quả thật chính là tra tấn lớn nhất.

“anh cả” Lam Vũ Đường hoảng sợ, nhưng đã can lại không kịp.

Lâu Bộ Hiên dễ dàng phát hiện một quyền Lam Vũ Hàng vùng đến kia, xoay người liền lóe ra sau bàn làm việc, ý cười hiện lên khoe mặt, anh chậm rãi nói: “Còn muốn đánh một trận nữa sao?”

“Bộ Sâu đến tốt cùng ở đâu?” Đã lâu không thấy người yêu sắc mặt anh xanh mét.

Lâu Bộ Hiên mỉm cười, “Nếu anh thật sự có tâm, căn bản không cần người khác tới nói cho anh biết, huống chi bằng giao thiệp của Lam gia, lại tìm không được chị cả mỹ lệ xuất chúng của tôi sao?” Cá nhân anh không phản đối xem cuộc vui, nhưng em hai không thể đình chỉ việc nghỉ ngơi sao? Ở trong này thật sự cả người anh không thoải mái.

Lời còn chưa dứt, Lam Vũ Hàng đã lao ra văn phòng. Anh biết mình nên làm như thế nào rồi, những người nhà họ Lâu này xác thật khó chơi.

“Anh đang đùa giỡn anh ấy.” Lam Vũ Đường khẳng định nói.

“Nào có?” Lâu Bộ Hiên giả bộ vô tội, trên mặt chứa ý cười nồng đậm tan không ra, cái loại cười gian chính người.

“Bộ Hiền, tôi hiểu rất rõ hàm ý nụ cười này của anh.” Anh thở dài.

“A.” Đáy mắt Lâu Bộ Hiền hiện lên một chút hiểu rõ. Nhìn không ra tên em gái kia lại thân với anh ta, nếu anh không thò chân vào, liền phải xin lỗi mình rồi.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm.” Lam Vũ Đường đưa ra lời mời.

“Đi nơi nào?”

“Bất Ngờ lâu.” Anh nói, “Anh không phải nói đêm nay có buồn bán sao?”

Lâu Bộ Hiền hiện lên một tia kinh dị, lập tức lộ ra cười gian, “Tốt, có người mời khách, ta đương nhiên phải đi.” Em gái, bản thân ta muốn xem người có làm buồn bán hay không.

“Buổi tối gặp.”

Ban đêm “Bất Ngờ lâu” có vẻ cực kỳ náo nhiệt, thấy Lâu Bộ Hiền và Lam Vũ Đường cùng nhau đi vào “Bất Ngờ lâu”, nữ sinh vừa làm vừa học có một nháy mắt mất hồn, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, mặc dù hiểu kỳ, nhưng cũng không tiện hỏi.

Rượu quá ba lần, rượu say tai nóng hết sức, Lâu Bộ Hiền không để ý hình tượng kẻ vai sát cánh cùng Lam Vũ Đường.

“Vũ Đường, kỳ thật, tôi rất thích anh.” Xem phân thượng ngày thường em gái đối với mình thật “chiều cổ”, anh không thò chân vào lương tâm sẽ bắt an. Hơn nữa theo thể chất ngăn chén không say của anh, diễn tiết mục rượu già điên cũng là lập luận sắc sảo.

Lam Vũ Đường cả kinh trong lòng, rõ ràng nên cảm thấy cao hứng, nhưng lúc một chút cũng không vui vẻ nổi, đồng dạng là Lâu Bộ Hiền lúc trước, vì sao lúc này anh không thể sinh ra một tia tình ý kiều diễm nào hết vậy?

Hơn nữa Bộ Hiền nhất định là uống nhiều quá, nếu không anh bình thường tổng bảo trì khoảng cách nhất định với mình sẽ không cả người đổ vào trong lòng ngực của anh.

Lâu Bộ Hiền thì liệu mình nhìn xuống xúc động cười điên cuồng, cảm giác trêu chọc người khác thật vui. Xem thân thể Lam Vũ Đường đáng thương cũng ngắc đến giống pho tượng liền hiểu được anh ta có bao nhiêu khăn trương, nhưng cảm giác đùa giỡn em rẻ tương lai thật sự rất thích.

Lâu Bộ Vũ ở phòng bếp thấy một màn như vậy nhủ chặt mày. Anh hai chết tiệt, cư nhiên dám đùa giỡn đàn ông đàn nhân của Lâu Bộ Vũ như vậy. Tốt lắm, số nợ ở giữa bọn họ lại thêm một khoản!

Đêm khuya, về nhà Lâu Bộ Hiền vừa bước lên lầu ba, liền cảm thấy một cổ sát khí rõ ràng, không cần hỏi, nhất định là em gái sinh thân yêu thấy được diễn xuất phản kích của mình đêm nay mà giận dữ.

“Anh hai, chơi rất vui về sao.” Tiếng cười lạnh lùng vang lên từ bên phải.

“Hoàn hảo.” Anh cười đến thoải mái.

Trông nết Lâu Bộ Vũ mang ánh sáng tính kén, “Anh đã mê như vậy, ngày mai sẽ cho anh chơi đủ.”

“Choi!” Lâu Bộ Hiền đột nhiên có ý thức gian nan khổ cực, em hai dưới con thịnh nộ sẽ làm ra chuyện gì, không ai có thể biết được.

Ban đêm anh ngủ vô cùng không an ổn, luôn luôn nghĩ đến chuyện này, thật vất vả nhìn đến hừng đông, anh rốt cục hiểu biết “choi” trong miệng em gái là ý gì.

Chỉ thấy cô đưa lên tóc giả dài xinh đẹp, tây trang trung tính vừa người, chưa cho anh mặc váy ngắn đã là vô cùng may mắn. Nhưng bắt anh giả phụ nữ vẫn là thật quá mức, anh dầu gì cũng là đàn ông hàng thật giá thật cơ mà.

“Không đi cũng được, tôi lập tức xuất ngoại, cho anh một chết khiếp ở công ty Lâu thị.” Cô quẳng xuống lời ác.

“Ta đi.” Anh vội vã đáng thương gật đầu nhận lời, sau đó mặc giáp ra trận đi trước bách hóa Lam thị câu dẫn đàn ông.

Khi người nhà họ Lâu nhìn thấy anh nam giả nữ đều sắp cười ra, mà anh chỉ có thể cắn răng nhẫn nại, cũng thề ở trong lòng khoản nợ này anh nhất định sẽ đòi lại!

“Tiểu thư, ta họ Lâu, tìm Lam Tổng Giám đốc, xin hỏi anh có ở đây không?” Đến phòng làm việc trên lầu bách hóa Lam thị, Lâu Bộ Hiền cố gắng giả giọng đối tổng tiểu thư đài gầy tay chuẩn bị tư thế dung nhan, ý định phá hư hình tượng người nào đó.

“Lam tiểu thư, xin ngài chờ một chút.” Sau khi tiểu thư tổng đài gọi điện thoại nội bộ xin chỉ thị, cười nói với Lâu Bộ Hiền: “Tổng Giám đốc mời Lâu tiểu thư lập tức lên lầu.” Tiểu thư tổng đài lạnh lẽo phũ xuống một thân nổi da gà. Ánh mắt Tổng Giám đốc thật sự có tăng mạnh, phụ nữ này tương mạo bình thường cũng thôi, còn làm ra vẻ như thế. . .

Đáp thang máy lên lầu, Lâu Bộ Hiền vận eo lắc mông đến phòng làm việc của Lam Vũ Đường. “Vũ đường.” Anh vừa vào cửa liền cho anh một cái ôm

nhật tình.

Lam Vũ Đường cũng không có cảm giác vui sướng, chỉ cảm thấy một trận buồn ói, tình hình giống với tối hôm qua, nhưng rõ ràng là gương mặt giống nhau, anh biết mình thích một người trong đó, vì sao chợt đột nhiên cảm thấy hai người đều rất quái lạ?

“Sao anh không ra đón người ta?” Lâu Bộ Hiên hoàn toàn tự biên tự diễn, cũng không sợ lòi, dù sao anh bắt chấp giá nào.

“Anh bận việc.” Lúc này anh thà rằng chính mình không có đáp ứng cùng cô ăn cơm trưa, có lẽ là tối hôm qua nóng lòng thoát khỏi cảm giác không khoẻ Lâu Bộ Hiên gây cho mình, mới chịu đáp ứng lời mời của cô, nhưng mà đây là cô lần đầu tiên chủ động mời anh.

“Reng...” một tiếng điện thoại vang lên.

“Tổng Giám đốc, Lâu tiên sinh muốn gặp ngài.” Thanh âm ngọt ngào của thư ký truyền đến.

“Mau mời.” Lam Vũ Đường vội vàng đẩy Lâu Bộ Hiên vẫn dính tới thân thể ra.

Giây lát, Lâu Bộ Hiên một đầu tóc ngắn gọn gàng, áo vest kiểu tây trang xuất hiện ở trước mặt anh, dùng con ngươi mang nụ cười sáng trong nhìn anh, làm anh không khỏi thở nhẹ, “Bộ Hiên...”

Anh lại cảm thấy hoang mang. Vì sao? Vì sao lúc này anh đối Lâu Bộ Hiên trước mắt lại chết tiệt có cảm giác? Anh không phải thật sự bệnh nguy kịch rồi? Vì sao mấy ngày nay vẫn sinh ra ảo giác, ngay cả mình đến tốt cùng thích đàn ông hay phụ nữ đều phân không rõ.

Hiệu quả thí nghiệm tương đối làm cô vừa lòng, vì thế Lâu Bộ Vũ không chút nào tránh né lên trước khoác cánh tay Lam Vũ Đường, cười nói: “Đi thôi, tôi mời anh ăn cơm.” Trước khi đi không quên ném cho anh hai nhà mình một cái xem thường lớn. Anh có can đảm phá hư hình tượng của cô, trở về sẽ tìm anh tính sổ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Người có thân phận giống Lâu Hải Thần như vậy chịu vào phòng bếp tuyệt đối là một chuyện khiến cho người ta không thể tin được, nhưng mỗi khi Lâu Bộ Vũ hạ mình xuống bếp thì ngoài phòng bếp luôn đứng đầy người nhà họ Lâu, cùng với khách bọn họ mời đến.

Liên tiếp từng mùi hương mê người của các món ăn xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ bay vào trong mũi mọi người, thấm vào ruột gan, còn trùng thềm ăn trong bụng sớm rục rịch.

Kẻ có tiền như bọn họ đã ăn toàn bộ sơn hào hải vị trên đời, nhưng mỗi khi Lâu gia tổ chức tiệc nhà thì tất cả mọi người đều dùng bất kỳ thủ đoạn tột tệ nào để lấy được thiệp mời, là vì đến nhất định sẽ có lộc ăn no, tiệc nhà của Lâu gia sắc, hương, vị, ý, hình dạng đều đủ, hơn nữa khiến cho mồm miệng người ta lưu hương, dư vị là người ta không ngừng thềm thưởng mãi, là do vị đầu bếp siêu cấp kia luôn khó để lộ tay nghề, bằng không bọn họ rất muốn khai thác.

Chỉ thấy từng đĩa từng đĩa đồ ăn bưng ra ngoài, tổng cộng ba mươi cái khay, trong đó ít ra có mười lăm khay cải trắng, còn có bảy tám khay đậu hũ, còn lại là rau xanh, mằm đậu nửa này nửa nọ.

Giá của nguyên liệu nấu ăn rất rẻ, nhưng người nhà họ Lâu và khách giống như đói bụng đã lâu, ăn cải trắng mà như đang ăn thịt.

Một đám người đông nghìn nghịt toàn bộ vây quanh ở bàn tiệc lớn vui đầu cầm cúi ăn, chỉ sợ nếu mở miệng nói chuyện sẽ bị ăn ít đi một chút.

Chỉ là cải trắng bình thường lại có thể làm ra hơn mười loại món ngon khẩu vị khác nhau, có thể nào không khiến người ta giật mình.

Ở lâu ba, Lâu Bộ Vũ một mình ngả lưng trên sofa trong phòng mình, chậm rãi uống trà, trên bàn nhỏ trước mặt bày mấy món thức ăn và điểm tâm cảnh đẹp ý vui. Lao động không công từ trước đến nay không phải là nguyên tắc của cô, cho nên cô đòi ba hai trăm vạn phí xuống bếp, bởi vì loại nấu tiệc nhà này làm cô phản cảm nhất, cho nên cho dù là ba và con gái cũng phải tính sổ rõ.

Lúc này di động vang lên, Lâu Bộ Vũ vươn tay cầm điện thoại lên.

“Bộ Vũ, là anh.”

“Chuyện gì?” Cô hơi kinh ngạc, đã trẻ thế này Lam Vũ Đường còn tìm cô làm gì? Gần đây anh không phải đang trốn cô sao? Đều do di chứng đáng sợ mà anh hai giả trang lưu lại, xem ra anh bị dọa không nhẹ, xác thật cần có thời gian để điều chỉnh tâm tình.

“Anh ở trước cửa nhà em, thế nào? Có vui lòng chào đón anh vào không?” Tiếng nói trầm thấp của anh vang lên.

Lâu Bộ Vũ kinh ngạc, sững người một lúc “Được rồi, em ra ngoài đón anh.” Đứng đi động, cô khẽ nguyên rủa Lam Vũ Đường đáng chết này, gần đây thỉnh thoảng lại tìm tới cô lúc hoá trang đàn ông, hại cô chuyện xấu gì cũng làm không được, ghét nhất đúng là bộ dáng muốn cười không cười chết đi của tên anh trai kia, thật đáng giận.

Mặc dù là không mời mà đến, nhưng dù sao người tới là khách, cô đành phải xuống lầu đón khách.

“Bộ Vũ, nghe nói tiệc nhà của Lâu gia vô cùng được hoan nghênh.” Lam Vũ Đường vừa đi vào bên trong, vừa cười vừa nói. Từ rất xa anh đã ngửi thấy mùi đồ ăn.

“Vị tiền sinh này xưng hô như thế nào?” Lâu Bộ Vũ cảm thấy tò mò đối với đàn ông anh tuấn xa lạ cùng đi bên cạnh anh ta.

“Anh ta, là anh họ của anh, ở trong nhà đứng hàng thứ hai, anh quen gọi là anh hai, anh ấy mới từ Mỹ về, ngửi thấy nhà có mùi ăn ngon, nên đến giúp vui.” Lam Vũ Đường bắt đầu đi lác đầu.

“Anh gọi là Lam Vũ Kiến, chào em.” Người đàn ông tuấn mỹ kia mở miệng cười ân cần thăm hỏi trước.

“Chào anh.” Cô cười đáp, “Lên lầu đi, tiệc trong phòng khách không có khả năng còn cơm cho các anh.” Đây là chuyện mọi người đều biết, đôi khi cô thật là hoài nghi những người kia có phải là dân chạy nạn không.

“VẬY không khách sáo.” Lam Vũ Kiến khẽ nhún vai, ba người trực tiếp lên lầu ba, ngoài ý muốn tiến vào một thế giới mộng ảo màu tím.

Tổ hợp sô pha màu tím, thảm màu tím, chén trà màu tím. Đưa mắt nhìn xung quanh, toàn bộ đều màu tím, ngay cả quần áo ở nhà trên người Lâu Bộ Vũ cũng là cùng một màu, thoát nhìn tựa như cô gái mới lớn.

Nhưng mà hấp dẫn ánh mắt Lam Vũ Kiến nhất, lại là thức ăn và điểm tâm trên bàn trà.

“Thật rất xấu hổ, thức ăn đó vừa rồi tôi đã nếm một chút, ủy khuất hai vị. Bất quá, tôi cam đoan mình cực kỳ khỏe mạnh.”

“Yên tâm, sức chống cự của anh và Vũ Đường rất mạnh.” Lam Vũ Kiến cười đáp lại, anh hơi khen ngợi cá tính ngay thẳng của cô.

“Này...” nếm thử một miếng đồ ăn, về mặt Lam Vũ Đường kinh hỉ không hiểu, “Hương vị ‘Bất Ngờ lâu’.” Anh nhìn Lâu Bộ Vũ chằm chằm, hi vọng cô cho anh một đáp án.

Cô bĩu môi, lộ ra vẻ không thể trả lời, “Bạn bè cùng phòng trọ, mà tôi hứa với cô ấy không nói ra.”

“Khó trách em luôn biết rõ thời gian buôn bán của ‘Bất Ngờ lâu’.” Về mặt anh như hiểu ra.

Lam Vũ Kiến không nói lời gì nữa, bởi vì anh đang bận rộn ăn, đồ ăn không nhiều lắm, không ăn nhanh chút, đợi lát nữa liền ăn không được.

Lam Vũ Đường bị tướng ăn của anh họ làm cười, trên ghẹo nói với Lâu Bộ Vũ: “Bộ Vũ, anh lo lắng sau này em sẽ bị anh ta quấy rầy, chỉ sợ ‘Bất Ngờ Lâu’ phải bán thêm cho một người.”

“Chuyện này nói sau.” Lâu Bộ Vũ mang theo nụ cười mỗi một nhàn nhạt, làm đồ ăn một đêm, cô không nhiều tinh thần đi trêu chọc người khác.

“Vừa rồi nhìn thấy phía đối diện còn có một gian phòng ngủ, là của ai?” Lam Vũ Đường vừa ném trà, vừa nói chuyện phiếm.

Cô hé miệng cười, “Anh hai.”

“VẬY các người có tranh chấp hay không?” Anh vô cùng tò mò, hai người giống nhau như đúc, sinh sống ở cùng tầng lầu, sẽ có tình huống gì?

“VẬY cũng không.” Lâu Bộ Vũ lắc đầu, miệng hơi cười, hai người bọn họ căn bản là không ngồi cùng bàn, nếu như không cần thiết cũng sẽ không thường lui tới, như vậy cũng sẽ không có quá nhiều tranh chấp.

“Thật thú vị.” Lam Vũ Đường cười nhẹ, chỉ cảm thấy thú vị.

“Bộ Vũ, còn gì nữa không? Anh chưa no.” Lam Vũ Kiến rốt cục cũng đã ngừng đầu nói chuyện, bởi vì tất cả đồ ăn đã bị anh quét sạch.

“Anh, anh thật sự là...” Lam Vũ Đường không biết phải nói gì, nếu không biết anh ta đã ăn cơm chiều, thật cho là anh ta đã đói bụng đã ba ngày ba đêm! Sức ăn thật sự là đáng sợ.

“Bộ Vũ, có khách à?!” Thanh âm kinh ngạc truyền đến.

“Wow!” Trong phút chốc biểu tình của Lam Vũ Kiến đại ra, cơ hồ không đóng miệng được, con ngươi khiếp sợ đảo quanh trên mặt hai người.

Hai cái Lâu Bộ Vũ!

Mà Lam Vũ Đường cũng mang một vẻ mặt như có suy nghĩ gì.

“Tôi là anh của cô ta, nhị thiếu gia Lâu gia, chúng tôi là anh em sinh đôi.” Lâu Bộ Hiên giải thích.

Sau khi nhìn bàn đồ ăn sạch sẽ, trong mắt hiện lên thất vọng. “Ăn xong rồi?” Anh còn tưởng rằng sẽ có thừa, xem ra vẫn đã tới chậm một bước.

“Anh hai, anh đứng ở cửa làm gì? Mau vào đi!” Thanh âm riu rít vừa nghe cũng biết là Lâu Bộ Yên.

Thật là một thiên sứ thanh khiết xinh đẹp! Nhìn thấy Lâu Bộ Yên, ánh mắt Lam Vũ Kiến bỗng sáng rõ, trong mắt dâng lên ký hiệu hình tim. Trên trời cúi thương, anh rốt cuộc tìm được thiên sứ trong cảm nhận của mình rồi!

Tâm địa tốt sẽ có hồi báo tốt sao? Trăm ngàn chớ tin câu chuyện ma quỷ này, cô chẳng qua hảo tâm mời người ăn một bữa cơm liền thăm đến tình trạng này, còn chưa đủ để chứng minh những lời này là sai lầm sao?

Lâu Bộ Vũ rốt cục hiểu được cái gì gọi là buồn rầu, còn trùng thêm ăn siêu cấp lớn Lam Vũ Kiến kia quả thật có bản lĩnh ép điên thánh nhân.

“OK, tốt, buổi trưa hôm nay anh đến ‘Bất Ngủ lâu’, tôi đặt chỗ cho anh.” Cô chỉ cầu anh không cần lại đến phiền cô.

Xoa xoa trán, cô gọi điện thoại nội bộ, “Trần thư ký, buổi chiều tôi về, dời hội nghị lại.” Bởi vì anh trai không chịu trách nhiệm lại ra nước ngoài, hại cô lại luân lạc tới công ty kiêm chức.

“Dạ, trợ lý.”

Để điện thoại xuống, Lâu Bộ Vũ cười cười tự giễu, nhớ tới tình hình hỗn loạn trước mắt, cô thật đúng là không biết nên oán ai.

Đi ra ngoài văn phòng cô lại mang về mặt cột nhà nói với thư ký: “Thư ký đáng yêu, cẩn thận đừng một chết, nếu không tôi sẽ đau lòng.”

“Tôi đã biết, trợ lý.” Trần Giai Mẫn đáp lại bằng nụ cười quyến rũ. Tháng gần đây, trợ lý tiếp nhận tất cả công việc của Tổng Giám đốc, cho nên trong công ty thường xuyên có thể nhìn thấy Lâu công tử bất cần đời đùa giỡn các nhân viên nữ.

“Ngô quản lý, hôm nay cô rất đẹp nha.” Lâu Bộ Vũ cười hi hi vươn tay ôm trường bộ phận PR vừa đi tới, nhân cơ hội hôn người ta.

“Trợ lý...” Ngô Nghiên Hoa dờ khóc dờ cười, anh biết rõ cô là phụ nữ đã có chồng, còn thích chiếm tiện nghi của cô, thật sự rất xấu, nhưng không ai lại giận anh, vừa thấy gương mặt cười quyến rũ kia lại không thể giận được.

“Bye, gặp lại sau.” Trước khi vào thang máy Lâu Bộ Vũ lại không quên hôn gió với nhân viên bên ngoài.

“Tiểu thư, nhớ rõ nghỉ ngơi nha!” Đi ra khỏi thang máy dành riêng cho chủ tịch, cô quay về phía tiểu thư tiếp tân ở đại sảnh nhắc nhở, tươi cười rạng rỡ có thể sánh bằng nắng gắt tháng sáu bên ngoài.

Tiểu thư tiếp tân mỉm cười gật đầu trả lời, “Dạ, Lâu tiên sinh.”

“Cậu lại đang lưu tình chung quanh.” Lam Vũ Đường vừa vào cao ốc liền thấy một màn như vậy thì lắc đầu cười. Giờ phút này cái loại cảm giác kỳ lạ kia lại tới nữa, anh phát hiện mình đồng thời đã yêu hai anh em Lâu thị, điểm chết người là có khi anh thậm chí không rõ rốt cuộc yêu ai, có khi có cảm giác với Lâu Bộ Hiên, có khi lại không một chút, đáng chết, thật là gặp quỷ.

“Như thế nào? Anh ghen đỏ mặt sao! Với điều kiện của anh, nếu chịu nơi nơi lưu tình..., tin tưởng sẽ được nhiều người sùng bái hơn tôi.” Cô cười nháy mắt mấy cái. Cô sớm biết Lam Vũ Đường đối mặt với hai thân phận của mình thì sẽ có loại tình cảm vô cùng mâu thuẫn, cô nghĩ anh bị làm cho hồ đồ.

“Xú tiểu tử.” Lam Vũ Đường cười mắng, đã suy nghĩ lung tung đi, kiên quyết không thêm nghĩ đến việc mình có thể là người song tính luyến [yêu hai phái] nữa.

“Đúng rồi, hôm nay sao anh lại rảnh rỗi tới đây?” Cô quay lại vấn đề chính.

“Đ dẫn cậu đi ăn cơm.” Cũng không thể nói bởi vì tìm không thấy Lâu Bộ Vũ, cho nên ngược lại tìm đến anh có bề ngoài giống nhau, nếu anh nói như vậy tình hình sẽ căng thẳng.

“Không, tôi còn có việc...”

Không đợi cô nói xong, Lam Vũ Đường đã cô lời lên xe.

“Này, anh rất bá đạo nha!” Vô tình lại toát ra kiêu thái của con gái.

Lam Vũ Đường đóng cửa xe, nghiêng người nhìn cô đang bắt mắt, cười như không cười nói: “Bộ Hiên, bộ dạng cậu bây giờ thật giống phụ nữ.”

“Ngu ngốc.” Cô vốn là phụ nữ được không. Lâu Bộ Vũ tức giận tựa đầu quay ra ngoài cửa sổ, lười quan tâm một người mù chữ.

Hiển nhiên giữa trưa hôm nay, Lam Vũ Kiến lại rất không may đi một chuyến tay không, bởi vì “bà chủ” đã quên chuyện anh muốn đi ‘Bất Ngủ lâu’, có thể đoán được là trong tương lai Lâu nhị công tử sẽ bị người nào đó chinh phục một chút.

Lâu Bộ Hiên xác thật bị đề rồi, hơn nữa còn rất khó hiểu sao bị người ta đánh một trận. Sau khi anh biết rõ ngọn nguồn, liền nổi giận đùng đùng tiến về phòng Lâu Bộ Vũ.

“Anh hai, hôm nay anh mới về nước đã đánh nhau với người ta?” Lâu Bộ Vũ đang lú lo trên chộc thì nhìn đến biểu tình âm lãnh của người nào, rồi sau đó cực kỳ nhanh che miệng lại. Anh định dùng ánh mắt mưu sát em gái ruột của mình sao?

“Chết tiệt, đến tột cùng mày đã làm cái gì với Lam Vũ Kiến? Làm cho anh ta vừa thấy mặt đã đánh tao?” Cho dù là phạm nhân bị tử hình cũng có quyền lợi biết mình đã phạm tội gì, nào có người bị tử hình mà không rõ ràng, hại anh phản ứng không kịp chưa gì đã bị đánh.

“Lam Vũ Kiến?” Nhớ ra, cô thả bỏ câu người ta. Anh hai thật là số khổ, có tình lại về nước ngay lúc đó, nhưng miễn cho da của cô chịu khổ, thật sự nguy hiểm.

Trong lòng dễ chịu, nhưng ngoài mặt phải liều mình ra vẻ sấm hối! Thật vất vả.

Sáng sớm, hương đồ ăn mê người liền tràn ngập ở trong phòng bếp Lâu gia. Đầu bếp hôm nay là nhị tiểu thư Lâu gia, mỗi lần sinh nhật vợ chồng Lâu thị, Lâu Bộ Vũ đều rửa tay làm cơm, thật sự là vô cùng hiếu thảo.

Mà hôm nay đúng dịp sinh nhật bốn mươi chín tuổi của Lâu phu nhân, cho nên Lâu Bộ Vũ vào lúc trời còn chưa sáng đã có mặt tại phòng bếp bận rộn chuẩn bị.

Bánh bao hấp, bánh bao đậu, bánh bao xiên nướng, cháo thịt nạc, canh hải sản bát bửu cùng vài món ăn sáng nhẹ ngon miệng kiểu Trung Quốc, phối hợp với món dưa muối ngâm độc nhất vô nhị của Lâu Bộ Vũ trên bàn, bữa sáng phong phú đã khiến mọi người lú lờ, huống chi cái món nào cũng ngon, ngần vàng khó mua, còn có tâm lòng hiếu thảo được bao hàm ở bên trong.

“Bộ Vũ, không nghĩ tới con bận rộn như vậy còn nhớ rõ sinh nhật của mẹ, thật sự không phí công nuôi con.” Lâu phu nhân vừa khen con gái, vừa nhét đồ ăn vào miệng. Không có biện pháp, nếu ra tay trễ, khẳng định cái gì cũng không ngăn được, cho dù là sinh nhật cũng không có đãi ngộ đặc biệt.

Lâu Hải Thần và ba người Lâu gia khác ngay cả nói đều lười nói, chuyên tâm công hãm mỹ thực trước mặt. Khó được Lâu Bộ Vũ xuống bếp miễn phí, đương nhiên phải ăn cho đủ vốn.

Mỗi khi được hưởng thụ mỹ thực, bọn họ cảm thấy may mắn năm đó đưa cô đến Trung Quốc làm truyền nhân của ngự trù cung đình, học tập toàn bộ các món trong các bữa tiệc Mãn Hán. Đương nhiên, Lâu Bộ Vũ không chỉ nghiên cứu đồ ăn Trung Quốc, mà đối với cơm Tây cũng rất có hứng thú, chẳng qua cô không hề có ý đem râu của Lâu thị kéo dài tới ngành ăn uống, nấu cơm chính là ham mê cá nhân của cô, không cần công hiến cho Lâu thị đi vơ vét của cải thì cảnh máu chảy đầm đìa đã xảy ra trước mắt, cô cũng không ngốc đến độ không chữa đường lùi.

Sau khi ăn cơm no, toàn bộ thành viên đến đông đủ trong phòng khách Lâu gia, Lâu Bộ Sầu đoán chính ngồi ở trên sô pha, thần nhiên nhận ánh nhìn chăm chú đến từ khắp nơi.

“Cái gì? Kết hôn! Chị cả... ông trời!” Đầu tiên lên tiếng là Lâu Bộ Yên ra vẻ biểu tình trời sắp sụp xuống, trừng mắt vừa ra cửa giải sầu một tháng, vừa mới trở về liền tuyên bố muốn kết hôn.

“Ngạc nhiên.” Tọa không tọa tướng [ngồi không giống ngồi], đứng không đứng tướng [đứng không ra đứng], Lâu Bộ Vũ ngồi ở trên lan can cầu thang, nguy hiểm lúc ẩn lúc hiện, nhưng không có nửa điểm ý thức nguy cơ.

“Bộ Vũ, cầu người mau xuống đây.” Lâu phu nhân kinh hồn táng đảm nhìn con gái.

“Được rồi, tuân mệnh.” Lâu Bộ Vũ rút cục bình an chạm đất, ngang ngược đặt mông ngồi trên bàn trà.

“Cút ngay.” Lâu Bộ Hiên trừng cô. Đây là cái bàn không phải sô pha, cái mông của cô không sợ bị đòn sao?

“Hừ.” Cô không thèm để ý, càng có ý đem mông ngồi đối diện với anh trai sinh đôi, tức chết anh.

“Ba, nói gì đi?” Lâu Bộ Sầu nhìn ông chủ lớn trong nhà.

Vợ chồng Lâu thị liếc nhau, mỉm cười vuốt cằm, “Chúng ta không ý kiến, hôn lễ liền định vào năm ngày sau, Bộ Vũ, con phụ trách việc chuẩn bị hôn lễ.”

Người đột nhiên bị điểm danh sợ tới mức từ trên bàn trà ngã xuống, chặt vật không chịu nổi kêu to, “Wow a, vì sao?” Cũng không phải cô muốn kết hôn, vì sao có chuyện của cô?

“Chúng ta phải chọn đồ cưới cho Bộ Sầu, sẽ không rảnh bận tâm chuyện hôn lễ.” Lâu Hải Thần nói như thế.

Lâu Bộ Yên lập tức tiếp lời, “Ta phải chuẩn bị cuộc thi.”

Lâu Bộ Hiên chậm rãi đảo qua toàn trường, thanh thanh yết hầu, mỉm cười nói: “Ta phải thiết kế áo cưới cô dâu.”

“Cái gì?!” Lâu Bộ Vũ lại kêu thảm, “Con đang coi chuyện công ty, vì sao con còn phải xử lý hôn lễ?” Cô là đứa trẻ chưa có người yêu, cô muốn kháng nghị, nghiêm chỉnh kháng nghị.

“Không được, anh hai, áo cưới anh thiết kế, việc chuẩn bị hôn lễ cũng thuộc trách nhiệm của anh, nếu không anh về công ty làm việc.” Cô muốn thoải mái, dựa vào cái gì chịu thiệt luôn là cô? Cô lớn lên giống “Gặp cảnh khốn cùng” sao?

“Tốt, đến lúc đó anh kêu Lam gia Tam Thiếu đến hỗ trợ, thuận tiện liên lạc cảm tình.” Lâu Bộ Hiên cười đến âm hiểm

“Anh dám?” Da đầu cô run lên.

“Vì sao không, cảm tình của anh và Lam Vũ Đường rất tốt.” Nét tươi cười của anh càng ngày càng quý dị.

“Anh... kẻ đồng tính luyến ái, anh anh... Anh đi chết đi, nếu anh dám động đến anh ấy, tôi với anh không còn gì để nói.” Lâu Bộ Vũ phát hỏa, không thêm để ý gì nữa, mọi việc trước rống lên nói sau.

Nghe vậy, ánh mắt người cả nhà đều ngấm nhìn ở trên người một người.

Lâu Bộ Hiên nhún nhún vai, không muốn gây gổ. Sự thật vốn chính là như thế, anh là Gay, may mắn là anh có cha mẹ cực kỳ tiến bộ, ba mẹ cũng không xem anh là tai họa hay thú dữ mà bị cách ly.

Thu được ánh mắt trách cứ của người trong nhà, Lâu Bộ Vũ mắt mặt sờ sờ cái mũi, nhận mệnh nói: “Được rồi được rồi, con xử lý là được.” Chỉ biết áp bức cô, cô quả nhiên rất thiện lương.

“Leng keng...” tiếng chuông cửa vang lên, biểu hiện có khách đến cửa.

Hà quân gia mở cửa, nhưng anh em Lam thị vừa vào cửa lại quay mặt nhìn nhau, khó nhìn thấy toàn bộ thành viên của Lâu gia có mặt đông đủ, nhưng không khí hiện trường dường như không tốt.

Kẻ thù vừa gặp mặt đã đỏ mặt, đây là tình huống của Lâu Bộ Hiên và Lam Vũ Kiến.

Lam Vũ Kiến trừng mắt nhìn người kia, người khiến cho anh lần đầu nếm thất bại là gì, oán hận nói: “Người khác đùa giỡn, người còn lại còn dám đánh trả.” Vốn tìm người tính sổ, kết quả lại ngược lại bị đánh, không thể tưởng được tiểu tử này lại mạnh mẽ hơn so với nhìn bề ngoài.

“Dám làm dám chịu, tôi chưa bao giờ làm chuyện kia.” Lâu Bộ Hiên lạnh lùng nói, anh không cần thay nha đầu kia chịu tiếng xấu.

Lâu Bộ Vũ chột dạ nuốt một ngụm nước bọt, lặng lẽ nhấc tay, nhỏ giọng nói: “Lần trước là tôi nói đã hẹn trước cho anh, tôi đã dùng điện thoại anh hai.” Mỗi khi bọn họ trao đổi thân phận sẽ trao đổi đi động.

“Cô...” Con giận dữ cháy trong lòng Lam Vũ Kiến càng tăng lên.

“Vũ Đường, anh khỏe không?” Lâu Bộ Vũ vội vàng nói sang chuyện khác, liếc mình mỉm cười với Lam Vũ Đường.

Lam Vũ Đường buồn cười nhìn biểu tình lấy lòng của cô, bình thường không thể nào thấy cô ôn nhu như thế, là muốn tìm núi dựa vào đi. Anh cố ý nhíu mày, giọng điệu ai oán nói: “Một chút cũng không tốt, luôn hẹn không được bạn gái của mình.”

Cô hắc hắc cười gượng hai tiếng, “Người ta có việc mà.”

“Thì ra các người thật sự đang quen nhau.” Lâu Hải Thần cười, cực kỳ hài lòng.

Lâu Bộ Vũ ngẩn ra, nghĩ lại lời nói vừa rồi, mới phát giác nói lỡ. Tên khốn kia dám gạt cô? Hung hăng trừng một cái, anh lại đáp lại cô bằng một nụ cười ôn nhu.

Lam Vũ Hàng nham hiểm nhìn Lâu Bộ Vũ, “Nếu cô đến Lam gia, tôi nhất định sẽ cực kì ‘chiếu cố’ cô.” Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên “Đại ân đại đức” của cô với mình, hại anh chạy vòng quanh Địa Cầu một vòng mới tìm được Bộ Sầu.

Lâu Bộ Vũ lộ ra nụ cười giống như ác ma, chậm rãi nói: “Chị cả, hôn lễ đại khái phải dời lại.” Bởi vì tâm tình cô khó chịu.

“Hôn lễ không phải đã quyết định cử hành vào năm ngày sau sao?” Lâu Bộ Sầu đưa ra nghi vấn. Vừa rồi rõ ràng nghe được ba mẹ dặn dò Bộ Vũ như vậy mà, chẳng lẽ cô nghe lầm?

Chỉ thấy Lâu Bộ Vũ tự nhiên cười, nụ cười biến hoá kỳ lạ, “Nhưng, tôi cho rằng một tháng sau cử hành mới tốt, tôi mới có đủ thời gian chuẩn bị tốt...” dám uy hiếp cô, phải chuẩn bị gánh vác hậu quả.

“Lâu Bộ Vũ...” Lam Vũ Hàng tức giận gầm nhẹ. Anh thật ngốc a, vợ còn chưa cưới đến tay mà đắc tội ma nữ kia.

Lâu Bộ Vũ dùng ánh mắt ra hiệu anh im lặng, nói với ba già: “Ba, ngài đồng ý phải không, vậy quyết định như vậy. Hoàn hảo, tôi còn đang lo lắng thời gian rất gấp, không kịp chuẩn bị.” Cô yên tâm thoải mái gạt đầu, tự quyết định.

Lâu Hải Thần lại cười đến hiền lành. “Đương nhiên đồng ý, sớm nói qua tất cả giao cho con phụ trách.” Ông đương nhiên đứng bên người nhà, hướng chỉ nha đầu kia vốn không tình nguyện tiếp nhiệm vụ này, nếu tới đó bỏ trốn mất dạng..., ai tới bán mạng? Ông già rồi, hưởng thanh phúc là tốt rồi, không

cần phải liều chết bỏ sống nữa.

“Bộ Sầu.” Lam Vũ Hàng ngược lại cầu xin vợ tương lai giúp đỡ.

Lâu Bộ Sầu không sao cả cười, “Em nghe lời ba ba.” Nói cách khác chính là ngầm đồng ý em hai làm xằng làm bậy, dù sao hiện tại cô có chứng sợ hãi trước hôn nhân, nếu hôn lễ có thể hoãn đương nhiên tốt.

Trời! Lam Vũ Hàng nhất thời cảm giác mình là đàn ông ngu xuẩn nhất trên đời, tự nhiên ở thời khắc mấu chốt đắc tội tiểu nhân.

“Nếu không có ý kiến...” Lâu Bộ Vũ cười hi hi nhìn lướt mọi người một cái.

Lam Vũ Hàng nóng vội lại kêu to, “Tôi có ý kiến!” Đùa giỡn cái gì, năm ngày anh đã ngại lâu, lại còn trì hoãn đến một tháng? Anh không chịu được.

Cô cười liếc anh một cái, cà lơ phớt phơ nói: “Có ý kiến, xin mời... giữ lại.” Thắng lợi quả thật ngọt nha!

Lam Vũ Kiến vốn ở bên cạnh chế giễu chợt thấy ánh mắt biến hoá kỳ lạ của Lâu Bộ Hiên, đáy lòng xẹt qua rung cả mình. Đàn ông bụng dạ hẹp hòi kia, lại muốn làm gì?

Lâu Bộ Hiên đem ánh mắt dừng lại ở trên người Lâu Bộ Yên mỹ lệ hoạt bát, giống như không đành lòng, lại không thể nê hà nói: “Bộ Yên, sau khi chị cả kết hôn, vị trí Tổng Giám đốc liền trống, mà em cũng học năm tư rồi, trở về công ty giúp anh đi.”

Lâu Bộ Yên theo bản năng nhìn về phía Lam Vũ Kiến, chỉ thấy anh liếc mình lắc đầu, lại quay đầu nhìn xem cha mẹ ôn nhu như núi, cô nhận mệnh khe khẽ thở dài, “Được rồi, con về công ty hỗ trợ.” Anh hai ác nhất, mình không muốn gánh vác trách nhiệm, liền liếc mình hăm hại chị em các cô. Hôn nữa lần này rõ ràng có ý sửa chữa người, nhưng sự thật đúng như lời anh nói, nếu là người trong nhà cũng không giúp anh, anh còn có thể dựa vào ai? Cho nên cô chỉ có thể nhận mệnh.

Hai đàn ông Lam gia nguyên bản vênh vào tự đắc nháy mắt ừ ừ giống như gà trống bị đá bại.

Mà Lam Vũ Đường lại cố nén cười vỗ vỗ vai của bọn họ, có thể nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của hai vị anh trai này thật sự đáng giá ăn mừng một phen.

“Về phần chi tiết hôn lễ, người trẻ tuổi các con tự mình thương lượng đi.” Lâu Hải Thần không chịu trách nhiệm vầy vầy tay, phải sạch toàn bộ, thông dong đi tìm lạc thú lúc tuổi già của mình.

Đầu tiên Lâu phu nhân ý vị thâm trường nhìn Lam Vũ Đường và Lâu Bộ Vũ một cái rồi cũng rời khỏi phòng khách.

Lam Vũ Hàng hớn hển lôi vợ tương lai đi, xem ra sự ỷ nại của bọn họ cần bồi dưỡng lại, mà Lâu Bộ Yên thì bị Lam Vũ Kiến chộp tới bồi dưỡng cảm tình, cuối cùng lưu lại cũng chỉ có anh em Lâu thị và Lam Vũ Đường.

Nhìn nhìn qua lại hai mặt giống nhau như đúc trước mắt, nghi hoặc trong lòng Lam Vũ Đường càng tăng.

“Các người trò chuyện đi, tôi trở về phòng.” Lâu Bộ Hiên thức thời rời khỏi.

Lâu Bộ Vũ nghiêng đầu đánh giá Lam Vũ Đường, suy nghĩ có nên kéo lại suy nghĩ của anh hay không.

“Bộ Vũ, kỳ thật trợ lý Lâu thị là em phải không?” Anh thẳng tắp nhìn chăm chăm cô hỏi ra lời, câu hỏi này đã tồn tại thật lâu trong lòng, cuối cùng anh vẫn quyết định hỏi ra lời, nếu không giống như một cây gai đâm vào ngực, vô cùng thống khổ.

Nghe vậy cô hoảng sợ, sau đó ý cười trào lên tới khóe mắt, dùng sức vỗ vỗ vai anh, “Không ngu ngốc nha, tôi còn đang suy nghĩ, phải tới khi nào thì anh mới có thể phát hiện.” Không tệ không tệ, cô cũng không muốn yếu một người ngu ngốc. Uh, cô thông minh, cô rất nhanh liền hiểu ra cảm giác khác thường của mình đối với anh là yêu, mà cô cũng rất sáng khoái vui vẻ nhận sự thật này.

Lam Vũ Đường híp mắt lại, chợt hiểu ra: “Em luôn đùa giỡn anh.” Nha đầu kia thật sự rất ác liệt, luôn đem người ta đùa bỡn trong bàn tay. Nhưng... Anh nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo giới tính của anh không có vấn đề, nút thắt phiền trong lòng cũng mở ra.

Lâu Bộ Vũ đột nhiên khoát cánh tay anh, cười ngọt ngào nói: “Đi thôi, hôm nay trời trong nắng ấm, chúng ta nói chuyện yêu đương đi.”

Anh buồn cười xoa xoa mái tóc dài tron bóng của cô, biết rõ cô cố ý nói sang chuyện khác, nhưng bởi vì là cô, cho nên cũng không đáng truy cứu. Cô quả nhiên ăn mình, mà anh thì sao? Cũng cam nguyện bị cô ăn.

Đám cưới của hai tập đoàn lớn Lam, Lâu, đây là tin tức lớn, các phóng viên báo chí tạp chí lớn đều bận rộn truy đuổi tin tức liên quan.

Mà ở Lâu gia, chỉ thấy Lâu Bộ Hiên đóng cửa thiết kế áo cưới, Lâu Bộ Yên vội vàng chuẩn bị thi cử, cô dâu Lâu Bộ Sầu chuyên tâm mua dụng cụ nhà mới, vợ chồng Lâu thị chuẩn bị xong đồ cưới cho con gái liền nhàn nhã du ngoạn chung quanh, mà Lâu Bộ Vũ một mình làm hôn lễ, loay hoay muốn chết. Đối với lần này, Lam Vũ Đường cảm thấy bất mãn thật lớn, thiếu chút nữa đi đến Lâu gia giờ cò kháng nghị.

Bất quá vài ngày không thấy, cô đã gầy đi không ít, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không mất, bản tính trêu chọc người cũng không thay đổi. Lam Vũ Đường nhìn thấy Lâu Bộ Vũ từ xa đi ra cao ốc Lâu thị, cô luôn luôn bận, cũng không còn thời gian hẹn hò với mình, mà anh chỉ có thể ở xa xa nhìn, ít nhất làm được là không quấy rầy cô. Giúp không được gì cảm giác thật sự là tệ hết biết rồi, hơn nữa người kia lại là người yêu của mình, anh đau lòng

quá.

Thấy cô lái xe rời đi, nhưng nơi đến không phải Lâu gia, mà là một nơi làm cho anh ghen hòng nhìn trân trối – "Bất Ngữ lâu".

Hôm nay "Bất Ngữ lâu" vẫn như trước lộ ra tấm biển tạm dùng buôn bán.

Lâu Bộ Vũ nhanh chóng đậu xe, bước vào "Bất Ngữ lâu", cánh cửa lớn thường xuyên đóng kìa dường như chuyên vì cô mà mở.

Lam Vũ Đường nhăn đầu lông mày, một ý nghĩ kỳ quái thành hình ở trong đầu. "Bất Ngữ lâu", Lâu Bộ Vũ, là trùng hợp sao? Anh không tin, khỏe miệng hướng về phía trước giờ lên, khó trách cô luôn biết được thời gian buôn bán nơi này, ở Lâu gia cũng có thể ăn đồ ăn "Bất Ngữ lâu". Nhưng vì sao cô không chịu mở một nhà hàng lớn, mà lựa chọn quán ăn nhỏ này?

Sau khi suy nghĩ sâu xa, anh bắt đầu cười, xem ra "Lười" là giải thích duy nhất rồi, Bộ Vũ tuyệt đối không phải người siêng năng, nghe nói trước kia cô là một người chơi bồi lêu lổng, từng chạy khắp nơi trên thế giới, thậm chí còn vì tự do, tốt nghiệp đại học sớm năm năm, nếu không phải Lâu Bộ Vũ truyền báo cáo bệnh tình nguy kịch triệu hồi cô, chỉ sợ hiện tại anh vẫn không gặp được người con gái định mệnh này, vì thế, anh nên cảm thấy may mắn mới đúng.

Ba giờ sau, "Bất Ngữ lâu" một lần nữa đóng cửa lại, mà Lâu Bộ Vũ cũng đi ra.

"Bộ Vũ..."

Tiếng kêu thỉnh linh vang lên khiến cô lấp bắp kinh hãi, kinh hãi nhìn người đi xuống xe.

"Tới nơi này ăn cơm?" Lam Vũ Đường mỉm cười thử.

"Đúng vậy." Lâu Bộ Vũ tiếp lời anh, "Mấy ngày nay vội vàng an bài chuyện chị cả, khẩu vị không tốt lắm, tiêu tiền mua thoải mái chứ sao." Trên mặt tất cả đều là nụ cười tự nhiên.

"Cùng đi đi." Anh cũng không phá nói dối của cô, nghĩ rằng cô nhất định có lý do của cô, mà anh yêu cô, càng phải tin tưởng cô.

"Em có lái xe, gặp tại công ty đi." Cô cười lắc lắc cái chìa khóa trong tay, đi về phía chiếc xe yêu.

Nhìn bóng lưng người kia rời đi, anh chỉ có thể bắt đầu đi về xe của mình, đành phải gặp lại cô ở công ty thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Kết hôn đại biểu cho việc tạm biệt cuộc sống độc thân, kế hoạch cuộc đời sau này nhiều thêm chỗ một người, cho nên tiệc rượu tạm biệt độc thân trước hôn lễ có vẻ cực kì trọng yếu.

Lam gia là một gia tộc lớn, cũng là thế gia rất nặng thân tình, mặc kệ khoảng cách rất xa, nhưng luôn định kỳ trở lại nhà tổ gặp nhau, thân tình lẫn nhau cũng không vì khoảng cách mà sinh ra xa cách, ngược lại càng thân thiết hơn.

Lúc này Lam Vũ Hàng muốn kết hôn, người Lam gia vừa biết được tin tức liền lập tức xử lý xong chuyện trong tay, tiếp theo không ngừng chạy trở về tham gia hôn lễ.

Danh đẹp là chúc mừng trường tử đời thứ năm rất cực muốn hoàn thành đại sự chung thân, trên thực tế tâm lý vô giúp vui chiếm đa số, bởi vì theo tin tức tin cậy bên trong, vị thánh nhân Lam gia kia – Lam Vũ Đường ở trong gia tộc xếp hạng thứ ba rất cực có người yêu mến, hơn nữa còn là một người phụ nữ dữ. Bọn họ đều hoài nghi là anh ở buổi tối trắng đen gió mạnh uống rất nhiều rượu, đến nỗi ý thức không rõ cùng vị phụ nữ hung dữ kia gạo nấu thành cơm, sau đó Lam thánh nhân lòng trách nhiệm nặng lan tràn, vừa nhắm mắt, mặc kệ đối phương là thân tiên ba đầu sáu tay hay là ác quỷ cực ác, tất cả đều nhận, bởi vì trách nhiệm lớn hơn tất cả.

Nhưng sau khi bọn họ biết được sự thật...

"Không có?" Một người trong đám người kêu lên, mọi người không thể tin tưởng mắt.

"Không có lên giường, sao người nhận tội?" Một người trong đó mang biểu tình đầu anh xác định hồng mắt.

"Cái gì nhận tội? Tôi yêu cô ấy được không?" Phụ nữ nhất định phải xinh đẹp không gì sánh được mới khiến cho người động tâm sao? Thật xin lỗi, anh đối phụ nữ xinh đẹp xảy ra điện, chỉ bởi vì mình yêu đóa hoa tường vi mang gai kia.

“Cô ấy lại không xinh đẹp.” Nhưng đầu tóc dài kia thật sự bảo dưỡng không tồi. Lam lão nhìn ảnh chụp, trong lòng âm thầm tính toán, nếu muốn lấy bí phương cống hiến cho bạn gái mọi người... hắc... .

“Dữ như vậy.” Phụ nữ đánh người hung dữ trong tấm ảnh đúng là Lâu Bộ Vũ, bằng mạng tình báo của Lam gia, muốn biết vài tấm hình còn đơn giản. Lam lão không dám khen tặng, không biết anh ba phát bệnh thần kinh gì, ngàn chọn vạn chọn lại tuyển một phụ nữ hung dữ như vậy.

“Đôi mắt chứ sao.” Sáu người Lam gia trêu tức nói, “Tựa như ba ba xem đậu xanh.”

Nghe vậy, lại là một trận cười vang.

“anh ba, ngày mai cũng là sinh nhật anh nha, muốn lễ vật gì?” Lam Vũ Hằng – thứ hạng thứ bảy dùng sức vỗ vỗ vai anh trai, tỏ vẻ nhất định sẽ đưa phần đại lễ.

“Đúng rồi, ngày mai là đại thọ ba mươi của lão Tam.” Lúc này Lam Vũ Hằng mới nhớ lại có chuyện như vậy, xem anh chọn ngày nhiều như vậy, lại chọn ở hôm sinh nhật lão Tam cử hành hôn lễ, tương lai khi kết hôn tròn một năm có thể cùng nhau chúc mừng.

“Tặng cái gì thì tốt đây?”

“Đúng đó.”

“Phiền toái.”

Mọi người lâm vào trầm tư, đột nhiên ánh mắt xẹt qua bức ảnh chụp phân tán kia, một đạo linh quang hiện lên.

“Phụ nữ.” Mọi người trăm miệng một lời nói ra lễ vật không hên mà cùng nghĩ đến.

Lam Vũ Kiến không có ý tốt vỗ vỗ vai đường đệ, cười đến ghê tởm một phen, “Xem tình hình em lâm vào đại quan ba mươi còn bị vây trong cánh đồng hoang vu chưa khai phá, chúng ta quyết định đem Lâu Bộ Vũ tặng cho em làm quà sinh nhật.”

“Đúng vậy, Lam gia chúng ta quân đầy đủ sức lực nhiều, ngày mai toàn bộ kéo tới mời rượu.” Những tiểu mao đầu hai mươi lăm tuổi trở xuống cuối cùng có thể có công dụng rồi, hơn nữa ngày mai khách đông, có thể kích động nhiều hơn, thất tốt lợi dụng tài nguyên.

“Cô ấy không phải dâu phụ, sẽ không thay cô dâu chấn rượu.” Lam Vũ Đường nhin không được hất nước lạnh bọn họ. Cái chủ ý này cũng quá điên cuồng.

“Tha cũng phải tha, sợ cái gì, chẳng lẽ cô ấy tro mắt nhìn chị cả cùng em út bị người ta chuốc rượu?” Lam Vũ Hằng chắc chắn cô không thể. Nghe nói Lâu nhị tiểu thư rất giữ gìn người trong nhà, thật ra có thể lợi dụng điểm này.

“Các người đã quên còn có anh của cô ta sao? Nghe nói anh ta trời sinh tử lực cao.” Ngũ thiếu gia Lam gia cau mày nói.

“Thế thì không sợ, anh em sinh đôi Lâu gia từ nhỏ chinh nhau đến lớn, anh ta nhất định vui với hỗ trợ.” Lục thiếu gia Lam gia buồn cười như rồng mây, chưa từng gặp qua anh em song sinh yêu nội chiến như vậy.

“Dù sao cũng phải thông báo cho anh ta một tiếng.” Lam Vũ Hằng nói.

Nhất thời, ánh mắt tụ tập đến trên người một người, có hứng thú dạt dào, có không có ý tốt, còn có vui sướng khi người gặp họa... Tóm lại, tất cả bảy người, sáu người còn lại đều nhận định anh tuổi ít nhất đi, ai kêu anh không đẩy hai mươi lăm tuổi lại gắng phải chen đến nơi này tham gia tiệc rượu tạm biệt độc thân, bị hãm hại cũng không cửa lên án.

“Các anh bắt nạt em tuổi còn nhỏ.” Anh trừng mắt, không thể tin được đám người kia thật sự lòng dạ độc ác như thế.

“Đúng vậy.” Không có người chột dạ. Làm anh cả người ta trách nhiệm lớn, còn phải tiếp quản sự nghiệp gia tộc, cho nên bắt nạt em trai út chính là hồi báo đúng lý hợp tình thường xuyên xảy ra.

“Em... Em... Em sợ tối.” Lam Vũ Hằng giả đáng thương, không tiếc tự vạch trần vết sẹo.

“Không quan hệ, anh ở nhà khách, chúng ta đưa em qua.” Lam Vũ Hằng âm hiểm cười.

Tuy nói căn cứ tập tục, song phương nam nữ trước hôn lễ không thể gặp mặt, nhưng vì tránh cho phiền toái, mọi người Lâu gia vào hôm nay vào nhà khách ở.

“Gọi điện thoại thì tốt rồi.” Lam Vũ Hằng còn đang vùng vẫy giãy chết.

“Tự mình đi tỏ vẻ chúng ta thành ý mười phần.” Đánh chết cũng không thể lộ ra bọn họ muốn dùng tuần nam kế, ai kêu bộ dạng Lão Thất hoàn toàn phù hợp thưởng thức của Lâu Bộ Hiên. Hơn nữa, muốn cho người ta bán đứng đồng bào cốt nhục của mình, bọn họ cũng phải đối chiếu công việc mới có vẻ có thành ý chứ?

Lam Vũ Hằng vẫn cho rằng bọn họ bụng dạ khó lường, thấy ánh mắt trao đổi biến hoá kỳ lạ của các vị anh cả, khiến cho người không rét mà run rẩy,

anh, anh không cần đi ! Làm không tốt sẽ chết không toàn thây.

Nhưng, cuối cùng Lam Vũ Hằng vẫn ở dưới sự "Tha thiết kỳ vọng" của những huynh trưởng, không cam lòng không muốn đảm đương người mang tin tức.

Nhưng mà chuyện đàn ông Lam gia đến nhà khách này cực kì không đúng dịp bị một vị nữ không yên chứng kiến toàn bộ hành trình, hơn nữa sau khi tự hỏi, thông qua mấy tổ dây số.

Hôn lễ của kẻ có tiền thật sự khác người, Đại Thiên kim Lâu thị xí nghiệp gả cho trưởng tôn Lam gia, lại không được qua loa.

Hôn lễ của Lam Vũ Hằng và Lam Bộ Sầu cử hành ở trang viên Lam gia, nghe thấy hai chữ "Trang viên" cũng hiểu được chiếm diện tích nhiều hơn, vô cùng đồ sộ.

Hôn lễ sắp đặt rất tốt, không một chỗ hỏng. Chỗ tốt của việc có tiền là có thể làm được rất nhiều chuyện người ta không làm được.

Lam gia nhiều tiền người cũng nhiều, tự nhiên không lời nào để nói. Mà Lâu thị mặc dù không kém, nhưng nếu so với Lam gia quả thật gặp sự phụ, nhưng bởi Lâu Bộ Vũ xử lý, tất cả cũng chỉnh tề, hào phóng mà không thất lễ.

Bảy ngày phải chuẩn bị một hôn lễ oanh động mà còn xinh đẹp xác thật rất khó khăn, nhưng cô làm được, cũng biểu hiện cô nói muốn hoãn một tháng là dọa người nào đó.

Chỉ thấy bên trong hội trường tràn đầy tuần nam mỹ nữ, chính khách thương nhân, người các hình các sắc đều có, tiệc mừng ước chừng đến mấy trăm bàn.

Cô dâu mỹ lệ kiều diễm cười ngọt ngào, áo cưới màu hồng nhạt may lộn xộn muốn bao nhiêu chói mắt thì có bao nhiêu chói mắt, cắt quần áo đơn giản hào phóng, nhưng lại có sáng ý mới mẻ độc đáo rất khác biệt, quan trọng nhất là áo cưới từ thiếu gia Lâu gia tự tay thiết kế may, thế giới chỉ có một cái này.

Bởi vì đông khách, công việc mời rượu cũng có vẻ là công trình lớn, cũng may đàn ông Lam gia đông, phái ra mười mấy người phụ trách chắn rượu, nhưng dù vậy chú rể vẫn uống không ít. Mà bây giờ, mọi người lại đem mũi nhọn chia hướng cô dâu.

Hiển nhiên anh em Lam gia có ý muốn sửa chữa người, bởi vì bọn họ cũng không thay chị dâu nhà mình chắn rượu, nếu Lâu Bộ Sầu không có từ lực muốn không say đồ, cũng chỉ có thể dựa vào anh chị em nhà mình.

Vì thế Lâu Bộ Hiền bị em út ép buộc lôi vào, bởi vì cô đã hỗ trợ uống đến sắp nôn mửa, sắp chết cũng phải tìm đệm lưng đến lần lượt bỏ sung, mà Lâu Bộ Hiền thuận tay lại tha đến Lâu Bộ Vũ. Người một nhà nha, có nạn cùng chịu.

"Uống! , không uống chính là không nể mặt." Mọi người ồn ào, dù sao trên tiệc mừng không có lớn nhỏ.

"Các vị, các vị," Lâu Bộ Hiền thật vất vả che ở trước người chị cả, cười lớn tiếng nói với những khách mời rượu: "Từ lượng chị cả không cao, hãy để tôi uống thay đi."

"Bộ Hiền." Lâu Bộ Sầu nghe vậy vội vàng kéo y phục của anh, lo lắng mà không lời nào có thể miêu tả được, kẻ lỗ tai dạn dò nói: "Tận lực không uống, cẩn thận một chút." Cô có loại cảm giác sẽ xảy ra chuyện.

"Hiểu được." Lâu Bộ Hiền thấp giọng đáp lại, rồi sau đó giương giọng nói: "Nếu tôi uống không nổi, còn có em gái, cô ấy từ lượng cao ngăn chén không say nha." Trong mắt hiện lên ánh sáng khác thường.

Đôi mắt của Lâu Bộ Vũ lập tức trợn đến lớn nhất. Vì sao mỗi lần bị bán đứng đều là cô? Anh trai trời sinh thể chất không dễ say cư nhiên dám nói "Không được"? Không cần dọa cô được không.

"Phải không? Không thể tưởng được Lâu nhị tiểu thư là cao thủ rượu."

"Vậy nhất định phải uống nhiều mấy ly."

"Nhưng, được."

"Đến không say không về."

"Vũ Hằng, các anh..." cô dâu quay về phía ông xã cầu cứu, nhưng Lam Vũ Hằng lại cố ý làm như không thấy, tất cả đoàn bồi rượu đều có chí đang chú ý tả hữu mà nói anh.

Lâu Bộ Sầu lúc này rốt cục hiểu được mục tiêu của bọn họ là ai, hung hăng trừng mắt nhìn em trai một cái, đồng lõa liền cười lại.

"Bộ Vũ," Lâu Bộ Sầu đột nhiên đẩy chén rượu đang đưa đến trước mặt em gái, đưa cho ông xã bên cạnh, kéo hai em gái bước đi. Muốn nhìn Lâu gia phụ nữ chê cười, cũng phải xem các cô vui hay không.

"Bộ Sầu..." chú rể nhất thời biến sắc mặt, anh không nghĩ tới sẽ có biến cố này.

“Chỉ cả...” Lâu Bộ Vũ kéo cô đầu đang tức giận, nhẹ giọng nói: “Đòi người chỉ có một lần như vậy, đừng như vậy.”

“Chỉ cả, chỉ hai.” Lâu Bộ Yên khẽ cắn môi dưới, “Bọn họ rõ ràng chính người nha, ngộ nhờ chị uống rượu say thì làm sao bây giờ?” Đã sớm biết đàn ông Lam gia người người tâm tư nham hiểm, rẽ vào chị cả và cô còn chưa đủ, hiện tại lại tính kế đến trên đầu chị hai, như thế nào, con gái Lâu gia của bọn họ nhất định trông đến trên tay đàn ông Lam gia sao?

“Em út, trông chừng chị cả, còn lại giao cho chị.” Lâu Bộ Vũ bình tĩnh nói, chậm rãi xoay người đi trở về, trên mặt tràn đầy cười yếu ớt như trước, chuẩn bị làm cho những người cho là cô trò hay có thể nhìn không nơi sống yên.

Ánh mắt như có suy nghĩ gì đảo qua anh trai, cho anh một cái ánh mắt “Về nhà tính sổ”, trên mặt hiện lên cười thông minh, “Tôi nghĩ, nếu Lam gia có đoàn chẩn rượu, Lâu gia chúng tôi cũng không thể khiêm tốn phải không! Cho nên, tôi cũng đành phải tìm người trợ trận.” Cô dùng sức vỗ tay vài cái.

Chỉ thấy không nhiều không ít, tất cả mười người mỹ nữ đáng người cao gầy chậm rãi tiến đến, nói đến khí chất, tướng mạo hay đáng người đều là tuyển chọn tốt nhất.

Lâu Bộ Hiền cổ quái nhìn phía em hai, môi giật giật, chung quy cái gì cũng không nói. Em hai là hồ ly thành tinh, anh rốt cục hiểu được, lại lấy danh nghĩa của anh mời những người mẫu này đến, một chiêu này ngoan độc, nhưng anh lại mắc nợ nhân tình.

Lâu Bộ Vũ không chút nào chột dạ cười lại, ý tứ rất rõ ràng, muốn quật ngã cô? Rất khó nha.

“Bộ Vũ...” hiển nhiên Lâu Bộ Sâu cũng không dự đoán được em hai của mình còn giấu chiêu thức ấy, kinh ngạc qua đi là một trận cười không thể ức chế này lên. Sao cô lại quên từ nhỏ đến lớn em hai được xưng là cao thủ sửa chữa người, làm sao có thể dễ dàng bị tính kế như vậy.

“Mời các vị tiếp tục.” Lâu Bộ Vũ cười đến rạng rỡ dị thường, trong buồng bình mang theo vài phần anh tuấn.

Sau đó tình thế nháy mắt nghịch chuyển, người ban đầu mời rượu ngược lại uống còn nhiều hơn người chẩn rượu.

Ai! Sắc đẹp mê người a, khó trách thường nói hồng nhan họa thủy, những người mẫu này thật sự là “Họa thủy” của đàn ông Lam gia, mà Lâu Bộ Vũ chính là căn nguyên của họa thủy.

Bên rồng tranh hồ đầu kia, làm cho “Đoàn trưởng bối” bên này nhìn xem không chớp mắt, ăn no thỏa mãn.

“Lâu lão, có con gái như thế, còn có đòi hỏi gì.”

“Lâu tiểu thư cực kì thông minh nha.”

“Thủ đoạn rất cao đấy.”

Một luồng sóng tiếng ca vọng nghe vào trong tai thật sự hưởng thụ, Lâu Hải Thần càng thêm mờ cờ trong bụng. Ha ha, cô gái nhỏ – Nhị nha đầu này quả thật tuyệt vời, cùng đấu với đám tiểu tử đục [nghĩa là dơ, ý nghĩ dơ bẩn nha=]]] Lam gia kia càng thật khiến cho người ta vỗ bàn tán dương, con gái có khả năng như vậy tự nhiên phải lưu lại dùng đường lão, ha ha, ông quyết định, tuyệt không ép cô lập gia đình.

Mặc dù có người hỗ trợ chẩn rượu, nhưng khách đông, hơn nữa lại có người rắp tâm bắt lương giờ trò xấu, bởi vậy anh em Lâu gia vẫn bị uống đến đi đường lung la lung lay, giống như lút sóng mà đi.

Không được, thật sự sẽ say. Lâu Bộ Vũ dùng sức vẫy vẫy cái đầu mơ màng, hơi thanh tỉnh một chút, liền nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống lấy hơi.

Kết hôn thật khiến người mệt, đây là thử nghiệm lớn nhất hiện tại của cô, cô cảm thấy chỉ yêu nhau thì tốt rồi.

“Bộ Vũ, không có sao chứ?” Lam Vũ Đường từ đằng xa đi tới, anh thoát nhìn coi như thanh tỉnh, nhưng cả thân cũng toàn mùi rượu.

“Nhờ phúc anh em các anh.” Cô tức giận liếc mắt xem thường, nhắc hai chân đặt lên trên bàn. “Ý định hại tôi phải không.” Còn nói yêu cô? Nếu như vậy cũng gọi là yêu, vậy rất khác biệt nha.

“Khụ, khụ... Anh cũng thân bất do kỷ.” Anh ý đồ phui sạch quan hệ, các anh em ồn ào, anh không tốt tở ý kiến, hơn nữa cuối cùng anh là người thắng lớn, cũng ngầm đồng ý hành vi của bọn họ.

Lâu Bộ Vũ mặc kệ anh, dựa vào lưng ghế bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Gặp quý vẫn không thể rời đi, mà cô hiện tại quả thật ngay cả một phút đều không chờ nổi nữa, đầu đầu đòi mạng, lại lo lắng chị cả bọn họ ứng phó không được. Ai! Thích quan tâm người khác quả thật là tự tìm tội chịu.

“Như thế nào, như vậy liền tức giận?” Lam Vũ Đường kéo cái ghế gần sát cô ngồi xuống, đồng dạng đem chân gác qua trên bàn. Tư thế vô cùng xấu, nếu bị mẹ anh nhìn thấy nhất định sẽ phát điên, quả thật một chút đáng về chừng chạc cũng không có.

“Tôi nào có.” Lâu Bộ Vũ đứng lên, bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt lắm, quyết định ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Trong mắt Lam Vũ Đường ánh lên vẻ hiểu biết cười, vội vàng vươn tay giữ chặt cô, vô cùng thân thiết ôm vào trong lòng cười nhẹ nói: “Hôm nay là ngày vui của chị em, làm gì vội vã về?” Nói xong mạnh mẽ kéo cô vào trong một đám tửu quý.

Nếu lúc trước Lâu Bộ Vũ còn có bảy phần lý trí, nhưng khi cô từ trong đàn tửu quý chui ra, đã còn lại không đến ba phần thanh tỉnh. Gã đàn ông xấu xa kia quả nhiên không có ý tốt! Cô vừa dùng tay vỗ trán, vừa mắng.

“Anh đỡ em.” Lam Vũ Đường cũng từ trong đám người kia chui ra nhưng dường như càng uống càng thanh tỉnh, “Đến phòng khách nhà anh nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong liền nửa đỡ nửa ôm dẫn cô đi đến một tòa nhà trong trang viên.

Trong trang viên Lam thị có năm tòa nhà độc lập, tòa nhà phía nam cao mười tầng này để cho các đàn ông chưa kết hôn trong Lam gia ở, bên trong phương tiện giải trí đầy đủ mọi thứ, vô cùng hiện đại. Mà tòa nhà năm tầng phía đông kia lại là phòng của các thiên kim Lam gia.

Phía tây có một tòa nhà làm việc, là địa phương người Lam gia xử lý công vụ. Tòa nhà phía bắc kia là chuẩn bị cho người đã kết hôn, mặc kệ bọn họ có hay không, luôn có một gian phòng dành riêng cho bọn họ. Kiến trúc như sao trăng vây quanh ở giữa là dành cho các trưởng bối, cũng là nơi tiểu bối giao thiệp ít nhất, bọn họ cũng không phải chán sống, tự động đưa đến cửa để cho người ta chinh, cho người ta mắng.

“Lam Vũ Đường, anh đừng... quá mức.” Lâu Bộ Vũ mắng, bởi vì Lam Vũ Đường vừa vào nhà liền chặn ngang ôm cô, hoàn toàn không cho cô chống đỡ, cô có cảm giác như vào hang sói, cô là con mèo nhỏ đáng thương, vì sao hôm nay là hôn lễ chị cả, mà cô giống như cũng cùng nhau thất thân?

“Ôm em cảm giác tốt lắm, thật nhẹ nhàng.” Lam Vũ Đường khó khi trêu đùa, ngược hẳn với tính cách luôn đứng đắn lúc trước.

“Mau buông em xuống, nếu không em đánh anh.” Chết tiệt, cổ tinh cô say đến tay chân như nhũn ra, say, cho dù người ta thả cô xuống dưới, cô cũng không thể tự mình đi ra ngoài. Gặp hạn, đưa vào trong tay một con sói diện mạo ôn nhu.

Thang máy dừng lại ở lầu 6, Lâu Bộ Vũ bị ôm vào một phòng.

“Chết tiệt, anh...” Khi được buông ra, Lâu Bộ Vũ liền nhắm phía phòng rửa mặt, ghé vào trên bồn cầu ới lên ới xuống.

“Rất khó chịu sao?” Lam Vũ Đường lo lắng vỗ về lưng của cô. Anh giống như rất hèn hạ, xem ngũ quan cô đều nhẫn lại. Nhưng cô lại hợp với khẩu vị của anh, lúc trước vẫn không chịu cho đáp án chắc chắn làm cho anh ngày đêm lo lắng không ngừng, muốn làm thứ gì để xác định quan hệ của bọn họ.

“Anh thử ới xem.” Người sắc mặt tái nhợt không có khí lực gì nói chuyện.

Vốc nước lạnh rửa mặt, trên mặt vẫn nóng lên, khuôn mặt người trong kính ửng đỏ, nhìn qua cực kỳ giống quả táo chín. Nóng quá, thật sự nóng quá. Lại rửa mặt mấy lần, muốn làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Cô lung la lung lay đi ra phòng ngoài, mới phát hiện Lam Vũ Đường chẳng biết lúc nào đã rời đi, trên bàn có một ly trà giải rượu anh để lại, cô nắm lấy liền uống vào, ah, cô khó chịu quá.

Hay là tắm một cái đi! Lâu Bộ Vũ tiện tay cầm một bộ y phục của anh vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, rồi sau đó bò lên giường ngủ mê mẩn.

Giây lát sau, Lam Vũ Đường mở cửa phòng thông nhau bên cạnh, dễ dàng tiến vào từng bước.

Thấy mái tóc dài tán loạn bên gối, đang mặc quần áo ngủ bằng bông kiểu nam, cô ngủ rất ngon, trên mặt vẫn phỉếm say rượu đỏ hồng, môi mọng nhếch lên chỉ có vào lúc này mới không trêu chọc người.

Anh thần nhiên thoải mái nở nụ cười, nếu như không có tình cờ gặp cô mặc nữ trang, chỉ sợ anh sẽ vẫn giẫy dụa trong cái bóng yêu đàn ông. May mắn, anh gặp cô, cũng may mắn cô cũng thương anh.

Người trên giường nhẹ nhàng trở mình, tư thế ngủ của cô thật không tao nhã, lấy ánh mắt một người đàn ông xem phụ nữ, quả thật tệ hết biết rồi.

Lam Vũ Đường ngồi xuống đầu giường, nhìn không được vươn tay vỗ về chơi đùa mái tóc như mây của cô. Uh, xúc cảm thật mềm mại, thật trơn bóng.

Giống như gặp ma, anh ngờ ngác nhìn chăm chú vào gương mặt ngủ say của cô, dần dần bắt đầu miệng đắng lưỡi khô, dục hỏa ngủ say ba mươi năm của anh phút chốc dậy lên, tới thật đúng là không phải lúc.

Không được, không được, anh không thể làm như vậy, như vậy rất tiểu nhân, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Tuy rằng kế hoạch vốn là như vậy, nhưng nếu bị Bộ Vũ biết, chỉ sợ sẽ xảy ra một tai nạn rất lớn.

Nhưng mà lý trí biến mất quá nhanh, nhất thời xúc động, anh cúi người hôn lên môi cô, tinh tế nhắm nháp vị ngọt nữ tính. Tay anh chịu dục vọng nam tính nguyên thủy cùng bản năng côi tất cả quần áo trên người cô, dạo chơi ở nơi nữ tính của cô, ôi, sweetheart của anh.

Trong lúc ngủ say Lâu Bộ Vũ đột nhiên cảm giác được khô nóng khó nhịn, thật là khó chịu. Cố gắng mở mắt, ánh mắt nhìn người ghé vào trên người mình, đồng tử lập tức phóng đại, mở miệng ra lại không phát ra được thanh âm nào, anh...

“Bộ Vũ.” Lam Vũ Đường thấy cô tỉnh thì giật mình, nhưng hiện tại anh đã là tên trên dây không phát không được, xa lạ này làm cho anh thống khổ, mà cô là người duy nhất có thể tiêu trừ thống khổ này.

“Vũ Đường,” cô rốt cục phát ra âm thanh, vẻ mặt sợ hãi, “Anh muốn làm gì?”

“Có thể chứ? Bộ Vũ, anh...”, Hai tay của anh chồng ở bên cạnh người cô, một đầu đầy mồ hôi, về mặt cực kỳ thống khổ.

Lâu Bộ Vũ mê mẩn nhìn anh, cực lực muốn nghĩ rõ ràng. Tội cùng làm sao lại thế này?

“Bộ Vũ, thật xin lỗi...” Tiếng thở dốc của Lam Vũ Đường càng ngày càng ồ ồ, quyết định hướng dục vọng cúi đầu...

Phản thân dưới tình hình đau nhức khiến cô nhủ mảy, cắn chặt hàm răng, hai tay nắm chặt ga giường, thần trí cũng rất cực khôi phục, anh dám...

“Em là quà sinh nhật tốt nhất.” Anh cầm bàn tay đang nắm chặt của cô, trầm thấp khàn khàn nói.

Quà sinh nhật? Cô rõ ràng nghe thấy hiểu được danh từ này.

Sáng sớm ánh sáng tiến vào trong cửa sổ, trượt đến trên giường, vật hờ ra dưới chân dần dần có động tĩnh.

Bản năng, chợt nhìn thấy ánh sáng thì cô nhin không được vươn tay che mắt, lại là một ngày mới! Theo thói quen cô mò đầu giường, muốn tìm đồng hồ báo thức...

Gi? Kỳ quái, không có.

Lâu Bộ Vũ theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, vừa thấy nhất thời hoa dung thất sắc, này... nơi này không phải là phòng của cô! Trí nhớ từng giọt từng giọt trở lại trong đầu, lửa giận cũng gấp dâng lên cao.

Mà Lam Vũ Đường đứng ở một bên đã mặc chỉnh tề, chuẩn bị ra khỏi cửa. “Bộ Vũ...”

“Lam – Vũ – Đường” Lâu Bộ Vũ liếc anh, không phải ngưng ngưng khi đêm đầu vừa qua, mà là giận tím mặt, hai tròng mắt phóng hỏa hận không thể khiến trên người anh cháy ra ngàn vạn cái động.

Lam Vũ Đường không bị ảnh hưởng mỉm cười, “Công ty của anh có việc, em ngủ thêm một lát nữa, người phụ nữ bé nhỏ của anh.”

“Câm miệng!” Lâu Bộ Vũ thật hy vọng trong tay có dao có thể giết anh, “Anh – tên khốn kiếp này, dám lấy em làm quà sinh nhật!” Cô nhớ rõ rành mạch, anh nói cô là quà sinh nhật tốt nhất, mẹ nó, cô là người mà?

Lam Vũ Đường ngạc nhiên, chân tay luống cuống đứng ngây tại hiện trường. Cô làm sao mà biết?

“Không dám thừa nhận?” Ánh mắt hung ác bắn phá lại đây.

Lam Vũ Đường lần đầu tiên trong đời chạy trốn chết. Cô tức giận như vậy, anh thật sự không biết làm sao đối mặt cô.

Lâu Bộ Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn anh chạy thoát? Anh không phải đàn ông sao, sáng sớm sau hôm ở cùng cô trên giường thì chạy trốn chết? Nếu cô dễ dàng tha anh, cô sẽ lấy họ anh. Shit!

Khi Lâu Bộ Vũ ra khỏi phòng, ngoài cửa chỉ ít có năm đàn ông họ Lam chờ, bọn họ đều dùng một loại ánh mắt mờ ám mùi phần nhìn cô chằm chằm.

Thật con mẹ nó, cô giống động vật dễ thương thức sao? Con tức của cô còn chưa qua.

“Các người rất rảnh rồi phải không? Tôi xem Lam gia rất lớn, mấy vị không ngại chạy vài vòng làm tiêu khiển.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong lòng hận chết bọn đàn ông họ Lam gia này, chuyện ngày hôm qua bọn họ tám phần có phần. Ghi hận là bản tính của phụ nữ, đừng nghĩ cô tha thứ.

Mấy người đàn ông cùng nhau lắc đầu.

Lam Vũ Hằng cười xấu xa, “Chúng tôi đều đang chờ xem chị dâu mới, làm sao có thể rảnh?”

“Đúng nha, chị dâu của chúng ta thật sự rất kỳ quái nha, thích giả đàn ông.” Lam gia Lục thiếu liên tục không ngừng tiếp lời, vẫn chưa quên mối thù lần trước nói chuyện làm ăn bị Lâu Bộ Vũ giả nam đoạt đi.

Lam gia Tử thiếu cũng nói tiếp: “Ngày hôm qua chúng ta còn bị cô làm hại say như chết đây, cô cũng thật là lợi hại nha, tôi thật yêu cô – ôi.” Bốn cánh tay đồng thời gõ lên đầu của anh, trừng phạt ý nghĩ xằng bậy này.

Mặt của Lâu Bộ Vũ tức không còn chút máu, không thể nhìn được nữa quát: “Trong 3 phút, nếu các người còn chưa biến mất, như vậy tôi sẽ miễn phí đưa các người xuống lầu.” Wow a, cô muốn điên rồi, sau khi không hiểu tại sao thất thân lại bị người trên chọc, là ai cũng đều tức giận chứ.

“Không cần khách sáo.” Vài nam sinh lớn kia lập tức giải tán.

“Lam Vũ Đường, anh chờ bị tháo thành tám khối đi.” Lâu Bộ Vũ oán hận nói, theo thói quen vượt qua cầu thang xuống.

“Wow! Thật là lợi hại.” Một đám đàn ông núp trong bóng tối nhìn xem đều phát ra tiếng kinh hô, bọn họ bắt đầu thay thánh nhân Lam gia kia cầu nguyện.

Trong văn phòng không khí vô cùng căng thẳng, đến nỗi không có nhân viên nào dám đi vào, tâm tình trợ lý tiên sinh của bọn họ tựa hồ rất tệ, vẫn là cách anh xa một chút có vẻ an toàn.

Oán hận đầm mặt bàn, Lâu Bộ Vũ thất bại dựa lưng vào ghế. Thật là loạn, rất phiền, hội triển lãm trang phục quý, Lam Vũ Đường nên xuống Địa ngục!

Lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Vào đi.” Cô tỉnh lại, mỉm cười, chỉ có cô biết mình có bao nhiêu phiền.

“Chị hai.” Lâu Bộ Yên đến gần thân thiết ôn nhu nói: “Mấy ngày nay làm sao vậy, không thoải mái sao?” Từ sau khi hôn lễ kết thúc chị hai có chút không giống thường, không biết xảy ra chuyện gì.

Lâu Bộ Vũ nhú mày, ra vẻ thoải mái mà nói: “Đừng nói chuyện của chị, hội triển lãm trang phục ngày mai chuẩn bị thế nào?” Việc làm ăn quan trọng hơn, ăn oán cá nhân sau này hẵng nói.

“Tất cả sắp xếp xong.” Nói đến đây, Lâu Bộ Yên không khỏi tò mò, kế hoạch này trước đó không có người biết, người trong công ty cũng là ở hôm sau hôn lễ của chị cả mới nhận được mệnh lệnh chuẩn bị, về phần trưng trang phục gì, hoàn toàn chỉ có sáng sớm ngày mai mới lấy được đến tư liệu, cho nên, ngay cả giới tin tức cũng chú ý chặt chẽ đến hành động lần này của Lâu thị.

Đây là sách lược của Lâu Bộ Hiên, anh lúc nào cũng biết cách làm sao trở thành tiêu điểm.

Lâu Bộ Vũ cắn răng, oán hận xẹt qua đáy mắt, trước đó không có người biết tại sao Nhị thiếu Lâu gia ở hôm hôn lễ mới đột nhiên có linh cảm, cảm hứng thiết kế điên cuồng thổi quét mà đến, lát sau không tiếc hy sinh em gái ruột đổi lấy giao dịch. Thế kỷ hai mươi mốt lưu hành tình yêu nhanh chóng, cô không ngại lên giường với Lam Vũ Đường, nhưng bị người ta thiết kế làm quà sinh nhật ngoài ý muốn, hoàn toàn không thấy nhân quyền của cô, đám đàn ông đáng chết kia nên xuống địa ngục đi.

Lâu Bộ Yên e sợ liếc trộm chị hai biểu tình đột nhiên trở nên dữ tợn. Dọa! Rốt cuộc ai làm ra việc ác thiện lý nan dung với chị hai làm người ta căm phẫn, thế nhân phi nhỏ, vạn người trọn mắt? Làm cho Lâu nhị tiểu thư miệng luôn luôn cười, hòa khí với mọi người bay giờ lại hoá thân lệ quỷ hiện thân nhân thế? Cô cần phải tìm một chỗ trốn trước không, chờ khi nào cảnh báo giải trừ rồi mới trở về công ty cống hiến hay không? Dù sao mạng người quý giá.

“Vây là tốt rồi, về nhà tìm anh hai lấy quần áo, ngày mai mặc đi triển lãm.” Đơn giản rõ ràng tóm tắt hạ lệnh, Lâu Bộ Vũ lại vui đầu vào công việc, lười quan tâm bất cứ kẻ nào nữa.

Về bất đắc dĩ hiện lên trên khuôn mặt trái xoan của Lâu Bộ Yên, cô là người mới, tất cả nghiệp vụ đối với cô mà nói đều là nhiệm vụ gian khổ, nếu không phải ở trên có người che, cô sớm bị dọa mềm nhũn. Cô là thiên tài máy tính, cũng hiểu việc kinh doanh, nay cũng chỉ có ngoan ngoãn nghe lệnh, sáng suốt rời khỏi gian phòng làm việc áp suất thấp bao phủ này.

Đi ra cao ốc làm việc của Lâu thị, bầu trời trong xanh mây đen chợt dày đặc, giống như gương mặt thay đổi của chị hai, mắt thấy một trận mưa rào có sấm chớp thỉnh thoảng sẽ bùng xuống, Lâu Bộ Yên quyết định bỏ việc về nhà.

DreamLou là người sáng tạo kỳ tích, tất cả mọi người tin tưởng, Lâu thị tổ chức hội triển lãm bộ sưu tập trang phục “Xuân chi mộng” sẽ làm tất cả người tham dự sẽ được mở rộng tầm mắt.

Mới mẻ độc đáo rất khác biệt, tập hợp ý niệm thiết kế khéo léo, đem toàn bộ ôn nhu, quyến rũ, kiều diễm, nho nhã, mạnh mẽ, lãnh ngạo, cười khê của nữ tính đúng mức bày biện ra, càng đặc biệt là phối hợp với dãy trang phục “Xuân chi mộng” còn có đồ trang sức, phục sức, giày, túi xách, nước hoa đầy đủ mọi thứ, tất cả đều do Lâu thị sản xuất.

Chủ trì đại cục là Tổng Giám đốc mới nhậm chức của Lâu thị – Lâu Bộ Yên, làm cho mắt mọi người sáng ngời, bộ quần áo trên người cô hoàn toàn đem khí chất thoát tục thanh linh xinh đẹp, ngây thơ của cô bày biện ra, giống với tất cả người mẫu, toàn bộ trang phục của cô xuất phát từ Lâu thị.

“Lâu tiểu thư, xin hỏi trang phục lần này thật là từ DreamLou thiết kế sao?”

“Nghe nói anh ta là thiên tài cổ quái, Lâu thị làm sao mời được anh ta?”

“Chẳng lẽ chỉ có trang phục nữ thôi sao?” Khách nam muốn phê bình kín đáo, lúc này sửa lại trọng nữ khinh nam rồi, mà tiền phụ nữ xài còn không phải của đàn ông sao? Không có thiên lý nha.

“Đương nhiên không, nửa giờ sau, bộ sưu tập trang phục nam sẽ triển lãm.” Lâu Bộ Yên mỉm cười, thoát nhìn giống như cô gái nhỏ ngây thơ.

“Wow!” Đàn ông ở đây lên tiếng hoan hô.

Hội trường triển lãm ở lầu ba nổi lên một trận gió lớn.

Dung mạo giống nhau như đúc lại có biểu tình cách biệt một trời, một phần nộ đến cực hạn, một nhàn nhã đến làm người ta ghen tị.

“Anh kêu máy bay gì? Chuyện đến bây giờ anh lại nói cho tôi biết không có người mẫu nam?” Ngũ quan Lâu Bộ Vũ vận vẹo, không thể tin được anh hai lại kiểm loại máy bay này.

Lâu Bộ Hiên không chút để ý nói: “Vốn rất dễ dàng giải quyết, nhưng bởi vì người kia, tình huống trở nên có chút khó giải quyết.”

“Người kia?” Mắt của cô nguy hiểm hẹp lại, “Anh không cần nói cho tôi biết người nào đó chính là anh ta.” Hừ, tám phần là do anh lại đang động trò cân não gì đây.

Lâu Bộ Hiên về mặt kinh dị, “Em thật thông minh, vừa đoán liền trúng.”

“Lúc này chết tiệt lại là bởi vì sao?” Cô nổi giận, cá tính xúc động một khi có người trêu chọc liền càng không khống chế nổi.

“Người ta đòi phí.”

“Vậy trả.”

“Trả không nổi.” Anh không dám làm chủ, sợ có người không khống chế được phát điên.

“Trừ bỏ tiền còn có yêu cầu khác sao?” Cô cũng không tin Lâu thị trả không nổi tiền người mẫu.

Lâu Bộ Hiên quả thật vô cùng bội phục, dùng ánh mắt sùng bái nhìn em gái, “Người ta không muốn tiền, người ta đã có nhiều tiền có thể lấp biển rồi, còn muốn số vụn vặt kia làm gì?”

Một cổ ác lạnh trào lên lưng, Lâu Bộ Vũ hỏi lại, “Vậy đối với phương muốn cái gì?”

“Em.” Anh rõ ràng đưa ra đáp án.

Một đạo linh quang nhảy vào trong đầu, cô lơ lửng kinh hô, “Người anh tìm là Lam Vũ Đường?!”

Lâu Bộ Hiên tán thưởng gật đầu, “Cùng người thông minh nói chuyện ít phải dùng sức, anh ta đáp ứng cho mượn người mẫu nam.”

“Tên khốn kiếp kia, nợ cũ còn chưa tính, anh ta còn dám đòi hỏi?” Cô tức giận đỏ mặt, cô chỉ không có thời gian tức giận, cũng không tỏ vẻ cô đã tha thứ cho anh.

Lâu Bộ Hiên lấy giọng điệu người từng trải nói: “Đàn ông là động vật xúc động, đã muốn ném đến ngon ngọt vốn không có đạo lý buông tha cho.”

“Lâu Nhị thiếu, anh là đồ xấu xa, anh...” Cho dù cô luôn luôn cầu thả, nhưng bị người giáp mặt giáng vào mặt như vậy không thể nhịn được, đỏ lên như Quan công.

Như là nhìn đến kỳ quan trăm năm, Lâu Bộ Hiên tấm tắc, “Em hai, không thể tưởng được em cũng có một mặt nữ tính.”

“Tôi vốn chính là phụ nữ được không?” Cô kháng nghị.

“Không phát hiện.” Ít nhất trước kia không phát hiện, anh vùng trộm bỏ sung ở trong lòng.

Lâu Bộ Vũ ôm mặt, vô lực nói: “Buổi triển lãm không thể bỏ qua, nói đi, đến tận cùng muốn tôi làm cái gì?”

Anh phi thường hài lòng lời của em gái, nói: “Anh hai cho em dựa vào, người đàn ông kia nếu dám không phụ trách, anh sẽ giúp em chém anh ta a từng mảnh.”

“Đa tạ.” Cô tức giận trừng anh một cái. Để cho anh giúp? Không bằng chính mình đi giải quyết còn nhanh hơn.

“Người ta rất lịch sự, chỉ mời em đi Lam gia làm khách vài ngày.” Anh mỉm cười.

“Làm khách?” Cô trừng anh, hận không thể trừng ra vài cái động lớn trên người anh.

Nụ cười của Lâu Bộ Hiên trở nên mờ ám, “Trên nguyên tắc là đúng vậy, nhưng thao tác trên thực tế, anh nghĩ sẽ có chút khác biệt.”

“Anh giống anh tôi sao?” Cô nhìn anh xem thường. Có anh trai nào luôn tìm cơ hội hãm hại em gái như vậy.

“Em lúc nào giống làm em người ta chứ?” Anh hỏi lại, trước kia anh ăn thiệt thòi cũng không ít.

“Ai kêu anh giành tôi sinh ra trước, tôi cũng không muốn làm em gái anh đâu.” Hại cô phải gọi anh một tiếng anh, thời gian bọn họ sinh ra chỉ kém nhau hai phút.

“Ai kêu em hấp thu chất nuôi dưỡng nhiều lắm, béo ra không nổi.” Lâu Bộ Hiên liếc mình trêu chọc cô.

Lại thở sâu, Lâu Bộ Vũ càng không ngừng tự nhủ nhất định phải bình tĩnh, không thể bị một kích liền quên chuyện cần làm, “Anh biết rõ tôi không có khả năng làm cho hội triển lãm thất bại, vô nghĩa nhiều như vậy làm chi?”

“Anh cao hứng.”

Nắm tay chặt lại lòng, cô cắn răng nói: “Tôi đồng ý, anh tìm người mẫu, buổi triển lãm phải bắt đầu.” Tính anh ác, nhưng nữ tử báo thù ba năm không muộn, anh sẽ có báo ứng.

“Không thành vấn đề.” Lâu Bộ Hiên hừ nhẹ, ưu nhã cầm điện thoại, chậm rãi bấm số, ý định làm tức điên người nào đó.

Lâu Bộ Vũ sai bước rời đi, cô sợ mình không khống chế được xoá sạch vẻ mặt đáng đánh đòn kia.

Hiện trường hội triển lãm “Xuân chi mộng”, trong lúc mọi người nóng bỏng chờ đợi nam trang tốt cực hô vang rầm trời.

Năm người đàn ông cao lớn tuấn tú xuất hiện ở buổi triển lãm, bọn họ đến khiến cho mọi người xôn xao, không chỉ bởi vì vẻ bên ngoài xuất chúng của bọn họ, càng bởi vì bọn họ là người Lam gia thân phận hiển hách.

Năm bộ trang phục phong cách dị thường khác xa phụ trợ ra khí chất đặc biệt thưởng thức của các nam người mẫu.

Lâu Bộ Yên cười nói tự nhiên giới thiệu, “Đây là bộ sưu tập nam mới của công ty trong năm nay, xin mọi người góp ý.” Tuy rằng không hiểu sao chị hai làm như vậy được, nhưng có thể an bài năm vị Lam gia công tử đảm đương nam người mẫu miễn phí thì cũng chỉ có cô mới có thể.

Năm người đàn ông đến lúc này mới hiểu được cảnh ngộ bị ai của mình liếc nhau một cái, vốn bọn họ còn đang kỳ quái vì sao Lâu Bộ Hiên đột nhiên đưa năm bộ quần áo qua, còn thêm vào thiệp mời của buổi triển lãm, cuối cùng bây giờ hoàn toàn hiểu được mục đích của anh.

Dùng đàn ông có sức thuyết phục nhất như bọn họ làm quảng cáo, thủ đoạn của anh xác thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Tôi đã biết anh sẽ đến.” Lâu Bộ Vũ ngồi ở bàn làm việc muốn cười không cười nhìn người đẩy cửa vào.

Lam Vũ Đường vẻ mặt sung sướng nói: “Đòi hỏi tiền thù lao chính là chuyện rất lớn.”

Cô như rồng mây, dùng một loại ánh mắt rất quái dị nhìn anh, “Tôi vẫn đánh giá anh quá thấp.”

“Nói như thế nào?” Anh tính tình tốt nghe tiếp.

“Người ta nói rất đúng, chó cắn người cũng sẽ không kêu.” Giống như con người về mặt thật thà lại tràn đầy âm mưu quỷ kế như anh.

“Đó là bởi vì bản chất rất mê người.” Anh ung dung nói.

“Anh hai đáp ứng cùng anh nội ứng ngoại hợp nhất định có nguyên nhân của anh ta, anh không ngại nói nghe một chút.” Cô hứng thú cong miệng.

Lam Vũ Đường mỉm cười, “Vậy em lấy cái gì để trao đổi?”

“Tôi rất ghét khẩu khí nói chuyện của anh.” Cô bắt đầu tổn hơi thừa lời, con tức thẳng lên.

Anh như có suy nghĩ gì liếc thân thể của cô, tươi cười có chút hư hỏng, “Em biết rõ anh muốn cái gì?” Ăn xương biết vị, không có người nào khác đi vào mắt của anh.

Khí nóng bốc lên gò má Lâu Bộ Vũ, không thể chống đỡ được. Anh... Anh... Không trực tiếp như vậy không được sao? Tốt xấu cố kỵ một chút, cô là phụ nữ mà.

“Bí mật của anh hai?” Chết cũng muốn bắt được, bởi thường tâm hồn bị thương nhỏ bé của mình.

Lam Vũ Đường hơi lúng túng sờ sờ đầu, sau khi ho khan hai tiếng nói: “Anh ta đã yêu một người đàn ông Lam gia.” Lâu gia và Lam gia nhất định dây dưa không rõ.

Ánh mắt Lâu Bộ Vũ tròn to lại tròn to, một lát sau đột nhiên nở nụ cười, “Báo ứng, ha ha...” Hãm hại cô sao? Cô sẽ làm anh biết được kết cục của việc đắc tội tiểu nhân là cái gì.

“Có cần thiết khoa trương như thế không?” Anh khó hiểu.

“Nói cho tôi biết là ai?” Cô lao đến trên người anh, không thể không truy vấn ra kết quả.

“Câu trả lời của em đâu?” Bản sắc thương nhân khôn khéo của anh biểu lộ không thể nghi ngờ.

Hung hăng đá một cước, sắc mặt không thể tránh né ửng hồng. Anh không cần luôn nhắc nhở được không?

“Khi nào thì đến nhà anh?” Anh buông tha cô, lại yêu cực kỳ bộ dáng xấu hổ của cô, quyết định ngày sau không ngại chọc cô nhiều. Không nghĩ tới Bộ Vũ thoát nhìn câu thả, nhưng trong xương lại e thẹn không được tự nhiên.

Thấy bộ sưu tập “Xuân chi mộng” ở trong nước và nước ngoài tạo danh tiếng vang dội, cô tự nói với mình chớ cùng tiểu nhân bình thường so đo. Trên thực tế, “Xuân chi mộng” được tổ chức triển lãm đồng thời ở Đông và Tây Phương, có thiết kế riêng cho người phương Tây, cũng có đồ thân đặt làm cho người phương Đông, vì thế được khen ngợi vô cùng, cho nên hiện tại Lâu thị có thể nói là vận làm giàu phủ đầu, không phát không được, danh tiếng trong vòng một đêm tăng lên thật lớn.

“Chờ tôi tìm được anh hai liền đi.” Lâu Bộ Vũ oán hận khề nguyên rửa. Anh hai chết tiệt, mình ở nhà cùng giường gối thân ái thân mật triển miên, lại muốn cô bảy tám giờ sáng đi làm, còn bị người tóm gáy.

“Anh tìm giúp em” Lam Vũ Đường cực kì tích cực nói.

“Em muốn tự tìm” Loại thù tình báo này vẫn để tự mình tìm ra mới có cảm giác thành tựu.

“Chờ em buổi tối.” Vẻ mặt của anh nhìn thế nào đều tràn ngập mờ ám.

Lâu Bộ Vũ tức giận nói: “Anh cứ việc đợi.”

“Biết đến chỗ nào chứ?” Nét tươi cười của anh thoát nhìn gian gian.

Cô hồ nghi nhìn anh, không mấy xác định nói: “Không phải nhà khách?”

Anh lắc đầu, “Không, là cao ốc của nam.” Anh nói ra chính xác, đó là địa bàn của đàn ông độc thân Lam gia.

“Tôi là nữ!” Cô cũng nhin không được nữa thét chói tai, như vậy căn bản không phù hợp quy củ, bọn họ ý định làm cô bị chê cười sao?

Lam Vũ Đường hiểu biết gật đầu, vô cùng đứng đắn nói: “Chúng ta đều rõ ràng điểm này, nhưng anh ở cao ốc nam, em không đến cao ốc nam, anh làm sao ngủ chung với em”

Wow, anh nói tiếng người sao? Cô tốt xấu cũng là cô gái chưa có xuất giá, lời này nói không sao cả, nhưng trước mấy chục ánh mắt nhìn soi mói thì một chút cũng không tốt. Cao ốc nam? Đó là thiên hạ của đàn ông độc thân Lam gia a, cô – một phụ nữ đến đó, chẳng ra cái gì cả được không!

Ánh mắt Lâu Bộ Vũ ngấm a ngấm, dừng ở trên bồn hoa xinh xắn trên bàn, suy nghĩ có cần đánh anh bất tỉnh không, sau đó xem như cái gì cũng không có xảy ra thoát đi hiện trường, đem anh hai kéo tới gánh tội thay.

“Chờ em, buổi tối gặp. Đến lúc đó anh sẽ cho em đáp án.” Anh dường như nhìn thấu tâm tư của cô, mỉm cười thông dong rồi đi, trước khi đi không quên vút cho cô một cái hôn gió, làm cho người ta như thế nào cũng không có cách đem người trước mắt cùng Lam Vũ Đường luôn luôn đứng đắn nghiêm túc, bình tĩnh tự hạp chế Lam Vũ Đường so ngang.

Cô ảo não nhìn trần nhà. Thật sự là muốn cho người ta bị chế giễu, tên kia làm sao không ngấm lại thay cô, “Quang minh chánh đại cùng đàn ông ở chung” đối với bất kỳ một phụ nữ nào mà nói đều là một loại thử thách khó khăn.

Phiền chết, một ngày nào đó, cô nhất định nhất định sẽ khiến Lâu gia Nhị thiếu ngủ mà phan thây, cô thề.

Đêm đã khuya rồi, tất cả đàn ông chưa kết hôn tới tham gia hôn lễ Lam Vũ Hằng còn chưa rời đi, toàn bộ ngồi ngay ngắn tại phòng tiếp khách cao ốc nam nhìn ra ngoài cửa.

Bọn họ quả thật rất rối rắm, đây là tiếng lòng bất đắc dĩ của Lam Vũ Đường.

Khi Lâu Bộ Vũ chậm rãi đi vào đại sảnh thì nghênh đón cô là ánh mắt hứng thú của cả phòng. Mẹ nó, bọn họ thật đến xem trò vui.

Cô ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thật sự là không nghĩ tới trường hợp được hoan nghênh lớn như vậy, đa tạ, đa tạ.” Hừ, rõ ràng đang chờ xem chê cười cô nha, mấy gã đàn ông ác liệt.

Lam Vũ Đường đứng lên nghênh đón, tất cả ánh mắt đều di động theo.

Lông mày Lâu Bộ Vũ chậm rãi cau chặt, ngay lúc anh sắp đụng tới mình thì xoay người mạnh một cái, vron tay chống lên một cái sô pha, sạch sẽ gọn gàng vọt đến bên kia, nhàn nhã ngồi một mình trên sô pha.

“Oa!” Không ít người phát ra kinh hô. Thân thủ rất nhanh nhẹn, võ thuật Trung Quốc chính tông!

“Bộ Vũ, anh không phải là tai hoạ hay thú dữ, em trốn nhanh như vậy làm gì?” Lam Vũ Đường lắc đầu, khẩu khí oán giận cực kỳ giống oán phụ chịu khổ

vứt bỏ.

“Vậy sao?” Lâu Bộ Vũ cười nhạt, “Trên mặt người xấu có lẽ không khắc chữ.” Tư vị bị một đám người chế giễu thật không dễ chịu, lại càng không là tác phong của Lâu Bộ Vũ cô.

“Ha...” Có người nhin không được cười ra tiếng.

“Này, ăn quả táo.” Tên còn lại đưa đến một quả táo lớn.

“Cảm ơn.” Lâu Bộ Vũ một tay tiếp được quả táo, một tay tiếp đao, bình tĩnh.

“Gọt thêm vài trái.”

Hơn mười quả táo liên tiếp bay tới cùng một cái mâm nhỏ, hóa ra bọn heo này xem cô như người phục vụ miễn phí.

Trong mắt Lâu Bộ Vũ hiện lên một chút giảo hoạt, môi đỏ mọng nhấp nhệ cùng một chỗ, động tác thuần thục huy động dao nhỏ trong tay, ánh mắt mọi người cũng không khỏi tự chủ theo sát tay linh hoạt của cô chuyển động.

Trời! Đây nhất định là ảo giác, nếu không vì sao quả táo sẽ biến thành đóa hoa nở rộ, ngay cả vỏ cắt đứt xuống cũng thành trang trí rất có sáng ý, mọi người nhìn xem cảnh đẹp ý vui không dứt.

“Các vị, mâm ‘Phú Quý Mầu Đon’ này đã thấy qua chưa.” Lâu Bộ Vũ nhợt nhạt cười, đem một mâm “Hoa nử” đẩy tới trước mặt một đám đàn ông xem đến mắt choáng váng, chính mình thì ung dung tựa vào một bên nghiệm thu “Hiệu quả”.

Lam Vũ Đường thờ dài, cô tự rước họa vào thân cho mình.

“Tác phẩm nghệ thuật đẹp như vậy, ai bỏ mà ăn được.” Tiếng cảm thán vang lên.

“Tôi chưa bao giờ biết quả táo sẽ mê người như thế.” Ánh mắt Lam gia Lục thiếu mê man.

“Quả táo Mầu Đon, từ rất tuyệt diệu, nhưng chỉ có thể xem không thể ăn, quá tàn nhẫn.” Có người oán giận.

“Đây không phải đang đùa chúng ta sao, ai dám phá hư kiệt tác này.” Tên còn lại lẩm bẩm, ăn hết căn bản chính là giậm chân giận dữ chứ sao.

“Ta vẫn cho là kỹ thuật cắt rau siêu đẳng này là gạt người, thì ra...” Lam Vũ Hằng sợ hãi than, thiên hạ quả thật luôn có chuyện lạ.

“Đao công tốt!” Mọi người trầm miệng một lời.

Lâu Bộ Vũ đột nhiên lại bị tiếp nhận vô số đao ánh mắt nóng bỏng chiếu đến, da óc cô nổi cả lên. Một gã đàn ông Lam gia không biết xếp hàng thứ mấy ra biểu tình “Cứ quyết định như vậy”, mở miệng chậm rãi nói: “Người có thể có kỹ thuật cắt rau như thế, nhất định trù nghệ phi phạm, cho nên chúng ta có thể không cần lại vì ăn cơm mà phiền não rồi.”

“Không sai.” Mọi người tràn đầy đồng cảm.

Phần đông người Lam gia, trừ ngày đặc biệt, luôn đều tự giải quyết cuộc sống, các tiểu thư trong nhà phía đông sẽ không đói chết, nhưng trong cao ốc nam này các đàn ông không phải chỉ biết trứng ốp lếp, thì chỉ biết nấu mì ăn liền, cho nên bọn họ luôn luôn ra bên ngoài giải quyết vấn đề cơm ăn, nhưng thức ăn bên ngoài ăn nhiều lại ngán, lúc này có một đầu bếp tự động tới cửa, sao bọn họ lại buông tha.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Lâu Bộ Vũ rống to, cô bộc lộ tài năng là muốn cho bọn họ bội phục cô, mà không phải bắt cô làm. Chẳng lẽ gần đây số phận cô thật đen đủi sao? Vậy đáng sợ rồi.

“Vậy cũng không phải do cô.” Nhóm Lam tiên sinh về mặt tính kế nói như thế.

“Các anh...” Lâu Bộ Vũ càng lợi hại cũng đánh không lại bọn họ người đông thế mạnh, huống chi cường long cũng không thắng nổi địa đầu xà [Ý nói dù mạnh nhưng trên địa bàn người ta, người đông thế mạnh cũng không thể thắng nổi], chỉ buộc phải nhận, thật sự không có con đường thứ hai có thể đi.

“Bộ Vũ, em không có sao chứ.” Thanh âm của Lam Vũ Đường đột nhiên từ sau vang lên.

Cô cả kinh lên bước lên trước từng bước, “Anh tránh xa chút.” Anh là nguyên nhân tai họa, căn nguyên của tất cả cái ác này.

“Anh quan tâm em mà.” Lam Vũ Đường ôn nhu cười nói, đáy mắt lại mang ý trêu tức. Xem ra cô đã tự rước họa vào thân.

“Trời!” Lâu Bộ Vũ chán nản vươn tay vỗ trán, thì thảo tự nói, “Đời trước tôi nhất định không làm chuyện tốt, mới có thể gặp được bọn người xấu này.” Hôm sau cô phải đi chùa cúng bái, đuổi xui đi.

“Chị dâu, chị thật sự tự mình hiểu được nha.” Lam Vũ Hằng cười hi hi phụ họa, anh cách cô gần nhất, nghe được rất rõ ràng, vội vàng lên tiếng hưởng ứng, chỉ e thiên hạ không biết.

Lâu Bộ Vũ lười lãng phí nước miếng nữa, vươn tay mò lên một đóa "Mẫu Đơn" bắt đầu ăn, vốn đem anh hai tha đến công ty đã hao tổn không ít lực tâm tư của cô, hiện tại lại là thời gian ngủ, cùng bọn Lam tiên sinh trước mắt này giằng co nữa, trời sẽ sáng.

"Tôi cũng muốn ăn." Thanh âm vừa rơi, hoa mẫu đơn đã toàn bộ không thấy, chỉ có mâm nhỏ trống rỗng thê lương ở trên mặt bàn, nếu nó cũng có thể ăn được, tin tưởng lúc này trên mặt bàn hoàn toàn sạch sẽ.

Hả? Không phải bọn họ nói luyến tiếc ăn sao? Lam Vũ Đường nhìn Lâu Bộ Vũ rầu rĩ không vui ăn "Mẫu Đơn", ngồi xồm trước mặt cô làm nũng, "Bộ Vũ, em không tàn nhẫn như vậy chứ, anh cũng không có một đóa để ăn." Nói như thế nào thì quan hệ của bọn họ không giống, hẳn là chưa một chút cho anh chứ.

Lâu Bộ Vũ không có tinh thần gì liếc anh một cái, đem đóa "Mẫu Đơn" ăn một nửa nhét toàn bộ vào trong miệng anh, tức giận bất bình nói: "Tốt nhất nghẹn chết anh, đàn ông đáng chết." Đều là lỗi của anh, hại cô quá mất mặt.

"Ha ha..." Một đám người ăn no phát ra tiếng cười không thể nào vãn nhã. "Liếc mắt đưa tình" kiểu mới này thật sự thú vị, xem ra cũng chỉ có Lam gia thánh nhân chịu được phụ nữ bạo lực như vậy, bọn họ thật sự là góc bù tuyệt diệu, anh vô cùng trầm lặng, cô vừa vận hoạt bát ra lửa.

"Cười, cười, các người cười đến chết đi." Lâu Bộ Vũ tức giận nói, quyết định tìm địa phương ngủ bù, nghĩ nhất định phải ngủ đủ, quản anh khi gió ngủ thế nào.

"Chị dâu, lầu 6, phòng cũ nha." Lam gia Lục thiếu gian gian nói.

Lại một trận cười vang.

"Ah, phải không?" Lâu Bộ Vũ dừng bước lại, nhìn về phía anh, trên mặt lộ ra tươi cười 'thân mật', "Xin hỏi anh ở lầu mấy?"

"Lầu 8." Có người bán đứng anh em, hơn nữa không chỉ một người.

"Cám ơn." Lâu Bộ Vũ cực kỳ thực nữ gạt đầu ra hiệu với bọn họ, "Em lên lầu 8 đây, anh yêu, em chờ anh nha." Cô vô cùng ưu nhã gọi nụ hôn gió tới anh, sau đó đi về phía thang máy.

Không ngoài ý muốn, khi Lâu Bộ Vũ đi vào trong thang máy thì trong phòng khách truyền đến một trận kêu thảm cùng tiếng cười đùa, các anh em nổi lên nội chiến.

Đây là buổi chiều đầu tiên Lâu Bộ Vũ vào ở cao ốc nam, cô còn có ba ngày phải ở chỗ này, thảm!

Ban đêm hẳn là lãng mạn và đa tình, dù sao giai nhân đang ở, nhu tình vô hạn.

Trong đêm tối hơn mười cái đầu lén lút dán vào tường, tập trung tinh thần nghiêng tai lắng nghe.

"Ai a..." Rạng sáng bốn giờ, trong một gian phòng lầu 6 có người đau kêu ra tiếng.

Lâu Bộ Vũ sắc mặt xanh mét trừng mắt tên đàn ông bị mình một cước đạp xuống giường. Tiểu nhân hèn hạ này!

Lam Vũ Đường từ dưới đất bò lên, trên mặt là nụ cười thỏa mãn, "Em thật ác."

"Gạt em lên giường cũng không cho đáp án, thiên hạ nào có loại sự tình này?" Cô cắn răng hận nói.

"Anh không nói không muốn nói nha, làm chi nóng vội như vậy." Anh hơi oán giận, nhưng khoe miệng lại lộ lúm đồng tiền vẻ thỏa mãn trộm được tình.

Cố ý thanh thanh yết hầu, Lam Vũ Đường nói rõ ràng: "Người Bộ Hiên coi trọng là em trai út tại hạ, xếp hàng thứ bảy Lam Vũ Hằng."

"Lam Vũ Hằng..." Cô lặp lại tên này, chậm rãi lộ ra ý cười âm hiểm. Tốt, cực kì tốt, vẫn còn nhớ rõ trong đám người trêu chọc cô sáng sớm ngày đó còn có tiểu tử đó, cô sẽ phi thường cực kì nhiệt tâm hồi báo anh ta, chỉ hy vọng anh ta trăm ngàn không cần rất cảm động. Hừ, cô sẽ cho anh ta biết cô là ác ma.

"Anh bán đứng tôi." Ngoài tường phát ra tiếng kêu bất bình, cơ hồ muốn phá cửa mà vào.

Hơn mười hai tay liễu mình vươn ra giữ chặt. Nói giỡn, nếu để cho nó xông vào, bọn họ còn có kịch vui xem sao?

"Anh rất muốn cho bọn họ xông tới chế giễu phải không?" Nghe được xôn xao, cô trừng anh. Cô cũng không quên mình đang ở trong hoàn cảnh bị một đám sói vây quanh, mà người này nửa đêm không chịu nổi cô đơn lại hiện lên giường cô.

Trời ạ, ngày mai lấy mặt mũi đi đối mặt một đám đàn ông?

Lam Vũ Đường xoay người, đi tới cửa, dùng âm lượng bên ngoài có thể nghe được nói: "Kịch kết thúc rồi, có thể trở về rồi." Anh cũng không diễn cho người ta xem ham mê.

Chỉ nghe tiếng cười xuyên tường vang lên.

Lâu Bộ Vũ nắm lên gối đầu ném qua, “Chạy trở về nhà của anh đi.”

Lam Vũ Đường cười cười, bắt được cái gối, chậm rãi đi trở về giường, nhìn cô quyến rũ phong tình khó gặp, mê say nói: “Nếu mỗi ngày tỉnh lại có thể nhìn thấy em thì tốt bao nhiêu.”

“Anh nằm mơ đi.” Cô lại đá anh một cước, lấy cớ che dấu xấu hổ của mình.

“Khụ, làm đều làm, bây giờ trở về cũng không có gì làm, liền thuận theo tự nhiên đi.” Anh một bộ tao nhã nói, tự động tự phát bò lên giường, “Hơn nữa thời gian còn sớm, nhanh chóng ngủ đi.” Vươn tay ôm eo giai nhân.

Wow a, anh xem cô là người chết sao?

Hơn nữa tay anh là kèm sao? Sao cứng rắn vậy không ra?

“Em thật đáng ghét.” Anh dứt khoát xoay người đem người vây ở dưới thân.

“Anh sẽ đè chết em” Cô kháng nghị.

“Phụ nữ vốn chính là từ nhỏ để cho đàn ông đè, nhưng chuyện đè chết người cho tới bây giờ chưa từng nghe qua.” Câu trả lời của anh làm cho người ta học máu.

“Anh là kẻ lừa đảo...” Lâu Bộ Vũ mơ hồ lắm bầm không rõ, bởi vì bị người ngấm vào miệng. Cô cho là mình nhặt được một đàn ông tốt, ai biết căn bản chính là đại ác ôn trong ngoài không đồng nhất, cô biết người không rõ, giờ cô muốn đổi người được không?

Có thể ngủ chết là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Lâu Bộ Vũ ôm chần bồng cảm thấy thật thoải mái, cô mệt chết, nhất định phải ngủ đủ mới được.

“Bịch bịch...” Nhà ai đang gõ trống, thật ồn ào.

Tiếng trống liên tục bầm riết không tha, cô đem chần bồng che đầu, tiếp tục ngủ, kiên quyết không chịu tỉnh lại.

“Này, chị dâu nhỏ, rời giường nấu cơm”

Không nghe thấy.

“Em dâu nhỏ, chúng ta đói bụng, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp.”

Tiếp tục mất thính giác.

“Chị dâu, rời giường...”

Muốn làm bộ không nghe được căn bản là không được.

Bên trong tiếng ồn ào, Lâu Bộ Vũ xoa mắt xuống giường mở cửa.

Cửa mở, cô bị một đám người ngoài cửa hù đến. Có cần thiết khoa trương như vậy sao?

“Hả!” Có người kêu lên kinh dị.

Mái tóc thật dài như thác nước đến thắt lưng, mắt vừa tỉnh ngủ vẫn còn sưng mù mê người, tướng mạo thường thường của cô đích xác sẽ không để cho người ta liên chú ý đến cô, nhưng lúc này cô tràn đầy nữ tính, làm đám người này thấy mắt choáng váng.

“Nhắm lại mắt sắc của các người.” Lam Vũ Đường xông lại che Lâu Bộ Vũ. Anh chỉ thoáng tránh ra không bao lâu, bọn họ lại chạy đến nháo sự, thật sự là quá mức.

“Nhìn thôi mà.” Có người không cho là đúng kháng nghị.

“Vậy cũng không được.” Người phụ nữ này là dành riêng cho anh, ai cũng không thể đoạt. Anh đem cô đẩy mạnh vào trong cửa, “Thay quần áo rồi ra.” Mặc đồ ngủ làm cho bọn họ miễn phí thưởng thức, cho dù hình thức là bảo thủ nhất cũng không được, anh sẽ ghen.

Các đàn ông Lam gia cười đến quỷ dị, “Thánh nhân, không thể tưởng được người cũng sẽ có một ngày trở thành phàm nhân.”

“Chúng ta vẫn cho rằng người sẽ là người đàn ông trong trắng cuối cùng của thế kỷ này đó.”

“Là ai lúc trước cười chúng ta là động vật dựa vào nửa người dưới đây?”

“Là ai nói che chờ để ý phụ nữ là hành vi cảm thú?”

“Còn có...”

Đoàn người sôi nổi ồn ào thảo phạt, vì “Ủy khuất” năm đó mình chịu hòa nhau thành một.

“Thì ra các anh dư thừa tình lực như vậy sao, tôi nghĩ không cần nấu bữa sáng gì nữa.” Lâu Bộ Vũ đứng bên cạnh bùng tình hiểu ra nói.

“Chị dâu nhỏ, chị... làm sao có thể như vậy?” Có người không thuận theo.

“Các người đã quên anh ta bây giờ có người bảo vệ sao? Mắng anh ta không chứa mặt mũi cho tôi sao?” Cô kiêu ngạo hai tay chống eo, chân đạp bước dài. Hừ, dù sao cô cũng không cần giả dạng thực nữ làm gì nữa rồi, rõ ràng hung dữ như vậy.

“Chúng tôi xin lỗi, chúng tôi sám hối, xin không cần không cho chúng tôi đồ ăn.” Ánh mắt đáng thương nhìn cô.

Ghê tởm, Lâu Bộ Vũ ghét xoay đầu qua một bên.

Thiệt nhiều bàn tay đem Lam Vũ Đường “Chướng ngại vật” siêu cấp lớn này quét sang một bên. Ruồi bọ lớn đáng ghét.

“Đi, chúng tôi dẫn cô đến phòng bếp.” Người tự đề cử mình nhiều không kể xiết.

Đi xuống lầu, Lâu Bộ Vũ bị phòng bếp siêu cấp lớn trước mắt này làm sợ ngây người.

Kề có tiền thật phô trương như vậy sao?

Suốt một tầng nhà, bên trong là các thiết bị cao cấp nhất, có thể đồng thời nấu cho hơn trăm người liên hoan mà không chật chội, để cho bọn đàn ông "mười ngón không dính nước mùa xuân" này sử dụng có phải quá lãng phí rồi hay không?

Thế giới này thật bất công, giàu nghèo vĩnh viễn không cân bằng.

Khi ba nồi cháo bốc mùi thơm bốn phía được bung lên mặt bàn, hai mươi đĩa ăn sáng khai vị được mang lên bàn, hai mươi mấy cái sọt bánh bao mỹ vị đưa đến trước mặt bọn họ thì tất cả bọn họ nước miếng chảy ròng. Cho dù có người lấy vị trí hoàng đế để đổi vị trí nhỏ nhoi lúc này trong phòng ăn, chỉ sợ không có người chịu đổi.

A, bọn họ là đàn ông Lam gia hạnh phúc.

Dân tộc Trung Hoa không hổ là dân tộc ăn uống, đồ ăn Trung Hoa ngon miệng nhất trên thế giới, văn hóa ẩm thực mấy ngàn năm làm cho người ngoại quốc theo không kịp.

Vừa ăn bánh bao, Lam Vũ Đường vừa mừng thầm. A, về sau anh có thời gian cả cuộc đời có thể ăn thức ăn như vậy, mà bọn họ chỉ có thể hậm mộ. Thích!

“Đừng nghĩ.” Cơ hồ đồng thời, có ít nhất mười người cùng nhau rống Lam Vũ Đường. Bọn họ đều thấy khóe miệng anh hơi hơi gợn lên cười, cũng biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

“Vì sao?” Anh lãnh đạm liếc mắt một cái, hỏi được không mấy nghiêm túc. Bọn họ có quyền gì, một đám đàn ông không làm rõ trạng huống, tại sao anh lại có thể có anh em như vậy nhỉ, thật đáng sỉ nhục.

“Thứ tốt nhất định phải chia xẻ cho mọi người.” Anh dừng nghĩ độc chiếm.

“Trung lai cô ấy là vợ của tôi, mà không phải đầu bếp nữ của các người.” Anh rốt cục hiểu được vì sao Bộ Vũ vẫn dấu kín tài nấu nướng của mình, bởi vì một khi bị người phát hiện tru nghệ tinh xảo của mình, phiền toái sẽ cuộn cuộn không dứt mà tìm đến. Mà vợ anh cưới về để yêu, không phải cưới đến phục vụ dạ dày bọn họ, muốn ăn tự mình đi tìm vợ nấu cơm không được sao? Đừng mơ tưởng đem chủ ý đánh tới trên người phụ nữ của anh.

“Cô ấy sẽ là người Lam gia.”

“Cô ấy phải gọi tôi một tiếng anh cả.”

“Mà tôi là em chồng nhỏ nhất của cô ấy.”

“Tôi cũng là em chồng.”

Phía sau tiếp trước nói lên thân phận bản thân, mưu toan được chia một chén canh, trường hợp nhất thời đạt tới cảnh giới gay cấn.

“Cốc cốc...” Có tiết tấu tiếng đánh liên tục không ngừng mà vang lên, rốt cục đưa tới chú ý khắp nơi.

Mắt cười nhưng không cười, mặt lạnh lùng, ngón tay cứ một chút là gõ xuống mặt bàn, trong mắt tràn đầy không kiên nhẫn. Cô là đương sự, mà bọn họ giống như đã hoàn toàn quên mất điểm này, việc này khiến cô cực kỳ căm tức.

Sau khi xác định đã có toàn bộ chú ý, Lâu Bộ Vũ không nhanh không chậm mở miệng, “Trước hết phải làm rõ ràng một sự kiện, đó là tôi là thân thể độc lập, không phải đồ của người nào. Còn nữa, tôi cũng không thích ở phòng bếp, tôi có sự nghiệp cần phải phát triển, có lý tưởng muốn thật hiện, nói thêm, tôi có gả cho Lam Vũ Đường không còn là một ẩn số...”

“Em phải gả cho anh.” Giọng điệu Lam Vũ Đường không hề khoan nhượng.

“Câm miệng.” Lâu Bộ Vũ chỉ cần nói một câu, lập tức đã có người nhận nghĩa vụ hỗ trợ, đem Lam Vũ Đường ấn đến sát sao, miệng cũng đã bị bịt rất chặt.

“Cho dù là ba mẹ tôi muốn tôi xuống bếp, cũng phải xem tâm tình của tôi đã, hơn nữa trả thù lao đủ, có hiểu không?” Thiên hạ không có cơm trưa ăn miễn phí, đó là quy luật sắt không thay đổi.

“Chúng tôi sẽ trả tiền.” Bọn họ không có gì khác, chỉ có nhiều tiền nhất.

“Tâm tình.” Cô nhắc lại điểm này.

“Chúng tôi cam đoan làm cho tâm tình cô vui vẻ.” Vì sở thích ăn uống, khó khăn lớn hơn nữa cũng nhất định phải vượt qua.

“Hiệp định đạt thành.” Cô mỉm cười.

Một cỗ ý lạnh không hiểu ở trong lòng đàn ông Lam gia nổi lên, bọn họ không phải đã lỡ rơi vào cạm bẫy nào chứ?

Một ngày không thấy, như cách ba thu, một tháng không thấy, chẳng phải là quá lâu rồi sau.

Lam Vũ Đường không biết Lâu Bộ Vũ đang làm cái gì, thời gian một tháng này cô đều bận, hơn nữa còn bay đi nước ngoài, thật không hiểu thiên kim Tổng Giám đốc cùng chủ quản của Lâu thị làm ăn cái gì không biết, luôn muốn cô bận rộn như vậy, anh đau lòng muốn chết.

Hôm nay anh có được tin tức đáng tin cậy, trợ lý chủ tịch Lâu thị vào buổi sáng sẽ đáp máy bay về nước, vì thế anh chạy tới sân bay, mòn con mắt trông chờ người yêu.

Lại nói tiếp lòng còn loạn còn chưa xót, nhưng ai kêu anh yêu một phụ nữ có thân phận quan trọng như vậy? Cho nên anh nhận mệnh, nhưng đám anh em trong nhà không hiểu được làm sao, khắp nơi đối nghịch với anh, như sợ anh cưới được Lâu Bộ Vũ.

Đến cuối cùng, anh rốt cục hiểu được tất cả nguyên nhân chính là do tiểu yêu nữ kia thiết kế bẫy, bởi vì – cô căn bản không có ý định gả anh. Càng nghĩ càng tức giận, anh đường đường là Tam thiếu gia Lam gia, một người phụ trách mấy công ty, nạm vàng mạ bạc, người vừa đẹp trai vừa tài giỏi, cô không lấy anh thì làm sao tìm được cực phẩm nam khác nào như vậy nữa?

Khi thân ảnh quen thuộc kia bị mười mấy tùy tùng vây quanh đi ra sân bay thì Lam Vũ Đường căn bản ngây ngốc, chỉ thấy cô mặc tây trang màu đen, tóc ngắn lạnh lùng chải ra sau, một cái kính râm đặt trên sống mũi, đi đường giống anh cả phái đoàn xã hội đen.

Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Lam Vũ Đường cảm giác càng ngày càng vô lực.

Già trẻ đi chung quanh người Lâu Bộ Vũ không giống nhau, nhưng vừa thấy liền biết tất cả đều là chủ quản cao cấp của Lâu thị.

Cô vừa nghe lời nói của người bên cạnh..., vừa gạt đầu, bước chân vội vàng, nhìn không chớp mắt chuyến xe đặc biệt đi qua mình, để qua phía sau trái tìm mắt mát của một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Áo khoác ném đi, caravat buông lỏng, giày da bị đá, Lâu Bộ Hiến giống như xương cốt tan rã ngồi phịch trên ghế sofa ở phòng khách không muốn cử động nữa.

Nhìn con trai mệt đến như vậy, tình cảm quan tâm của Lâu phu nhân không lời nào có thể miêu tả hết được, “Mệt lắm không? Hay trước tiên tắm rửa một cái, ngủ một giấc đi.”

Loạn xạ gạt gạt đầu, anh chán chường nói: “Mẹ, để cho con lấy hơi, mệt chết đi.”

“Được, được, con cứ nghỉ ngơi đi, mẹ không ăm ỹ làm phiền con nữa.” Lâu phu nhân vội đứng dậy đi tới nhà bếp, bà phân phó Hà quản gia nấu chút thức ăn dinh dưỡng cho con trai bồi bổ thân mình.

“Thiệt hay giả?” Giọng điệu trêu chọc phát ra từ miệng người nào.

Hai mắt Lâu Bộ Hiên vô thần liếc cô một cái, “Anh vô cùng nghi ngờ em có phải là siêu nhân không, em không cố ý chơi anh đi.” Ánh mắt nghi ngờ dừng trên mặt em hai. Có khả năng lắm, cô luôn luôn báo thù chẳng phân biệt thời gian, chẳng phân biệt trường hợp.

Môi Lâu Bộ Vũ môi nhấp nhệ, vô tội nói: “Tôi đâu có, hiện tại anh mới biết trước kia tôi có bao nhiêu mệt mỏi rồi, ý tứ bán đứng tôi khá tốt.” Cô nhất định phải làm cho anh xấu hổ cần lưỡi mà chết.

“Nếu như em đã chịu thay anh ra nước ngoài, vì sao không tiếp tục đem việc này làm cho xong?” Anh hơi oán giận nhìn cô, càng ngày càng khẳng định cô đang chinh anh.

Lâu Bộ Vũ cười kỳ quái, “Đương nhiên là có việc rồi, nói thêm tôi thay anh làm việc lâu như vậy, chẳng lẽ không nên nghỉ ngơi một chút?”

“Anh không phản đối em nghỉ ngơi, nhưng em cũng phải chọn thời gian chứ.” Anh hừ nhẹ.

“Nó không chọn chứ sao.” Lâu Bộ Vũ lẩm bẩm nói, không có người nghe rõ cô rốt cuộc nói những thứ gì.

“Bộ Vũ, sự tình rốt cuộc thế nào?” Lâu Hải Thần đề chén trà trong tay xuống, ánh mắt dừng ở trên người con gái.

Lâu Bộ Vũ vẫy vẫy tay, “Con của ngài đã tiếp nhận rồi, hỏi anh ta.”

“Bộ Hiên...” ông dời mục tiêu.

Lâu Bộ Hiên lấy tay xoa xoa huyệt Thái Dương, uể oải nói: “Mọi việc OK, công ty con đã bước lên quỹ đạo, chẳng qua con cần phải nghỉ ngơi một thời gian.” Từ sau khi mở xong hội triển lãm trang phục mùa hè anh hầu như không có thời gian nghỉ ngơi.

“Lần này thu mua toàn bộ cổ phần công ty ‘Lệ Hoa’ thật là có chút phiền toái, nhưng hiệu quả và lợi ích tương lai nó mang đến nhất định không nhỏ.” Tầm mắt Lâu Hải Thần phóng thật sự xa.

“OK, ba, bởi vì điểm ấy em hai mới chạy đến Singapore, hơn nữa làm bộ sưu tập đồ trang điểm ‘Hạ tình’, hiện nó đang sinh sản rồi, vàng riêng của Lâu thị sẽ không cho chó ăn.” Lâu Bộ Hiên hơi tức giận, ngồi xuống nói: “Em út đâu? Có thể tiến hành sao?”

Nói đến đứa con này, sắc mặt Lâu Hải Thần không tốt lắm, nhíu mày, vô lực lắc đầu, “Nóng này bộp chớp đem vào công việc, nghiệp vụ công ty xử lý hồng bét.” Đứa con gái út này khiến ông vô cùng thất vọng, nếu không có Bộ Vũ ở nhà tọa trấn, công ty xác định bị cô làm xong đời.

Lâu Bộ Hiên cũng thở dài vì mình. Chị cả xuất giá rồi, cùng ông xã đến nước Đức xa xôi ngơai tình ta nồng rồi, em gái út cũng sắp cưới xin, duy nhất chỉ còn lại em hai lại tuyên bố cần nghỉ ngơi thời gian dài, hiện tại chỉ có anh bận rộn việc công ty, lại phải chiều cổ sự nghiệp của mình, mệt mỏi giống chó.

Lâu Bộ Vũ về mặt sung sướng uống sữa nóng, nhàn nhã lật xem báo chiều.

Lâu Hải Thần đánh giá con gái thật lâu sau, rốt cục vẫn phải hàm súc hỏi ra miệng, “Bộ Vũ, con có chuyện khác muốn nói với ba hay không?”

Lâu Bộ Vũ nháy mắt mấy cái, khoe miệng hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, hơi hứng thú nói: “Ba, câu nói của ngài có ý khác nha! Nói đi, có cái gì không thể trực tiếp hỏi ra miệng, làm ba già phải vất vả quanh co lòng vòng như vậy?”

Lâu Hải Thần hoàn toàn thua cô, khoát tay nói: “Quên đi, quên đi, dù sao đã nhiều năm như vậy, con cũng không nghe lời ba khuyên.” Lời nói thật trăm phần trăm, nhà đầu kia từ nhỏ phản nghịch qua đầu, trời sinh xương trái, đừng nghĩ từ trong miệng cô hỏi ra chuyện nội tâm, không biết nên nói ý thức bảo vệ mình của cô quá mạnh mẽ, hay là tự mình phong bế.

“Chuyện của con, con sẽ xử lý tốt.” Cô cười thâm ý.

“Con biết xử lý như thế nào sao?” Lâu Hải Thần tinh thần lập tức chấn động, nhìn thú vị.

Lâu Bộ Vũ cười gian, kể qua nói: “Không phải là hôn sự của con sao.” Tâm tư của ba già, điểm này cô không nhìn thấu được sao? Tốt xấu làm con gái người ta hai mươi mấy năm rồi, có ngu nữa cũng hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện.

Cô nhếch miệng cười, đem khí chất thực nữ phá hư hầu như không còn, đưa mắt khắp nơi nói: “Con muốn kén rể.”

“Hả...” Lâu Hải Thần nước trà vừa uống vào đều phun ra, không thể tin được nhìn về mặt cười gian của con gái bảo bối. Đứa con gái này của ông đã rất giống nam rồi, lại còn muốn kén rể?!

“Có cần thiết kích động như vậy không?” Lâu Bộ Vũ không ngừng cảm thán. Anh hai là một đồng chí, chị cả lấy chồng ở xa, em út đối việc buôn bán không thông, chỉ có cô có thể có công dụng, cô làm sao lập gia đình đây?

“Nói mau.” Nhà đầu kia luôn thích như mọi, một câu có thể nói xong chuyện cô không nên phân ba lượt, ý định làm cho trái tim người ta như ngừng giữa không trung lay động bay tới bay lui, cô ở một bên nhìn xem rất vui vẻ. Thiên tính ác liệt này rốt cuộc là di truyền từ ai? Điểm này hai mươi mấy năm, ông suy nghĩ trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng chỉ có thể quy cho đột biến gen.

Mắt mặt nhún nhún vai, Lâu Bộ Vũ đứng đắn nâng gương mặt, “Chị cả gả cho Lam gia Đại thiếu, em út cũng tránh không khỏi sắc lang Lam gia kia, còn anh hai...” Cô ngấm anh ruột về mặt không tốt một cái, một cổ khí dâng lên nói, “Anh hai thích cũng là đàn ông Lam gia...”

“Lâu Bộ Vũ...” Lâu Bộ Hiền rít lên, cô thật có can đảm nói ra.

“Ba...” Hết sức ủy khuất bĩu môi, cô giả bộ sắp khóc, giả đáng thương.

Ánh mắt Lâu Hải Thần tàn nhẫn ngăn miệng con trai lại, Lâu Bộ Hiền bực mình ở một bên xem tiểu nhân đắc chí.

“Sao nhà của chúng ta đều ăn hết thiệt thòi của Lam gia đúng hay không?”

Lâu Hải Thần liếc mình gật đầu, ông thua thiệt lớn, bốn đứa con đều đi về bên đó hết sao.

“Cho nên, con quyết định để cho Lam Vũ Đường đến Lâu gia, tốt xấu cân bằng tâm lý chúng ta một chút chứ sao. Không đủ, coi như giảm bớt thiệt hại cho chúng ta đi.” Tiêu chuẩn tư duy thương nhân, ngay cả loại sự tình này cũng có thể tính.

Lâu Hải Thần nghe xong lời này, nâng cằm lên rất nghiêm túc suy tính nửa ngày, sau đó cho rằng rất có lý gật đầu tán thành.

Thấy thế, về mặt Lâu Bộ Hiền kinh ngạc, Lâu phu nhân cũng dờ khóc dờ cười. Đòi cha con này điên rồi phải không?

“Như vậy tôi có thể lưu lại một đứa con gái, không tồi.” Hơn nữa còn là người hữu dụng nhất, Lâu Hải Thần càng nghĩ càng có lợi, thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng, chợt nhớ tới một vấn đề, gấp gấp hỏi con gái: “Ngộ nhờ Lam gia không đáp ứng làm sao bây giờ?” Lam gia nhà lớn nghiệp lớn, tuyệt không có khả năng để cho con trai ở rể thì sao.

Tươi cười của Lâu Bộ Vũ dĩ thường xinh đẹp, “Con đương nhiên có diệu kế.”

“Diệu kế gì?” Ông có dự cảm mình nhất định sẽ bị dọa nhảy dựng lên.

“Bọn họ không cho anh ta ở rể cũng không sao, chỉ cần con sinh đứa nhỏ họ Lâu là được rồi.” Nụ cười của cô vô cùng quỷ dị.

“Con sinh em bé... Bộ Vũ...” Vợ chồng Lâu thị đồng loạt nhìn về phía bụng vẫn bằng phẳng như trước của con gái.

Lâu Bộ Hiền gật mình gật đầu, “Em bị Lam Điền Chung Ngọc rồi sao.” [Ý là hai người đã quan hệ rồi, người kia đã đem mầm mống trồng trọt vào người nào đó rồi] Giải thích vô cùng vắn tắt, mình quả thật là một nhà văn sao.

Lâu phu nhân có vẻ như bị đá kích mạnh mẽ, không dám tin hỏi: “Bộ Vũ, thật vậy chăng? Con thật...”

Lâu Bộ Vũ ngượng ngừng cười, “Ngày chị cả kết hôn, đứa con gái này của mẹ cũng rất không may đã say rượu thất thân.”

“Cái gì...” Lâu phu nhân thét chói tai, loại sự việc này làm sao có thể phát sinh? “Là ai?”

“Ngoài Lam Vũ Đường còn có ai.” Lâu Bộ Hiền không tin mẹ lại ngốc như vậy, đoán không ra tên nhà trai.

“Đương nhiên là anh ta.” Lâu Bộ Vũ cười khẳng định, giống như người thất thân không là mình, “Cho nên, con bị ăn cùng một ngày với chị cả, bởi vậy...”

“Bởi vậy?” Lâu phu nhân có vẻ chịu không nổi sắp té xỉu.

“Không phải chỉ mang thai thôi sao.” Biểu tình của cô có vẻ xem chuyện này không có gì là lớn.

Giờ phút này mọi âm thanh đều tĩnh lặng, một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Trên mặt vợ chồng Lâu thị dần dần có cảm xúc, không phải phẫn nộ, không phải kinh hách, lại càng không phải là sợ hãi, mà là... hưng phấn.

Anh em Lâu gia liếc nhau, cũng có chút không hiểu nổi.

“Sớm biết sẽ có phản ứng này.” Ai! Hành động của mẹ quả thật có thể đi lấy giải Kim Tượng, rõ ràng cao hứng muốn chết, còn bày đặt giả bộ như bị đá kích vô cùng lớn, cuối cùng không phải cũng để lộ cảm xúc thật sao?

Lâu Bộ Vũ thay mình thương tâm. Con gái thất thân lại có thai, ba mẹ thế nhưng lại mừng rỡ như điên, cũng không hề nghĩ đến việc thay con gái đi đòi công đạo, chỉ sợ còn mong chờ nhà trai không tiếp thu nữa, như vậy bọn họ mới có thể nhanh chóng hợp tình hợp lý đem cháu ngoại nhét vào gia phả Lâu gia, dù sao con trai không thể nào sinh con rồi!

“Hải Thần, chúng ta sắp có cháu ngoại.” Lâu phu nhân vui mừng vô cùng.

“Đúng vậy, tôi phải đi lật sách đặt tên.” Lâu Hải Thần so với vợ mình càng hưng phấn hơn.

“Tốt tốt...”

Hai ông bà già cao hứng phấn chấn tiến quân về phía phòng sách.

Phòng khách to như vậy chỉ còn lại Lâu nhị tiểu thư ngửa đầu thờ dài cùng một Lâu nhị thiếu mặt quái dị.

“Em hai, anh ta không biết gì sao?” Giọng điệu Lâu Bộ Hiên có vẻ nghiêm trọng.

“Vì sao anh ta cần phải biết, tôi mang thai, không phải anh ta.” Lâu Bộ Vũ cho rằng không có gì lớn.

“Nhưng một khi anh ta biết, sẽ đòi quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ.” Về mặt anh nghiêm túc nói.

“Như vậy em sẽ không sinh nữa.” Lời cô ra kinh người.

“Em...” Anh ngạc nhiên, không thể tiếp tục mở miệng.

Lâu Bộ Vũ nói tự nhiên: “Anh ta yêu tôi, chắc chắn sẽ không không chạm vào tôi, đúng không? Tôi mang đứa bé căn bản là dễ dàng chứ sao. Hơn nữa anh ta muốn kết hôn đến điên rồi, chỉ cần tôi dùng việc để một đứa nhỏ về Lâu gia làm mồi, anh không thể nào không đồng ý đúng hay không?” Phân tích thật sâu sắc.

“Gã đàn ông yêu em thật đáng thương.” Lâu Bộ Hiên trầm giọng đưa ra một kết luận.

“Là em gái của anh càng đáng thương hơn.” Cô trừng mắt, nếu không phải anh thích đàn ông, cô cần tính kế thế này sao?

Anh tự biết đuối lý cảm miệng.

Lâu Bộ Vũ đắc ý đứng dậy lên lầu. Làm phụ nữ có thai chỉ có một điểm đáng vui sướng, có thể quang minh chính đại ngủ nướng! Cô muốn ngủ bù, đương nhiên, trước lúc ngủ có chuyện nhất định phải làm.

Mở laptop ra, nhập một chuỗi mật mã, màn hình xuất hiện hình đầu một con gấu Teddy đáng yêu.

Cô thuận thực đánh bàn phím, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ – “Nam Nam, có ở đây không?”

"Ồ." Nam Đình Cách Nhĩ trả lời.

"Chuyện cậu hứa hẹn phải báo ân nhớ rõ chứ?"

"Nhớ rõ, chuyện gì mà bác sĩ như mình làm được?" Nam Đình Cách Nhĩ đánh lên biểu tượng nghi ngờ.

"Mình mang thai."

Trên màn hình xuất hiện biểu tượng ngây người.

Cô tiếp tục đánh chữ, cần cậu – người có quyền uy nhất khoa phụ sản giúp một việc.

Nam Đình Cách Nhĩ hoàn hồn, "Mình có ý đức, bác sĩ chính trực, cậu không nên có ý đồ ô nhiễm thánh địa của giới y học này."

“Thánh Địa, chỉ có cậu nhé.” Lâu Bộ Vũ đùa cợt kéo khóe miệng, cũng may đối phương nhìn không tới, nếu không nhất định tức giận đến không để ý tới cô. Người bạn này cái gì cũng tốt, chỉ là rất chết đầu óc.

"Không giúp." Không chút do dự từ chối.

"Đây là phương thức cậu đối đãi với ân nhân cứu mạng ngày xưa? Mình còn nhớ rõ năm đó một vị tiểu thư Đông Phương gặp nguy hiểm xem bị người nước ngoài chà đạp đã đối với ân nhân cứu mạng của cô hứa động chân chút ít, cậu lại từ chối, thật đúng là "Không chối từ" đó."

"Nhưng..." Nam Đình Cách Nhĩ chần chờ.

"Mình cũng không hại người, cậu sợ cái gì." Không ngừng cố gắng, cũng không tin bằng ba tác miêng lưỡi không nát của cô còn nói không được một người mắc nợ.

"Nhưng, mình sẽ ái ngại."

"Cậu không giúp mình cũng sẽ không ái ngại sao?"

“...”

"Thế nào?"

"Được rồi."

"Cậu yên tâm, ơn cứu mạng của mình cũng không làm cho cậu như cồng mũi nhọn nữa."

"Tốt nhất là như vậy." Nam Đình Cách Nhĩ nghĩ, cô nói những lời này cũng không sợ nâng đầu ba thước có thần minh.

Cao ốc Lâu thị, văn phòng tổng giám đốc.

Lâu Bộ Vũ dám cam đoan cô tuyệt đối không có đem chuyện mang thai tuyên bố bốn phía, nhưng vì sao hôm nay về mặt Lam Vũ Đường lại xanh mét xuất hiện ở đây?

Đã sớm biết cướp nhà khó phòng, trăm phần trăm do Lâu Bộ Yên không lường tâm kia tiết lộ, bởi vì anh trai sẽ không nói, anh ta tự biết đuối lý. Lam Vũ Kiến gặp quý nên xuống địa ngục kia, tám phần là ngày trời qua rất thoải mái rồi, dám hại đến cô.

"Vì sao không nói cho anh?" Trên đầu Lam Vũ Đường đã bắt đầu bốc khói.

Trái lại người ngồi ở sau bàn làm việc vẫn như không có việc gì, vẻ mặt lạnh nhạt, vân đạm phong khinh nói: "Tại sao phải nói cho anh biết?"

"Đó là đứa nhỏ của anh." Anh thật muốn vươn tay bóp chết người phụ nữ trước mắt này, nếu không anh sẽ đau lòng chết trước.

Vươn một ngón tay lắc lắc, Lâu Bộ Vũ cười nói: "Anh quá kích động rồi, hiện tại phụ nữ chưa kết hôn đã có con đầy đường, không đáng nhắc tới, huống chi bằng tài lực của Lâu thị cũng không phải nuôi không nổi đứa trẻ." Vung lưới, chờ cá mắc câu.

"Anh dễ ợt!" Lam Vũ Đường rít gào, hoàn toàn mất đi trấn tĩnh tự nhiên bình thường. Anh đường đường đàn ông Lam gia, lại là người phụ trách mấy công ty, chẳng lẽ nuôi không nổi con của mình? Đây là... Đây là tính kỳ thị, lại miệt thị nhân cách của anh, bởi vì anh tuyệt đối là một người đàn ông có trách nhiệm, nhưng người phụ nữ đáng chết này cố tình không chịu để cho anh phụ trách, hơn nữa lại hết sức vui vẻ làm người mẹ chưa kết hôn đã có con làm anh tức chết.

Chết tiệt, anh tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

"Đừng kích động." Lâu Bộ Vũ ra vẻ một tiểu thư tốt, "Muốn uống ly trà trước hay không?" Xem cô nhiều thiện lương, bị người rỗng như thế cũng không tức giận, trên mặt còn có thể tươi cười.

"Em ít nói linh tinh cho anh." Anh sắp tức điên rồi, cô lại khá tốt giống như đang nhìn anh chê cười.

"Miệng của anh cũng không thể ôn nhu một chút sao, em là phụ nữ có thai." Cô nhẹ nhàng băng quơ nói.

Lam Vũ Đường lập tức hồi hận chết khiếp, cố gắng áp chế lửa trong lòng, tự nói với mình chết tiệt cô là một phụ nữ có thai, không thể rỗng với cô, sau đó mở miệng nói: "Xin em tự giác một chút được không? Hiện tại em đã mang thai gần ba tháng nha"

"Hai tháng lẻ năm ngày." Cô sửa chữa.

"Được, cho dù hai tháng lẻ năm ngày." Dáng người anh lại cúi thấp, cơ hồ cầu xin nói: "Hiện tại em lại còn muốn tới công ty đi làm, lượng công việc lớn đối với sự phát triển của thai nhi không tốt." Cô rút cuộc có xem mình là phụ nữ có thai hay không?

Trong mắt Lâu Bộ Vũ hiện lên ánh sáng khác thường, khóe miệng cười có vẻ có chút quỷ, "Nhưng, Lam gia Nhị thiếu các anh đem em út kéo đi yêu đương rồi, bên người anh trai nhà em dù sao cũng phải có người hỗ trợ mà." Hừ, hừ, như vậy còn kéo không được một cái kẻ chết thay đến Lâu thị làm trâu làm ngựa sao?

"Anh lập tức tóm anh ta lại đây hỗ trợ." Bỏ đi anh em, hiện tại vợ là lớn nhất.

"Em đây có thể yên tâm trở về an thai." Cô cười rất ôn nhu.

"Bộ Vũ, cũng không thể được..."

Cô chờ anh nói tiếp.

"Đến Lam gia..." Ánh mắt của anh tràn ngập mong đợi.

Lâu Bộ Vũ cắt đứt lời của anh, "Mẹ em mỗi ngày đều hàm thuốc bổ, hơn nữa bản thân là đầu bếp tốt, dinh dưỡng tuyệt đối không là vấn đề." Cô không phải đứa ngốc, chạy đến Lam gia đường thai, ai biết được nơi đó có cái gì đang chờ cô?

Lam Vũ Đường chân thành nhìn cô, "Chúng ta kết hôn đi." Đây là khát vọng lớn nhất của anh.

"Em cũng nghĩ vậy." Cô chậm rãi nói.

Anh mừng rỡ, không nghĩ tới lần này cô lại dễ dàng gật đầu như vậy.

“Nhưng, anh phải đáp ứng một điều kiện.” Điều kiện đã nổi lên mặt nước.

“Em cứ việc nói.” Cho dù là muốn trăng sao trên trời, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp hái cho cô.

“Ba mẹ em hi vọng em sinh đứa nhỏ sẽ mang họ Lâu.” Ba mẹ tha thiết kỳ vọng, cô cũng không dám khinh thường.

Lam Vũ Đường ngẩn ra. Cá nhân anh không thành vấn đề, nhưng tổ phụ tổ mẫu quan niệm truyền thống, sợ là không dễ giải quyết.

“Nếu có khó khăn, em cũng không miễn cưỡng, em chỉ có thể nói thật có lỗi.” Giọng điệu của cô có chút đau thương, “Nếu anh kiên trì muốn lấy quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ, em cũng không thể nói gì, dù sao Lam gia nhà lớn nghiệp lớn, Lâu thị không thể so sánh được, nhưng em nhất định sẽ gả cho người khác, để anh ta ở rể Lâu gia, làm tốt chuyện lưu lại huyết mạch cho Lâu gia.”

Nghe lời nói như thế còn không tức giận, anh - Lam Vũ Đường cũng không phải là đàn ông. Anh tuyệt không cho phép có một ngày phụ nữ của mình nằm chết dí bên người đàn ông khác, đối với yêu cầu của cô cho dù muốn ôn ào cách mạng gia đình, anh nhất định phải cố gắng đến cùng.

“Anh sẽ thuyết phục bọn họ.” Anh cam đoan.

“Tóm lại anh tự nghĩ biện pháp, mà chuyện này một ngày chưa được giải quyết, một ngày em cũng không buông.” Giọng điệu của cô quyết liệt.

“Bộ Vũ...” Lam Vũ Đường dờ khóc dờ cười. Cái này thật sự náo nhiệt, nhạc phụ nhạc mẫu tương lai muốn ôm tôn tử, một nhóm lớn lão nhân nhà bọn họ làm sao mà không muốn, nhưng mấy người trẻ tuổi thế hệ này lại cố tình không muốn kết hôn cũng không sinh cục cưng, làm cho bọn họ oán thán muốn chết, hiện tại xuất hiện một tia ánh rạng đông, bọn họ không phản chấn bay lên mới là lạ.

Trong phòng khách rộng rãi lớn đủ để mở vũ hội, nhưng lại có thể dùng cụm từ chật như nêm cối để hình dung, chỉ thấy đầu người khắp nơi, tiếng nói ồn ào, làm hình thành cục diện giống chợ bán thức ăn.

Nghe nói, Lam gia có người nào đó đầu hồng mắt nghễ đi làm con rể ở rể nhà người ta, cho nên đưa đến đại hội long trọng xét xử này, mà người được triệu tập lại không ai khác ngoài hai vợ chồng đại gia trưởng Lam gia lão đại đã cao chín mươi lăm tuổi.

Gia tài bạc vạn, con cháu cả sảnh đường, vợ hiền con hiếu, gia súc thịnh vượng... Tóm lại, người ở dưới một mảnh thái bình sống an nhàn sung sướng càng đến càng nhiều, lại cảm thấy hư không, người nhàm chán từ từ tăng vọt, rồi rãnh đến sắp mốc meo cuối cùng bắt được cơ hội này, tất cả đều hiện thân đầy đủ, thích thú đến độ không ai vắng họp.

Bọn họ quá cảm động, trong một đoàn con cháu an phận thủ thường rất cục có người chịu phá rào, dám hướng quyền uy khiêu chiến, dùng chuyện này đến kích thích trí óc đã gỉ sét của bọn họ, tể bào nào có khuynh hướng biến chất lại càng sinh động.

Người ta cho cơ hội, bọn họ không vội vàng bắt lấy chẳng lẽ không phải giống như không đạo lý? Bởi vậy, bọn họ cực kì tự giác tăng cấp bậc tiết mục giải trí, làm cho mình có thể chơi đùa vô cùng hứng khởi.

Các bậc ông cha nhàm chán đến sắp mốc meo cũng tham gia náo nhiệt, họ không có lời nào để nói, nhưng thế hệ trẻ bởi sự nghiệp ổn định không hề có tính khiêu chiến không có gì bận rộn, nam quyền quen bạn gái đơn giản đến giống uống nước; số lần nữ quyền đá bạn trai cũng liên tiếp tăng cao, nhất thời nhàm chán cùng cực đều chạy tới giúp vui, cũng có tiểu nhân ác ý tiến đến làm rối nhưng cũng không kết bè kết đảng tạo thành tai họa lớn, nói chung toàn bộ thành viên trong họ đều đến đông đủ.

Oanh động!

Lam Vũ Đường bỗng chốc trở thành một siêu sao lộng lẫy nhất trong trang viên Lam gia, trở thành nhân vật tiêu điểm mọi người chú ý.

Tình hình có chút buồn cười, hơn nữa là hỗn loạn, thậm chí phải cần mượn Microphone mới có biện pháp truyền rõ ràng tiếng nói của mình đến mỗi góc, thành công áp đảo một mảnh âm ỹ.

Phòng khách kín người hết chỗ, hội nghị dời dời đến sân cỏ trang viên, nơi này đủ rộng, tầm nhìn đủ trống trải, đủ để tất cả người Lam gia tham gia, đây là một cuộc vận động toàn dân thành công.

Các nhân vật đầu não châu đầu ghé tai với nhau một trận, giây lát qua đi đạt tới ý kiến nhất trí, sau đó cử đại biểu lên tiếng.

“Lam gia nuôi người không nổi sao? Lại muốn chạy đến nhà người ta ở rể?” Làm khó dễ bắt đầu.

“Con cháu bất hiếu.” Nói xen vào.

“Thẹn với liệt tổ liệt tông.” Cướp đoạt thành công.

“Tên ăn cây táo, rào cây sung.” Có chữ bói gây hiềm khích.

“Trầm mê tửu sắc, không làm việc đàng hoàng.” Càng nói càng thái quá.

“Đã sớm nói cho người biết cơm có thể ăn nhiều, rượu không thể uống nhiều, mê rượu nhất định ham mê nữ sắc.”

“Rượu uống nhiều có cái gì không tốt? Cùng ham mê nữ sắc kéo tới có quan hệ sao?” Một người bất mãn phản bác. Rượu là anh yêu nhất, uh, trừ bỏ vợ ở ngoài.

“Say khướt cũng có khả năng.” Kinh thường hừ nhẹ.

“Đàn ông không uống rượu vẫn là đàn ông sao?” Đại biểu nam giới nói rõ lập trường.

“Một ngày nào đó uống đến hư thận.” Nói trúng tim đen.

“Cô là kẻ luôn công kích gây hiểm nghị.” Người bị đâm trúng chỗ hiểm mặt giận dữ.

“Có thì thế nào? Làm gì được tôi.”

“...”

Chủ đề chính từ vấn đề ở rể giờ lại thái quá kéo dài tới đấu tranh của đàn ông và phụ nữ, tiếng gầm ở hội trường một lớp cao hơn một lớp, dần dần hình thành hàng rào hai phái nam nữ rõ ràng, hai bên bắt đầu tranh luận kịch liệt.

Đại khái đã xảy ra lạc đề nghiêm trọng nhất của “Hội nghị cao cấp Lam thị”, hoàn toàn nói không đúng ý.

Nhân vật chính Lam Vũ Đường này đến cuối cùng ngay cả cơ hội nói cũng không có, dờ khóc dờ cười im lặng ngồi nhìn, có gì làm còn hơn ngồi không.

Người quá thật không thể để rất rảnh rỗi, bọn người Lam gia này chính là ví dụ chứng minh tốt nhất, hơn nữa tuyệt đối là tài liệu mặt trái.

“Ừa? Chủ đề hôm nay chúng ta cần thảo luận là vấn đề ở rể mà?” Có người đặt câu hỏi.

“Hình như vậy.”

“Đều do người kéo lạc đề.”

“Sao lại trách tôi?”

“Không biết là ai nói đàn ông uống rượu sẽ uống đến hư thận?”

“Vậy là ai nói không uống rượu sẽ không gọi là đàn ông?”

“Ai nói đàn ông uống rượu nhất định sẽ say?”

“Đàn ông thích rượu và háo sắc căn bản là hai việc không liên quan nhau.”

Một vòng mới chỉ trích nhau lại bắt đầu, cho đến cuối cùng gian nan vạn phần trở về chủ đề, thời gian đã lặng lẽ trôi qua ba giờ, nói cách khác, trong ba giờ tất cả gì bọn họ nói đều lạc đề.

Vì thế thủ lĩnh tham dự hội nghị lại châu đầu ghé tai, rốt cục kéo về chủ đề.

“Tại sao người muốn ở rể? Lam gia có chỗ nào thật xin lỗi người?” Tiếng như chuông lớn, chứng minh lão nhân gia ông ta sống thêm hơn mười mấy hay hai mươi năm nữa tuyệt đối không có vấn đề.

“Uh nha, ta tần tần khỏ khỏ nuôi người lớn lên dễ dàng sao? Người lại chạy tới làm con người khác.” Lam phu nhân cuối cùng tìm được cơ hội mở miệng, nước mắt thật cổ động chảy ra bên ngoài đầy đủ.

“Lam gia không phải không nuôi nổi con, nhưng nếu con không ở rể..., Bộ Vũ hi vọng con của chúng con có thể họ Lâu.” Lam Vũ Đường nhân vật chính này rốt cục cướp được quyền lên tiếng, quá khó khăn.

“Con của các người?” Kinh hô.

“Người dám bên ngoài?” Một gã trưởng bối lên tiếng mang ý tứ khiển trách, trong lòng mừng thầm, rốt cục có cháu chất để ầm bồng.

“Việc này không gọi bên ngoài, kêu là...”

“Gạo nấu thành cơm.” Tên còn lại tiếp lời.

“Vi sao cháu của chúng ta phải mang họ Lâu?” Có người không phục.

“Đúng vậy, phải mang họ Lam, rốt cục ta có thể đi tra tự điển tìm chữ đặt tên rồi.”

“Đúng đúng, gọi là gì thì hay đây? Chúng ta phải thương lượng một chút.”

Kết quả là, một đám người hưng trí bừng bừng bắt đầu thảo luận vấn đề đặt tên cho đứa nhỏ.

Chủ đề lại bị lệch ra khỏi quỹ đạo.

Lam Vũ Đường há hốc mồm, bất đắc dĩ thối mặt, anh quyết định trở về ngủ, không bao giờ để ý tới bọn người nhà rõ ràng không bình thường này.

Đêm đó Lam gia – gia đình từ trước tới nay có nhân số nhiều nhất tụ hội, nước miếng tung bay nhiệt liệt thảo luận liên tục tới rạng sáng, cuối cùng mới vẫn chưa thoả mãn tan họp, ước hẹn lần sau lại tiếp tục.

Lam Vũ Đường đem việc này báo cho Lâu Bộ Vũ biết, cô nghe xong không khỏi ôm bụng cười cười to.

Lam Vũ Đường bất đắc dĩ nhìn người cười đến ngã trái ngã phải. Bọn họ là nhân vật chính được không, bị người ta xem nhẹ như vậy không nên tức giận sao?

“Các anh... Người nhà anh đều là thiên tài... tuyệt đối là thiên tài...” Cô cười đến hầu như không thở nổi.

“Nhưng kết quả là vẫn không có kết quả.” Đây mới là chỗ khiến người ta thống hận nhất, thật không biết ý bọn họ mời dự họp hội nghị là cái gì?

“Em hiểu, em hiểu.” Lâu Bộ Vũ nín cười trả lời, “Hon nữa, em nghĩ người tính sinh con cũng bị dọa đến tạm thời mất đi năng lực chấp hành.”

“Nói đúng.” Vô lực cúi đầu, nhiệt tình của lão nhân gia làm thanh niên Lam gia sợ hãi, sợ đến lúc sinh đứa bé ra quyền lợi nhìn một cái cũng không có, vậy đứa bé kia từ nhỏ làm gì? Cho người giải trí sao? Không sinh, tuyệt đối không sinh.

“Cục cung của em thật thâm, Vũ Đường, em không lấy chồng như anh.” Lâu Bộ Vũ ngưng cười, nghiêm trang nói.

“Em dám?” Người sói lại hiện thân, người cầu an lập tức bong ra từng mảng.

“Em sợ đến lúc đó cục cung của em bị người phân thây.” Vẻ mặt cô hơi sợ.

“Bọn họ không có.” Chỉ biết cung chiều đến vô pháp vô thiên, chẳng qua như vậy càng tệ hơn.

“Nhưng, tỷ lệ để cho đứa nhỏ mang họ Lâu nhỏ đến nhìn không ra.” Cô thở dài.

Anh cũng nhìn không được nữa thở dài, trước mắt xem ra là như thế.

“Cho nên, hôn sự của chúng ta còn là ẩn số.” Ai cũng không thể cam đoan chuyện tương lai, người yêu nhau cuối cùng lại chia lìa, sự tình này xảy ra nhiều lắm.

“Anh sẽ cố gắng nữa.” Anh kiên định nói. Cưới vợ là chuyện lớn của đời người, không thể bởi vì lão nhân trong nhà u mê liền vất xó, vĩnh viễn không được nghị luận.

“Em mỗi mắt mong chờ, nhưng bụng của em cũng không chờ người.” Cô toan tính bàn ra.

“Em tốt nhất ngoan ngoãn cho anh.” Mắt ác của Lam Vũ Đường trừng. Anh không phải là sinh vật vô hại gì, chỉ không có cơ hội làm cho cô thấy được mặt dọa người kia, nếu không một người tốt ôn hòa lại có thể ở thương trường người lừa ta gạt sinh tồn được sao?

“Ah.” Lâu Bộ Vũ không chút để ý lên tiếng trả lời, không hề chân thành.

“Em...” tất cả bất đắc dĩ toàn bộ hóa thành yêu chiều dừng ở trên người phụ nữ âu yếm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đầu đường Đài Bắc rộn ràng, trên lối đi bộ có hai bóng người mảnh khảnh đang tiến hành đấu sức.

“Chị hai, chị hai tốt bụng, giúp em một chút đi.” Tổng giám đốc đương nhiệm trên danh nghĩa mỹ lệ động lòng người của Lâu thị dùng ngón tay nhỏ kéo kéo tay áo của người phụ nữ bình thường, mặt không chút thay đổi ngồi bên cạnh lên tiếng cầu xin không ngừng.

Dùng sức kéo về lại tay áo mình, vẻ mặt Lâu Bộ Vũ ảo não, “Tiểu quý, không biết áo màu trắng không thể để bẩn sao? Ở một bên hóng mát đi, Lam Vũ Kiến thật đáng chết, luôn gây phiền.” Ah, toàn bộ ống tay áo của cô bị hủy bởi ngón tay ác liệt của một tiểu nha đầu không thiện lương, nhìn lại trên ống tay đã xuất hiện rất nhiều dấu tay?

“Chị, chỉ một lần này nữa, lần sau không dám nữa.” Cô lại kéo, lại thêm một dấu tay.

Khoẻ miệng Lâu Bộ Vũ run lên, “Em tránh ra, tìm người khác đi.” Cô là phụ nữ có thai nha, vì sao không ai nhớ rõ, cho dù thân mình cô nhìn vẫn còn vô cùng khoẻ mạnh linh hoạt, nhưng tốt xấu cô cũng mang bầu gần ba tháng rồi.

“Chị...” nhìn thấy cái nhìn chằm chằm không có thiện ý, Lâu Bộ Yên chợt dạ buông tay, “Tốt nha, em đi tìm người đàn ông của em”

“Đàn ông của em?” Gắn từng chữ.

“Không...” Liên tiếp lui về phía sau.

Lâu Bộ Vũ không có ý tốt nhìn em út, ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây, nói cho chị biết, em tọt cùng giầu chúng ta làm chuyện tốt gì đây?” Hắc hắc, động tác của Lam Vũ Kiến không hề chậm, không biết thành quả như thế nào, nếu hai người đồng thời mang thai, có lẽ phần thắng càng nhiều.

“Không có, không thể nào.” Lâu Bộ Yên bối rối vẩy tay. Cô ngu ngốc, tại sao lại trêu chọc ác ma Lâu gia?

“Đừng khách sáo, chúng ta là chị em mà.” Nhìn đi nhìn lại nụ cười của cô đều tràn ngập nguy hiểm

“Thật sự không cần.” Cô chết chắc rồi, Kiến sẽ giết cô.

“Nhưng chị vô cùng muốn biết.” Lâu Bộ Vũ tới gần từng bước.

“Em về công ty.” Không bình thường xoay người chạy trốn chết, giống như sau lưng có ác quỷ đang đuổi theo, không, ác quỷ so ra đều kém ác ma bạo lực của Lâu gia.

Lâu Bộ Vũ hướng bóng người chạy thoát đi làm cái mặt quỷ, tiếp tục kế hoạch đi dạo phố của mình. Phụ nữ có thai nên vận động nhiều! Chuyện em út không vội, có thời gian đi thăm dò, dù sao hiện tại cô rảnh rỗi nhất.

Đội cô bao lớn bao nhỏ đầy tay, ý thức được mình lực bất tòng tâm thì không thể không thở dài. Bây giờ thể lực của cô thật không như trước, mới đi một chút đã mệt chết khiếp, cũng chỉ mới có bầu ba tháng mà thôi, bụng chưa rõ, tại sao có thể như vậy?

Vạn bất đắc dĩ, Lâu Bộ Vũ gọi một cú điện thoại.

15 phút sau, Lam Vũ Đường nhận lệnh đi đến, đau lòng vạn phần tiếp nhận công tác.

“Sớm đã nói, không cần chạy loạn khắp nơi, thiếu cái gì nói anh mua là được rồi.” Anh đau lòng đòi mạng, cũng nôn chết khiếp, vì đứa nhỏ trong bụng của họ, hiện tại Lâu, Lam hai nhà đang tranh túi bụi, mà người mẹ vẫn như cũ không nóng không vội, không nói không lấy chồng, cũng không nói gả, đem tâm anh đặt giữa không trung.

“Em chỉ mang thai, cũng không phải tàn phế.” Cô bĩu môi trừng người.

“Dạ, dạ, em cái gì cũng đúng.” Anh rút cục hiểu được tâm tình trầm trọng năm đó khi người trong nước cắt đất đền tiền.

“Vũ Đường, Lam Vũ Kiến hình như có vấn đề nha.” Cô nho nhỏ nhắc nhở anh một chút.

“Vấn đề?” Đàn ông để tất cả tâm tư trên người người yêu thì chỉ số thông minh rõ ràng giảm xuống.

“Em nói, em gái út em hình như cũng có khả năng mang thai.” Nếu không có sao vô duyên vô cớ chạy đến tìm cô phụ nữ có thai này ra tay, tuyệt đối có vấn đề, hơn nữa không nhỏ.

“A?!” Con mắt Lam Vũ Đường vòng vo chuyển, bưng tỉnh hiểu ra.

“Suy nghĩ cẩn thận rồi?” Cô cười, biết người đàn ông của mình không ngu ngốc.

“Anh ta sợ, không dám nói ra, cho nên chúng ta đây phải làm cho sáng tỏ.” Dù sao phải để cho mọi người cùng biết chứ sao.

“Đáp đúng.” Cô cười khanh khách dâng lên nụ hôn để khen thưởng.

“Bên này cũng muốn.” Anh chia chia một nửa mặt khác.

Lâu Bộ Vũ biết nghe lời lại in nụ hôn.

Hai người ngọt ngọt mật mật làm cho người ta rất hâm mộ.

Ánh mắt ai oán đảo qua một đám người thân không thiện lương, người yêu bên người cùng chung mối thù ô sát cô, đang khinh bỉ người nhà của anh.

“Mang thai là chuyện tốt, không cần sầu mi khổ kiểm, đến cười một cái.” Lâu phu nhân dụ dỗ con dâu nhỏ.

“Cười không nổi.” Lâu Bộ Yên quả thật muốn khóc chết, người Lam gia đáng sợ, cô chỉ là mang thai, bọn họ lại chỉ kém không đem cô làm thần mà cung phụng, ngay cả đi đường cũng không cho. Càng nghĩ càng hận, ánh mắt giết người bắn về phía đầu sỏ gây nên.

Lâu Bộ Vũ về mặt gian xảo cười vô hại, nhàn nhã quẩy sữa trong ly, “Ai bảo có người luân quân trong lòng chạy đến khu vực địch chiếm đóng rêu rao.” Thành công dời đi lực chú ý của người Lam gia, lòng cô rất vui, cho nên, hiện tại cô vẫn như cũ có thể tự nhiên ở Lâu gia uống sữa xem báo chí, thỉnh thoảng còn trên cột anh hai nhà mình một chút.

Phụ nữ có thai lớn nhất nhà, cô nhất định sẽ lợi dụng.

“Mẹ, con muốn về nhà.” Lâu Bộ Yên về mặt đau khổ, một chút dấu hiệu hạnh phúc cũng tìm không thấy.

“Đứa trẻ đáng thương, tuổi còn trẻ liền gặp người không quen, cửa lớn Lâu gia vĩnh viễn mở ra cho con.” Lâu phu nhân cảm tính nói ra một lời làm cho người ta học máu.

Lam Vũ Kiến coi bà là mẹ vợ tương lai, liều chết nuốt xuống máu đến bên miệng, “Di, con không làm chuyện gì có lỗi với Bộ Yên, càng không có vứt bỏ cô ấy, cô không có gặp người không quen.” Nôn muốn chết, người Lâu gia nhất định không giống người thường như vậy sao?

“Nhưng, biểu tình của em út quá mức thống khổ, khiến chúng ta không thể không hoài nghi.” Lâu Bộ Sầu đa sầu đa cảm lo lắng mở miệng. Em út thật đáng thương, rốt cuộc gặp dạng đái ngộ không nhân đạo gì?

Lam Vũ Hằng dờ khóc dờ cười trấn an vợ yêu, anh cũng không dám nói là vì mang thai mà gặp được đái ngộ quá mức nhiệt tình, bảo hộ đáng sợ quá nhiều, làm cho người ta chùn bước. Như vậy, Bộ Sầu chết cũng không chịu mang thai, đổi lại anh sẽ khóc chết.

“Em hai, tới đây một chút.” Lâu Bộ Hiên về mặt mỗi một xuất hiện ở trên cầu thang. Có người lạ thì anh cho mặt mũi sẽ kêu tiếng em hai, không có người ở thì hai người xưng hô đối phương giống nhau.

“Được.” Lâu Bộ Vũ đứng dậy chậm rì rì, rồi rảnh đi lên lầu, hỗn loạn dưới lầu không quan hệ với cô, cho dù cô là người khỏi xương.

Anh suy nghĩ, ấn nhẫn bước chân quá mức nhàn nhã của cô rốt cục tới lầu ba, “Phanh” một tiếng ngăn cách hết thảy, hai người nhốt vào trong phòng.

“Em hai, em bày trò quỷ đến tột cùng đang làm cái gì?” Núi lửa rốt cục bùng nổ.

Lâu Bộ Vũ vẫn nhàn nhã cười, thật tự động tự phát nằm lên sô pha, cực kỳ giống phu nhân sống an nhàn sung sướng.

“Mẹ nó, mày có phải em gái tao hay không?” Anh tức đến miệng nói ra lời ác.

“Đúng vậy, cho dù tôi muốn phủ nhận.” Cô cảm thấy bất đắc dĩ nói.

Lâu Bộ Hiên hít vào, lại hít vào, rốt cục dùng ngữ điệu bình thản nói: “Em làm chi khiến cho Lam Vũ Hằng xuất ngoại làm việc?”

Lâu Bộ Vũ về mặt mờ mịt nháy mắt mấy cái, buồn bực nói: “Có sao? Tôi là người Lâu thị, khi nào thì có thể trông nom đến Lam gia? Tôi lợi hại đến như vậy sao?”

“Em bắt Thiên Từ lấy làm chur hầu.” Anh buồn bực ngồi trở lại sô pha.

“Tôi không có.” Lâu Bộ Vũ ủy khuất bĩu môi.

“Em lấy cái bụng uy hiếp Lam Vũ Đường, anh ta lại dùng cái này đi đe dọa đại gia trưởng Lam gia, khiến cho bọn họ không thể không phái Lam Vũ Hằng xuất ngoại làm việc.” Anh vô lực khiếu nại.

Ánh mắt Lâu Bộ Vũ lập tức trở nên rõ ràng, mỉm cười nói: “Vậy ai không tiếc bán đứng em ruột để đổi lấy hợp tác của người khác? Là ai không để ý thân tình đẩy người thân vào hang sói đi ở nhờ? Còn có là ai không hề liêm sỉ lừa gạt em gái thiện lương của mình ở xa vạn dặm vội trở về chịu tang? Kết quả lại quăng cái lồng chim, từ nay về sau rốt cuộc vô lực vỗ cánh bay cao?”

Mỗi một câu nói của cô, đầu Lâu Bộ Hiên lại hạ thấp một chút, nói xong lời cuối cùng, anh đã ước gì trên mặt đất có một cái động, để cho mình chui vào.

“Anh sai lầm rồi, anh sám hối được không?” Anh cúi đầu nhận tội, câu cô không nói nữa. Anh chợt phát hiện mình lại đáng giận như vậy, không nhân tính như vậy.

“Biết sai cho thấy còn có thể cứu.” Cô thanh thản cười, “Lam Thất thiếu gia cũng sắp trở lại.”

“Thật sao?!” Uể oải đảo qua quét sạch, loại tình cảm vui sướng mà không lời nào có thể miêu tả nói được.

“Điều kiện.” Cô hợp thời đưa ra điều kiện trao đổi.

“Em cứ việc nói.” Anh vỗ ngực cam đoan.

“Đơn giản, giúp đỡ thuyết phục người Lam gia, đứa nhỏ phải mang họ Lâu.” Cô nhẹ nhàng băng quơ nói.

Nhìn mặt em gái, anh đột nhiên cảm giác mình chưa từng hiểu cô, cô thật sự dễ dàng bị chọc giận sao?

Tại Khoa phụ sản bệnh viện Tỉnh Lập, Lâu Bộ Vũ đã mang thai năm tháng mỉm cười ngồi ở ghế chờ, trong tay nhàn chán xem một quyển sách bảo vệ sức khỏe của phụ nữ có thai.

Bước chân vội vàng dừng, về mặt Lam Vũ Đường vui vẻ cười đứng trước cô, ôn nhu nói: “Thế nào? Một không?”

Ai có thể tưởng tượng ngày xưa công việc điên cuồng, nay vì phụ nữ yêu mến thường thường trốn việc, không làm việc đảng hoàng, cho nên nói sao đây, sức mạnh của ái tình thật sự là vĩ đại.

“Tốt.” Lâu Bộ Vũ cười cười, kéo anh ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ nói: “Thế nào? Bọn họ gặt đầu chưa?” Sự tình liên quan vấn đề cục cưng trong bụng, nửa điểm không được qua loa.

Lam Vũ Đường cười khổ, lắc đầu.

“Anh thật ngu ngốc, một chút chuyện nhỏ cũng không giải quyết được.” Cô tức giận đánh anh một cái.

Lam Vũ Đường quả thật muốn khóc, đám lão già kia căn bản là ý không ở trong lời, bọn họ chỉ rồi rãnh lâu lắm không có việc gì làm, mới tìm mọi cách cản trở, anh lại bị người yêu văng về.

“Mới sáu tháng, sao bụng lại lớn như vậy, giống như sắp sinh.” Anh cau mày nghiến cứu bụng to đến thái quá của cô, mới bắt đầu không rõ ràng, nhưng sau lại kịch liệt bành trướng, quả thật giống kỳ tích.

“Sinh đôi, tự nhiên khá lớn.” Cô cười ôn nhu hạnh phúc.

“Sinh đôi!” Mặt anh bắt đầu vẩn vơ biến hình.

Lâu Bộ Vũ cẩn thận nhìn sắc mặt của anh, khiếp vía thốt: “Em chưa nói sao?”

“Đương nhiên không có.” Anh cắn răng.

“Hắc hắc...” Cô cười gượng, ý đồ lừa dối cho qua.

“Một nhà một đứa không phải rất tốt sao?” Anh đề nghị.

Lâu Bộ Vũ lập tức lạnh mặt, “Sinh đôi tốt nhất phải sống chung, nếu không nghe người xưa nói sẽ nuôi không sống nổi.” Cho dù nói vậy, cô cũng không cho phép việc ngoài ý muốn xuất hiện.

“A!” Về mặt anh kinh hách. “Vậy nuôi chung đi.”

“Lâu Bộ Vũ tiểu thư, đến phiên ngài.” Tiếng nói ngọt ngào của y tá truyền đến.

Lâu Bộ Vũ nhìn người đàn ông bên cạnh cười trấn an, đứng dậy đi vào phòng khám bệnh.

Bác sĩ là một nữ tử mỹ lệ, cô mỉm cười nhìn vị phụ nữ có thai đi tới này, sau đó thành linh hạ giọng nói: “Bộ Vũ, cậu tên quý quái này.”

Lâu Bộ Vũ mỉm cười, không cho rằng đúng. Các cô có quen biết, là bạn bè, là cùng phe, quen biết nhau khi cô lưu lạc ở hải ngoại, nếu không mang thai, cô còn nghĩ không đến tác dụng của Nam Nam có thể lớn như vậy.

“Thông đồng bác sĩ lừa gạt, cậu thật sự...” Nam Nam tức giận nói. Cô là bác sĩ có phẩm cách hành vi trong sạch nhưng kết bạn với Lâu Bộ Vũ như vậy liền nhất định sẽ dính bẩn.

“Hiện tượng phổ biến của xã hội, cậu cũng không phải là người đầu tiên, sợ cái gì?” Lâu Bộ Vũ làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Nhưng làm như vậy có ích không? Hơn nữa cậu thật nghĩ rằng có thể giấu diếm được Lam gia mảnh khoé thông thiên?” Nam Nam lo lắng không phải không có lý, Lam gia nhà lớn nghiệp lớn, không có tư tưởng trọng nam khinh nữ cổ hủ như vậy, hơn nữa người ta có thể thông thần, làm sao giấu giếm được.

Lâu Bộ Vũ cười nói: “Chủ quan cũng có thể mất Kinh châu rồi, huống chi bọn họ cũng nhất định nghĩ như vậy, cho nên mình mới có cơ hội thắng chứ sao.”

“Một bụng ý xấu.” Nam Nam đâm một ngón tay vào cô, chỉ dám vào trên trán, cũng không dám hướng bụng.

Lâu Bộ Vũ không phủ nhận cười, “Cậu và vị người yêu kia tiến triển như thế nào? Có muốn mình ra tay giúp cậu giải quyết hay không?” Cô cực kỳ vui vẻ hiệp trợ, giúp người vì gốc rễ vui vẻ, tuy rằng động cơ của cô cũng không thật tinh khiết.

“Xin miễn thứ cho kẻ bất tài.” Nam Nam thương cô một ánh mắt hiểu biết. Bao nhiêu năm là bạn bè, tính tình cô lấy việc “Giải trí người khác làm mục đích sống” mà mình hiểu rất rõ. Ai! Đàn ông Lam gia đáng thương kia, Amen, chúa ơi, xin phù hộ anh ta.

Nói Lâu Bộ Vũ tới làm kiểm tra tiền sản [kiểm tra trước khi sinh], chẳng qua đến chỉ là nói chuyện phiếm, nửa giờ sau, bác sĩ cùng “bệnh nhân” lưu luyến nói lời tạm biệt, hẹn lần sau gặp lại.

“Bác sĩ nói như thế nào?” Lam Vũ Đường lo lắng hỏi, anh sợ đợi đứa nhỏ còn chưa ra đời mà anh đã mất sạch tóc, vì sâu muộn, lo lắng chứ sao.

“Thật khỏe mạnh.” Cô cười thỏa mãn.

“Bộ Vũ, em không thể đến Lam gia với anh vài ngày sao?” Anh cầu xin. Ba mẹ vợ không cho anh tá túc ở Lâu gia, hại anh mỗi ngày một mình ôm gối tương tư đi vào giấc ngủ, thật là ác độc.

“Có thể.” Lâu Bộ Vũ cười rạng rỡ dị thường.

“Em lại có tính toán gì?” Lam Vũ Đường cầm chặt một tia lý trí, cùng một chỗ với cô tuyệt đối cần thiết phải đề cao cảnh giác, nếu không một mình không cẩn thận sẽ rơi vào cạm bẫy thoát thân không được.

Cô thờ dài, “Có người nào đó thật ngốc, em rốt cục phải cố gắng một chút chứ sao.”

“Người nào đó” kia lập tức trên mặt đỏ lên, không được tự nhiên xoay mặt.

“Cùng nhau quay về Lam gia đi.” Cô ôn nhu cười, đáy mắt lại tràn đầy giao hoạt. Không làm không công là quy luật thứ hai của Lâu Bộ Vũ, cô cũng không muốn có ngoại lệ.

Phụ nữ có thai tôn quý đến trang viên Lam gia, nhất thời tạo thành oanh động thật lớn, đám đông từ bốn phương tám hướng vọt tới, giống như muốn tham gia lễ trao giải Oscar.

Trên mặt Lâu Bộ Vũ lộ vẻ mỉm cười, rốt cục hiểu được nỗi khổ không thể tả của em gái do đâu mà có, người nhà “nhiệt tình” thật sẽ dọa hòng dân chúng thiện lương.

“Bụng năm tháng hình như hơi lớn quá.”

Cô giải thích: “Là song sinh.”

“Sinh đôi!” Trương bối vừa mừng vừa sợ.

“Một phát pháo nổ hai lần.”

“Hai cái nha.”

“Bình thường ăn cơm có khỏe không, có nôn mửa hay không?” Lại là một di hay thím trưởng bối quan tâm hỏi.

“Phải chú ý dinh dưỡng nhiều, nghỉ ngơi nhiều, có cái gì cần cứ mở miệng, nhà chúng ta còn nhiều đàn ông có thể ra sức.” Đối phương vỗ ngực cam đoan.

“Công ty gần đây bề bộn nhiều việc, người ta lại lớn bụng...” Lâu Bộ Vũ giống như cô con dâu nhỏ e sợ nói, thiếu chút nữa dọa ngốc Lam Vũ Đường bị đẩy qua bên cạnh.

Cô... cô lại có thể giả nhu nhược?

“Ngày mai ta gọi người đi Lâu thị hỗ trợ.” Tổ phụ Lam gia hào khí can vãn nói. Dù sao đám khi gió kia cũng rồi rãnh quá lâu, vừa vặn đi hoạt động gân cốt một chút, miễn cho chưa già đã yếu.

“Cám ơn.” Cô nở lộ lúm đồng tiền hồn nhiên như trẻ con.

“Bên này của chúng ta người giúp đầy đủ, con không ngại đến ở chung, chúng ta bầu bạn cũng tốt.” Khó gặp được nha đầu tri kỷ như vậy, thật muốn giữ ở bên người. Bà cô Lam gia hộc mắt ướt át mà nghĩ, đứa nhỏ thật nhu thuận động lòng người, phối với kẻ đầu gối lỗ măng kia thật sự là ủy khuất.

“Người ta cũng nghĩ vậy, nhưng danh bất chính, ngôn bất thuận.”

“Ta lập tức bảo xú tiểu tử cười.” Ánh mắt như giết người bắn phá về phía Lam Vũ Đường vô tội.

Anh thật là làm không được không? Vì sao người nhà tin lời nói một bên của Bộ Vũ, chẳng lẽ mang thai có đặc quyền? Chưa bao giờ gặp tổ phụ bọn họ về mặt ôn hòa nói chuyện nhiều với đám tôn tử bọn họ, chỉ hai ba câu đã xong.

“Nhưng các cụ không đáp ứng yêu cầu của con, con không thể gả được.” Lâu Bộ Vũ lộ ra biểu tình lã chã chực khóc, “Con cũng không muốn đứa nhỏ

sinh ra là con riêng.” Nước mắt cực kỳ cô động rơi xuống.

Trái tim Lam Vũ Đường biết vậy nên vô lực, phụ nữ của anh rất biết diễn.

“Bảo bối không khóc, chúng ta nhất định đáp ứng, con nói đi.”

Bảy tám cái tay lớn đồng thời chụp lên lưng của cô, thiếu chút nữa mur sát người mang phụ nữ có thai sáu tháng, nhưng vì đại cục, cô nhịn! Nhưng thật đau!

“Đứa nhỏ có thể mang họ Lâu không?” Hai mắt đầm lệ lưng trông đảo qua mọi người, lão nhân gia nhìn xem trong lòng chua xót.

“Không thành vấn đề.” Tuy rằng thật sự luyến tiếc, nhưng làm cho phụ nữ có thai khóc bọn họ càng luyến tiếc hơn.

“Thật vậy chẳng?” Cô nín khóc mỉm cười.

“Phân một đứa cho chúng ta cũng không được sao?” Các cụ cũng muốn ôm nãi con nít, tổ mẫu đáng thương tâm thiên hạ.

Nước mắt thành chuỗi rơi xuống, Lâu Bộ Vũ thút tha thút thít nói: “Chúng là anh em sinh đôi, phải nuôi chung mới được, người ta không thể để cho bọn chúng tách ra.”

Lam Vũ Đường sắp bị xưng hô đầy miệng “Người ta” của cô biến thành điên. Bộ Vũ có diễn quá rồi hay không, phụ nữ có thai không thể để rất thương cảm được không?

“Nhưng, chúng ta cũng rất muốn ôm cháu nội.” Lão nhân gia cũng thương cảm lên.

“Lần sau được không? Dù sao còn có thể sinh.” Khí trời hơi nước che khuất đáy mắt nghịch ngợm, cô là đứa trẻ hư hỏng, làm cho bà cố nội khóc.

“Lần sau?”

“Con còn muốn sinh nữa sao?”

“Sanh con rất đau, ai a...” Cô bị người véo.

“Sẽ không, một lần sinh, hai lần quen, sinh đứa trẻ dễ dàng thoải mái giống như đi cầu.”

“Cái thai sinh đôi lần này để cho bọn chúng mang họ Lâu được không, Bộ Yên cũng mang thai mà, của cô ấy nhất định sẽ họ Lam.” Thật xin lỗi, thời kì phi thường chỉ có không để ý thân tình. Lâu Bộ Vũ âm thầm xin lỗi em gái.

“Đúng rồi, chúng ta còn có một phụ nữ có thai mà.” Thật sự là một lời bùng tình người trong mộng.

“Tốt tốt, cứ quyết định như vậy.”

“Tiểu quái quái, con nhất định phải sinh một đôi nữa nha.” Lam gia tổ phụ rất muốn có cháu nội sinh đôi. Thật tốt, sinh đôi, lần sau sinh nữa? Tỷ lệ thành công hình như không lớn.

“Được.” Lâu Bộ Vũ dùng sức gật đầu, quân khí gió đáp ứng trước nói sau, về phần sinh được hay không, ai biết trước được.

“Phải thường thường mang hai cháu sinh đôi về đây chơi nha.” Cặp sinh đôi đáng yêu, đến nay Lam gia cũng chưa phúc có được.

“Con sẽ cố gắng.” Đáp ứng không có nghĩa là chấp hành, cô không chột dạ.

“Nha đầu, cái kia... Cũng có thể có một yêu cầu hơi quá đáng không?” Về mặt bà cố nội tóc hoa râm có vài phần xấu hổ.

“Chuyện gì, bà nội?” Miệng cô lập tức sửa miệng ngọt.

“Nghe nói, tài nấu ăn của con cực kỳ giỏi, cũng có thể...” vô số ánh mắt mong chờ lại tăng trên người một người.

“Không thể, cô ấy là phụ nữ có thai.” Lam Vũ Đường lớn tiếng nói, thanh âm không đủ lớn, không lọt qua tiếng âm ỹ được.

“Mắc mớ gì tới người, tránh qua bên đi.” Mọi người dùng sức chen chúc, đem anh đẩy ra đại sảnh, đi ra bên ngoài mát mẻ.

Khoé mắt Lâu Bộ Vũ khả nghi run rẩy hai cái, ôn nhu cười gật đầu, “Thân thể của con không tiện, chỉ có thể nấu một bàn nha.”

“Tuổi không đủ, lập tức rời đi.”

Thanh tràng bắt đầu, tiếng kêu rên của văn bối bị nổi khổ “Trục xuất” không ngừng vang lên, cuối cùng chỉ còn lại có hai mươi mấy người Lam gia lớn tuổi có nhiều công.

Ngoài nhà lớn còn có bao nhiêu người không ngừng giờ chân, bọn họ muốn kháng nghị, nhân quyền của bọn họ bị người ta dễ dàng phủ quyết!

Mùi đồ ăn lượn lờ phiêu du trong không khí, dẫn tới ngón trở mọi người động đậy, còn trùng tham ăn đều đã xuất đầu.

Ngoài phòng giờ chân rõ ràng tăng nhiều, bọn họ cũng muốn ăn có được hay không?

Gió đêm phơ phất, thổi không đi lòng người oán hận. Ánh trăng sáng tỏ, chiếu không sáng đáy lòng hắc ám. Lầy lổn hiếp nhỏ không phải điều anh hùng nên làm, trường bối Lam gia cũng không tính là anh hùng, bọn họ muốn khóc cho bọn nhỏ xem.

Đêm khuya ở cao ốc nam, trong phòng bếp rộng mở bóng người mập mập bận rộn, thân ảnh cao lớn ở một bên hỗ trợ, thỉnh thoảng lại dạn dò mãi.

“Tốt lắm, rốt cục chuẩn bị tốt.” Lâu Bộ Vũ lau chùi mồ hôi ở thái dương, hai mắt sáng long lanh.

Lam Vũ Đường bụng bữa tối tình yêu do người yêu làm, cảm động đến muốn rơi lệ, xem cô còn cố gắng trở lại nấu canh cho anh, ai mà không cảm động, hơn nữa cô đã mệt chết đi rồi, đau lòng quá.

“Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

“Anh ăn nhanh đi.” Cô theo lời ngồi xuống, uống canh an thần của mình.

Lam Vũ Đường lang thôn hồ đối dùng xu thế gió quét mây tranh giành thức ăn bữa tối, nhưng hiển nhiên còn chưa đủ mau.

Ít nhất, bị người đoạt đi một cái đĩa tôm nõn xào bí đao, nửa đĩa lười vịt, nửa bát canh hải sản bát bửu thấm tâm, mấy viên phi thủy chung, mà đủ để cho thánh nhân cũng phát điên.

“Các người đủ chưa, đây là bữa tối của ta.”

“Chị dâu nhỏ bắt công, chúng ta không phục.”

“Vậy là sao, chúng ta cũng muốn ăn.”

“Các anh không phải Lam Vũ Đường.” Lâu Bộ Vũ cười nói.

“Chỉ cần một câu của cô, chúng tôi đều nguyện ý cưới cô qua cửa.” Mọi người lời thề son sắt chứng nhận.

“Các người dám?” Thánh nhân vỗ án gầm lên, trăm năm hiếm thấy.

“Tôi không thương các anh.” Giọng điệu mềm nhẹ thần kỳ đập tắt đại hỏa hùng hực.

“Người ngoài” không nói gì để trả lời.

“Vợ yêu, chúng ta trở về ngủ.” Lam Vũ Đường cẩn thận nâng người yêu ăn canh xong dậy, âm thầm quyết định để cho cô ở Lâu gia dưỡng thai tốt hơn, nơi này sỏi nhiều lắm, không phải sắc lang, mà là nga lang [sỏi sỏi].

Hương khí yếu ớt quanh quẩn trong phòng thật lâu không tiêu tan, loại hoa lan mới nở của Lâu phu nhân tươi tốt làm lòng người vui vẻ.

Lâu Hải Thần như trước ngày qua ngày liếc nhìn báo chí, Hà quân gia vất vả cần cù ở bên trong phòng quét tước, trong phòng bếp chưng canh gà bổ cho phụ nữ có thai, có hai phụ nữ có thai ở nhà, tất nhiên không được qua loa.

Lâu Bộ Vũ mang thai tám tháng hầu như đi vài bước đều phải nghỉ ngơi một chút, mang thai sinh đôi không phải chuyện nhẹ nhàng như vậy, nhưng cô còn đang cố gắng tận tụy, hi vọng có thể cho thai nhi thuận lợi sinh ra. Bác sĩ nói, vận động nhiều thai nhi mới không thể quá lớn, làm cho sinh sản khó khăn phải mổ, mà sinh con tự nhiên mới đối với cơ thể mẹ và đứa trẻ đều có ích.

“Bộ Vũ, mệt nên nghỉ ngơi một chút.” Lâu Hải Thần phân mắt ngắm con gái chợt đột nhiên liền béo đến không thể tin được, may mắn hiện tại cô rất cục sẽ không suốt ngày vui vẻ đến làm cho mắt người hoa loạn.

“Thêm một chút nữa.” Mỗi ngày đều tắm bồn như vậy, nếu không hoạt động, đến lúc sinh sẽ thống khổ là cô nha, cho nên lời khuyên nên nghe thì nghe, không nên nghe coi như một trận gió thổi qua.

“Chị hai, em rất thống khổ.” Nhíu khuôn mặt nhỏ lại, Lâu Bộ Yên hữu khí vô lực than ngả vào trên sofa. Vì sao cô vẫn ói, hầu như chưa ăn cái gì đã ói toàn bộ vào trong bồn cầu. Lãng phí lương thực thật là hành vi đáng xấu hổ, nhưng cô không phải cố ý, cô là thân bất do kỷ.

“Hà quân gia, cháo hoa nấu xong chưa?” Lâu Bộ Vũ lên tiếng hỏi.

“Tốt lắm, tôi liền múc cho Tam tiểu thư ăn.”

“Cháo hoa có dinh dưỡng gì?” Về mặt Lam Vũ Kiến hầu hạ khó có thể gạt bừa.

“Không biết cũng đừng lên tiếng, không có người xem anh là cảm điếc.” Cô khinh thường để ý đến anh.

Lâu Bộ Yên giữ chặt Lam Vũ Kiến xúc động, suy yếu cười nói: “Đó là dùng mười tám vị thuốc Đông y nấu canh, bỏ vào cháo hoa có gia vị mà chị hai đặc chế, hòa tan tất cả món ngon tuyệt vời, giá trị dinh dưỡng cao người căn bản không thể tưởng được.” Nếu không cô ới như thế sao còn có sắc mặt hồng nhuận như trước, anh nghĩ thần thoại sao?

“Phương thức cô ta nói chuyện làm cho người ta hận đến nghiến răng.” Lam Vũ Kiến không cam lòng phun ra phần hận ở đáy lòng. Tuy rằng một tay trù nghệ của người phụ nữ kia làm cho người ta hâm mộ, nhưng bản tính ác liệt làm cho người ta nherợng bộ lui binh đều ngại gần.

“Ai muốn anh chọc chị? Phụ nữ có thai tâm tình bình thường cũng không tốt lắm.” Hơn nữa chính cô lại càng không có tâm tình gì, cả một ngày ới lên ới xuống, có tâm tình tốt mới là lạ.

“Bộ Vũ, xem em mệt mỗi đầu đầy mồ hôi, anh đỡ em ngồi xuống.” Lam Vũ Đường vội vàng vào cửa vẽ mặt đau lòng đỡ cô ngồi xuống, hoàn toàn không thấy đồng bào tay chân ở đây, bởi vì anh căn bản không phát hiện.

“Hoàn hảo rồi, chỉ không thể hoạt động mạnh.” Quả thật muốn mạng nằng, cô là người hiếu động, bị nguy như bây giờ thật sự là vất vả.

“Anh hai của em đâu? Không có bị việc công mệt chết đi.”

“Có ‘sinh viên làm việc công’ của Lam gia ở Lâu thị hỗ trợ nhiều như vậy, anh ta làm sao có thể mệt.” Lam Vũ Kiến tức giận nói, anh chính là một người trong đàn ‘sinh viên làm việc công’ đó”.

Lâu Bộ Vũ quét anh một cái, chuyển hướng người yêu nói: “Em trai anh còn chưa chịu chấp nhận anh ta sao?” Tình yêu của đàn ông và đàn ông quả nhiên có vẻ phiền toái.

“Còn cương.” Lam Vũ Đường giữ lời cũ.

“Sớm nói không lạc quan nha, anh không nghe.” Lâu Bộ Vũ nói nhỏ, “Vũ Đường, anh nói sự thật thế nào?”

“Em muốn tìm cái chết sao?” Anh buồn cười xoa xoa mái tóc dài của cô.

“Em cũng nghĩ thế.” Không sao cả nhún nhún vai, cô cũng chỉ nghĩ lại mà thôi chứ sao.

“Bộ Vũ, làm sao vậy? Làm sao không thoải mái?” Vừa phát hiện đôi mày thanh tú của người trong lòng nhú chặt, khuôn mặt tái nhợt cắn chặt môi dưới, Lam Vũ Đường – nam nhi tám thước này nhất thời hoảng tay chân.

“Bộ Vũ, làm sao vậy?”

“Chị hai? Có sao không?”

Hít vào, lại hít vào, Lâu Bộ Vũ thở nhẹ, mỉm cười mệt mỏi, “Không sao, hai tiểu tử kia trở mình bỏ nhào trong bụng.” Chính cô cũng sợ hãi, nghĩ muốn sinh, may mắn chỉ sợ bóng sợ gió một hồi.

“Anh nên ở nhà coi chừng em thì tốt hơn, lỡ lúc em muốn sinh anh lại đang ở công ty...” Lam Vũ Đường vội vàng dao động đi suy nghĩ trong đầu, khẳng định nói: “Anh lập tức bảo ông phái người đến công ty.” Mà anh chỉ muốn toàn tâm toàn ý cùng cô dưỡng thai. Đến bây giờ Bộ Vũ vẫn chưa chịu gả cho anh, nói cái gì thời cơ chưa tới.

“Mẹ, trong nhà lại phải thêm một đôi bát đũa.” Lâu Bộ Vũ buồn cười nhìn về phía mẹ.

Lâu phu nhân cười hiền lành, “Không sao, vừa vặn trong nhà có thể náo nhiệt một chút.”

“Mẹ bắt bọn họ trả tiền ăn đi.” Lâu Bộ Vũ nói.

Lam Vũ Đường dở khóc dở cười nhìn cô, “Bộ Vũ, em không phải thiếu tiền như vậy chứ.”

“Càng nhiều thì càng tốt.” Cô trả lời vô cùng tự nhiên.

“Anh đem cả Lâu thị đưa em, có muốn hay không?” Một thanh âm mừng rỡ từ cửa truyền đến.

Lâu Bộ Hiền bước một bước dài vọt vào phòng khách, bắt lấy tay em hai cao hứng nói: “Em rốt cục nghĩ thông suốt, muốn tiếp Lâu thị rồi, anh thật cao hứng.”

“Anh hai, anh tốt nhất đi lên lầu ngủ nhiều một chút, có lẽ giấc mộng sẽ sớm được thực hiện.” Cô đùa cợt cong khóe miệng.

“Em không phải đang đòi tiền sao?” Anh suy sụp vai.

“Tôi đòi tiền, không phải muốn đi kiếm tiền, ý tứ chính là lấy tiền không, không phải loại sinh sản kia.” Lâu Bộ Vũ rất có kiên nhẫn làm người giải thích nghi hoặc.

“Anh nuôi em.” Lam Vũ Đường lộ rõ vui mừng trên nét mặt.

“Bộ Vũ, con gạt đầu đi, đứa nhỏ đã sắp sinh ra, cũng không thể bỏ đi được.” Lâu Hải Thần vẻ mặt lo lắng mở miệng. Nếu vấn đề sở hữu đã giải quyết, đứa nhỏ vẫn nên có cả ba cả mẹ mới tốt, cái gì không tốt thì bỏ qua đi.

“Con sẽ cố gắng.” Cô cười có thâm ý khác.

Lam Vũ Đường liên tiếp gạt đầu, “Em nói muốn điều kiện gì mới bằng lòng vào lễ đường, anh nhất định lập tức làm.”

“Phiền toái lão đại nhà anh viết giấy cam đoan, em sợ vu khống.” Thương nhân nha, phải có xác nhận bằng văn bản mới tốt.

“Được, không thành vấn đề, em chờ anh.” Lam Vũ Đường vội vàng đoạt cửa mà đi.

Lâu Bộ Hiền cứng họng nửa ngày, rốt cục khó khăn đóng cầm lại, “Anh có cần thiết vội vã như thế sao?”

“Đúng vậy, ít nhất ăn cơm trưa xong lại đi cũng không muộn mà.” Lâu Bộ Yên cũng có vẻ mặt khó hiểu.

Lâu phu nhân lại có vẻ mặt hiểu biết, “Anh ta sợ Bộ Vũ thay đổi.” Biết con sao bằng mẹ, tính tình Bộ Vũ, ai hiểu được có thể kéo dài tới một khắc vào phòng sinh hay không.

“Hiểu.” Hai người bừng tỉnh hiểu ra.

Đáng giá đồng tình Lam Vũ Đường nha!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Phòng sinh chật như nêm cối không phải bởi vì có nhiều sản phụ, trên thực tế chỉ có một sản phụ mới làm cho người ta học máu, nhưng người không liên quan lại nhiều tới hơn mười người, người đi theo bên cạnh người không liên quan lại có hơn mười người, sau đó lục tục nghe tin lại đến hơn mười người nữa... Bởi vậy hình thành tình trạng náo nhiệt chưa bao giờ có như vậy.

Nghe nói Lâu nhị tiểu thư “tôn quý” mang bụng lớn có bầu chín tháng nhất thời tâm huyết dâng trào ra trước cửa nhà mình tản bộ, vừa vặn gặp một chiếc xe benz không có mất đụng ngã cô – theo lời người đầu tiên xuất hiện ở hiện trường chứng kiến trần thuật: chủ nhân xe Benz đang bận hôn bạn gái, nhất thời sát súng phát hỏa, mất lái, tình huống vạn phần vô cùng nguy hiểm suýt qua sát cạnh Lâu Bộ Vũ. Mà cô bởi vì bất ngờ sợ hãi, động thai khí, nước ối vỡ tan, phải đưa vào bệnh viện.

Nhưng bí mật khó giữ mà khi nhiều người biết thì phiên bản cuối cùng là: Lâu Bộ Vũ gặp tai nạn xe cộ, sinh mệnh bị đe dọa. Có thể nghĩ đây là tin tức vô cùng rung động, khó trách mọi người nghe tiếng từ bốn phương tám hướng tụ tập đến.

Tổ phụ Lam gia dưới sự giận dữ vận dụng đặc quyền tộc trưởng, chủ xe Benz đáng thương bị cài, người bị bắt, tội “Muru sát chưa thành” liền chụp lên đầu của anh ta. Sự nghiệp gia tộc kia thật đúng dịp bùng nổ nguy cơ thật mạnh, tài vụ thiếu hụt, ngân hàng thúc giục nợ vay, chủ nợ đến cửa, đối phương hùn vốn rút lui... Xi nghiệp nổi danh kia trong một đêm sụp đổ, nguyên do là con trai hoa tâm nhà đó không chuyên tâm lái xe, đụng vào cháu dâu tôn quý nhất Lam gia, làm cho một đôi bảo bối đến trái đất trước thời gian, mà anh nên vì tội nghiệt của mình trả giá thật nhiều – ai biết sinh non sẽ có sơ xuất gì.

Tuy rằng trên thực tế thai nhi chùng chín tháng sinh ra coi như là bình thường, ngày sinh dự tính cũng gần trong gang tấc, chỉ tiếc tổ phụ Lam gia dưới con thịnh nộ không hề nói lý, nên làm vẫn làm.

Khi tiếng khóc nỉ non to rõ của trẻ con vang khắp phòng sinh thì tình cảm quần chúng ngoài cửa trở nên sôi trào, đã lâu bọn họ chưa từng nghe thấy tiếng khóc trẻ con rồi, hơn nữa đây lại là một đôi sinh đôi duy nhất cho đến tận nay của Lam gia đến trái đất, cho nên vô cùng có ý nghĩa.

Con mới sinh bình thường chắc chắn không biết cười, nhưng một đôi tiểu hài tử đáng yêu trắng trắng mập mập mềm mại kia chỉ khóc vài tiếng liền lộ ra lúm đồng tiền mê người, mê hoặc ngay người y tá ôm bọn họ.

“Chúc mừng, một cặp con trai xinh đẹp.” Y tá mỉm cười báo tin tức.

“Con trai?” Vài vị trưởng bối Lam gia ngây ngốc nhìn nhau, rồi sau đó lòng có tương ứng bắt đầu rõ ràng, “Là cô!” Người đáng giận, cả ngày đánh nhận kêu nhận mỗ vào mắt. Trước hết để cho bọn họ nghĩ rằng cô mang thai con gái làm bọn họ thả lỏng đề phòng trong lòng, lại diễn xuất một hồi diễn rơi lệ tôi – ngày đó bọn họ không thể kiềm chế mà trầm mê, thuận lợi lấy được quyền sở hữu cặp sinh đôi, quan trọng nhất là trở tài nấu ăn kinh người dụ dỗ bọn họ, cho dù lúc ấy là do bọn họ mời cô xuống bếp, làm cho bọn họ vội vã bị mỹ thực mê hoặc, thật sự hi vọng cô trở thành người Lam gia, tiến tới

điều ước "Nhục nước mắt chủ quyền" cắt đất đền tiền trên thẻ tre.

Trước một tháng Lâu Bộ Vũ gả cho Lam Vũ Đường, trong đó có một sính lễ là giấy cam đoan do tổ phụ Lam gia ký kết, cặp song sinh phải mang họ Lâu, kế thừa hương khói Lâu gia.

Đắm ngực đậm chân hận, hận này như nước sông thao thao, kéo dài không dứt.

Sắc mặt Lâu Bộ Vũ tái nhợt nằm ở trên giường bệnh, sinh con đã tiêu hao hết thể lực của cô, không có tinh thần nhìn sáu vị lão nhân hung sư vấn tội, ở trong lòng lại vì mình thờ dài. Chỉ biết chuyện tốt không có phần mình, xem đi! Có người sản phụ nào lọt vào loại đãi ngộ này? Cô thật đúng là thiên hạ duy nhất mà.

“Không phải nói là con gái sao?” Sáu người trăm miệng một lời hỏi, bọn họ biết cô biết, vừa rồi vị bác sĩ xinh đẹp kia đã thẳng thắn thành khẩn bộc trực, cô ta là đồng lõa.

Lâu Bộ Vũ nhắm mắt, suy yếu nói: “Nói thật, các ngài chịu để cho đứa nhỏ mang họ Lâu mới là lạ.” Không lừa bọn họ thì lừa ai?

Y tá bên cạnh sợ đến choáng váng, cho tới bây giờ chưa thấy qua loại trường hợp này.

“Ông nội, bà nội, ba, mẹ, hiện tại Bộ Vũ rất yếu, về sau tìm cô tính sổ được không?” Lam Vũ Đường vừa buồn cười, vừa tức giận, vợ anh đến bây giờ còn không chịu buông tha việc đấu võ mồm với người khác, thật sự là – không còn lời nào để nói!

Nhìn hai đứa trẻ sinh đôi hoạt bát đáng yêu lại có bộ dạng giống nhau như đúc, vài vị lão nhân rốt cục quyết định tạm thời ghi nợ khoản này, ngày khác rảnh lấy ra tính toán, thời gian còn nhiều.

Rốt cục, rốt cục, hai em bé nhỏ im lặng nằm bên cạnh mẹ ngủ, mẹ của bọn chúng cũng ngủ thật say.

Mùi gà dầu vừng, hầu như trở thành đồng hồ báo thức ăn cơm của Lâu Bộ Vũ.

Sáng sớm mới năm sáu giờ, con gà dầu vừng thứ nhất mới mẽ xuất hiện. Buổi sáng mười giờ, con gà dầu vừng thứ hai lên bàn. Giữa trưa, ắt không thể thiếu con gà dầu vừng, thời gian trà chiều, vẫn là nghìn bài một điệu – gà dầu vừng. Hầu như từ lúc mở đến nhắm mắt lại, đảo quanh trước mặt cũng chỉ có gà dầu vừng, làm cho người ta hận đến chết.

Đến đây, Lâu Bộ Vũ rốt cục hiểu ra một định luật sắt: vì sao tỉ lệ ly hôn của phụ nữ đã sinh con lại cao – trong dinh dưỡng thường xuyên cao, đồ ăn nhiều mỡ béo, nếu muốn duy trì đường cong khéo léo trước hôn nhân quả thật mộng tưởng hảo huyền, cũng khó trách chồng muốn gặp người khác, không ai muốn ôm một con heo cùng ngủ.

Ngày thứ ba bắt đầu ở cũ, Lâu Bộ Vũ kiên quyết, quyết đoán ngưng gà dầu vừng oanh tạc, tự mình động thủ lưu loát liệt kê mấy ngàn món dinh dưỡng hầu như đem đầu bếp chính Lam gia hù đến miệng sùi bọt mép, anh ta kiên trì cho rằng đó là sau khi người nào đó ăn quá nhiều gà dầu vừng liền ra thù đoạn trả thù.

Chịu thiệt mà không đòi công đạo, tuyệt đối không phải lời răn đời người của Lâu Bộ Vũ.

Để cho trẻ con bú sữa mẹ là tốt nhất, nhưng ảnh hưởng nghiêm trọng đến dáng người phụ nữ. Trong khi tất cả mọi người cho rằng Lâu Bộ Vũ sẽ có "Hành động vĩ đại" bảo vệ dáng người sẽ không có khả năng chịu nuôi con bằng sữa mẹ thì cô lại khiến mọi người muốn rút tròn mắt khi kiên trì dùng sữa mẹ nuôi con, nói như vậy đứa nhỏ mới có thể khỏe mạnh thông minh, hơn nữa thức ăn bổ của cô sẽ khiến có nhiều sữa cho em bé bú.

“Cô không sợ biến hình, sau khi dáng người biến dạng, chồng sẽ ra ngoài phát triển?” Có người cô lấy dũng khí đưa ra câu hỏi, lại hầu như lọt vào kết cục loạn quyền đánh chết.

Cái tên ngu ngốc kia, việc có lợi với mấy đứa nhỏ như thế, có lợi cho tương lai như thế, anh ta dám đến phá hư, thuần túy là đa nghi, thiếu người sửa chữa.

“Anh sẽ ra ngoài phát triển sao?” Lâu Bộ Vũ hòa ái dễ gần hỏi người nào đó.

Lam Vũ Đường nhất thời cảm thấy hàn khí dày đặc vây khốn quanh mình, vội vàng trình trọng chỉ trời thề, “Tuyệt đối sẽ không.”

“Tốt nhất là vậy.” Cô cười vừa lòng, “Đỡ mắt công em phải hỗ trợ.”

Anh nghi ngờ hỏi: “Hỗ trợ cái gì?”

“Cô muốn giúp anh họ ra ngoài phát triển sao?” Anh em Lam gia không thể tin được kinh hô.

“Lòng chị dâu thật vĩ đại.” Một họ hàng xa phát ra tán thưởng.

“Hi vọng một nửa khác tương lai của tôi cũng trì kỷ như thế.” Có người say đắm trong ảo tưởng của mình không chịu thanh tỉnh.

“Giúp anh cái gì?” Chỉ có thần kinh não đang sự buộc gắt gao, có loại dự cảm vô cùng không hay ho.

Lâu Bộ Vũ cười tươi đẹp làm sao, hơi thở như lan mở miệng, “Giúp anh thiền đi.”

“Thiền?”

“Thái giám!”

“Thật độc!”

Tiếng kinh hô vang lên khắp nơi, nhất thời sâu sắc cảm nhận được chân lý vì sao có câu “Độc nhất lòng dạ đàn bà”.

“Ta thương anh em, cậu cưới được một cạp mẹ hung tàn.” Có người đưa điều vắn.

“Thủ đoạn anh làm ăn tuy rằng tài trí hơn người, nhưng hiển nhiên ánh mắt xem phụ nữ vẫn không đủ kinh nghiệm.” Vô hạn đồng tình ẩn chứa trong đó.

“Làm phụ nữ nên hung hãn như thế.” Một thanh âm nữ tính tham gia.

“Bảo vệ vườn nhà phải không từ thủ đoạn.”

Một nữ tính khác hát đệm, “Không thể tự hạn chế làm người ta phải áp dụng thủ đoạn cường chế.”

Đàn ông Lam gia chắc chắn nói: “Phụ nữ các người quá độc ác.”

“Là đàn ông các người tự tìm, luôn chỉ dùng nửa người dưới tự hỏi.” Ánh mắt khinh thường đảo qua chỗ kín người nào đó.

“Phụ nữ các người lại tốt hơn chỗ nào?”

“Phụ nữ chúng ta làm sao không tốt?”

“Ái mộ hư vinh, tham phú quý.”

“Đàn ông các người hàng đêm sênh ca, vứt bỏ vợ con, cũng không sợ bệnh AIDS.”

“...”

Chiến dịch đầu vô mồm của đàn ông và phụ nữ lại bắt đầu.

Không đếm xỉa đến khí thế hùng hục thi biện luận trong đại sảnh, vợ chồng Lam Vũ Đường ôm con nhỏ trở về phòng cho ăn. Ai để ý đám người rảnh rồi kia, tốt nhất âm ỷ đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, sống cạn đá mòn...

Hai đứa trẻ phấn điều ngọc mài, có thể đoán được mười tám năm sau nhất định sẽ trở thành tuấn nam siêu cấp bộ tộc, sát thủ của nữ tính Đài Loan trong tương lai.

Mà tròn một trăm ngày sau khi bọn họ sinh ra, lại thành công nhắc lên đại chiến tranh đoạt lần thứ ba của hai nhà Lam, Lâu.

Vật hiếm là quý, cũng có thể xác minh trên thân người.

Hai nhà Lam, Lâu cùng tỏ ra hiện trạng thiếu trẻ con, mà Lâu Tự Cường, Lâu Tự Lập – đây là cặp sinh đôi may mắn có được, tránh không được muốn có hoạt động lớn, trở thành tiêu điểm tranh đoạt.

Chơi đùa với hai cục cưng trong lòng, Lâu Bộ Vũ đối với trường hợp hết sức căng thẳng, không, mùi khói thuốc súng mười phần trong đại sảnh lại chẳng quan tâm, rơi vào thanh tĩnh bàng quang.

“Bà xã, em cũng quá rồi rãnh rồi, mở miệng vàng ngọc của em đi.” Không thấy bọn họ sắp ra tay quá nặng sao? Mà đương sự hầu như quên mất mình mới là ngòi nổ toàn bộ chiến tranh.

Lâu Bộ Vũ thân nhiên kéo ra một nụ cười, không nhanh không chậm nói: “Hiện trường tranh chấp gay gắt, tùy tiện tham gia sẽ rơi vào kết cục không còn hài cốt.” Mà cô rất sợ chết.

“Không sợ bọn họ đánh nhau?” Anh nhú mày.

Nụ cười của cô mang ý xấu, “Ông xã, em muốn xem bọn họ đánh như thế nào?” Cô không ngại khơi dậy hỗn chiến lần nữa, dù sao các cụ đã lâu lắm không có “Thư giãn gân cốt”.

“Nha đầu hư.” Lam Vũ Đường cung chiêu ôm vai vợ yêu, cùng nhau đùa với một đôi bảo bối, trầm mê ở khuôn mặt tươi cười ngây thơ vô tà của bọn họ.

“Đem bảo bối cháu nội cho ta ôm.”

“Là của chúng ta.”

“Rõ ràng họ Lâu, liên quan gì đến Lam gia?”

“Ông nói nhầm cái gì, là huyết mạch Lam gia.” Tổ phụ Lam gia tức giận đến tức sùi bọt mép.

“Ông nói vậy là nói nhầm? Rõ ràng họ Lâu chứ sao.” Tổ phụ Lâu gia tỏ tranh giành với ông.

Hai vị lão nhân gia mặt đỏ tai hồng hoàn toàn không còn vẻ khôn khéo giỏi giang ngày xưa tung hoành thương trường nữa, lại trái ngược giống như trẻ nhỏ ngây thơ đoạt không được kẹo ăn.

“Tôi gì làm cho long trời lở đất trước chuyện thật đây?” Tổ mẫu Lâu gia không cho là đúng lắm bầm.

“Ai kêu chỉ có một cặp song sinh.” Ánh mắt ai oán xem xét qua, không có người có thể sinh chứ sao.

“Bộ Yên không phải cũng đã mang thai sáu tháng sau, sau đó không lâu tương lai Lam gia sẽ giống như anh gáy cả vườn, gắp cái gì?” Dục tốc bất đạt nha, một bọn họ là gian thương già.

“Không phải sinh đôi.” Bối bối, động tác này vừa làm ra lực rung động hiệu quả vô cùng trên thân người tám chín chục tuổi, thiếu chút nữa hại những người khác đứng không vững, hướng đất mẹ dưới chân yêu thương nhưng nhớ ngã xuống.

“Lam gia mới tân hôn đêm không ít, sao không đi thúc giục đẻ, trọng thưởng tất có đừng phụ, nói không chừng tương lai sẽ có rất nhiều cặp sinh đôi nha.” Cô vì bọn họ mờ mắt kẻ kế hoạch tương lai vô hạn quang minh tốt đẹp.

“Ít nhất cũng phải mang thai 10 tháng, lâu quá.” Báo oán.

“Thật là một vấn đề khó giải quyết.” Trừ phi sinh non, nếu không thì vấn đề này không thể thiếu thời gian.

“Vũ Đường, em thật vất vả.” Lâu Bộ Vũ hờn dỗi tựa vào trong lòng ông xã tìm kiếm an ủi, “Mọi người đều mang thai, vì sao em lại có được sự ủng hộ đồng tình như vậy?”

“Bà xã, số mệnh chúng ta không tốt, nhân duyên kém, không có biện pháp.” Không hổ là vợ chồng, lòng có tương thông một chút, phối hợp độ cực cao.

Các lão nhân hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt dấu chấm hỏi.

“Em phải bỏ mới được, nếu không bọn họ cả ngày âm ỹ đến náo loạn như vậy, dưỡng thai nhất định không tốt, tương lai sẽ rất khó nuôi.” Biểu tình của cô càng phát ra thống khổ ai oán.

“Bà xã, đó là cốt nhục của chúng ta, thật không nỡ.” Hai vợ chồng hát đều tốt, chơi đến nghiện.

Miệng mọi người mở lớn, đủ để nuốt vào cả một quả trứng đà điểu.

“Con lại mang thai?” Nghi vấn sau một hồi lâu không thể tin không hẹn mà cùng thốt ra.

“Con cũng biết làm như vậy là không đúng.” Lâu Bộ Vũ vô cùng hồ thẹn. Đều do gã đàn ông thôi kia làm hại, không biết tiết chế, hại cô lại trứng trâu.

“Ngoài ý muốn.” Lam Vũ Đường cũng cảm thấy hồ thẹn.

“Các người còn chơi?” Tổ phụ Lam gia gầm nhẹ, ngại bảo bối cháu nội quý giá ở đây, còn cố kỵ, nhưng hai vợ chồng nhỏ kia thật quá mức, lại đùa giỡn bọn họ, đùa giỡn bắt diệc nhặc hồ, ai tin bọn họ sẽ ai oán? Bọn họ quả thật là đang ở trong phúc không biết phúc.

Sùng ái nhiều lắm cũng thật buồn rầu a! Đây là tiếng lòng của Lâu Bộ Vũ. Nếu không phải chịu nuông chiều, cuộc sống của vợ chồng bọn họ sẽ càng thích ý, hành động sẽ càng tự do.

Ai! Muốn tạo niềm vui cũng rất phiền.

Sự thật tuy khó tin, nhưng nó quả thật đã xảy ra.

Lâu Bộ Vũ lại sinh thêm một cặp song sinh, lần thứ hai lại trở thành người được chú ý nhất Lam gia.

Hai nhà Lam, Lâu tranh luận một năm về vấn đề sở hữu rốt cục đạt được giải hòa, công bằng xong việc – một nhà một đôi, công bằng.

Trong vòng một năm cùng mang thai cùng sinh con không phải không có, nhưng sinh ra hai cặp sinh đôi vẫn chỉ có một mình Lâu Bộ Vũ, nhầm trứng không ít người lên hỏi Lam Vũ Đường bí mật một pháo pháo nổ hai lần, lại bị anh ăn no đánh một chút ném ra ngoài cửa, phụ tặng kèm một câu: bí mật khuê phòng, không tiện nói cho người ngoài.

Thật... keo kiệt.

“Bộ Vũ, uống canh.” Lam Vũ Đường một thân quần áo sang quý thoải mái, vô cùng không cân xứng với hình ảnh bụng một chén canh cá đi vào thư phòng.

Nơi này là cao ốc nam trong trang viên Lam gia, không có lắm lần, bởi vì Lâu Bộ Vũ quen dần thân vào trong đồng trò chơi cuộc đời đàn ông. Hơn nữa đám “Lão đàn ông” cao tuổi chưa lập gia đình của Lam gia giống như gặp ma vô cùng yêu thương bốn đứa bé trai giống nhau như đúc kia – lại là một chuyện thật muốn phá rớt kính mắt mọi người, mỗi ngày vì tranh giành ôm cháu mà động tay động chân lại dùng tài hùng biện, còn đặc ý ký danh viết: hoạt động gân cốt, để ngừa si ngốc lúc già.

Tình trạng ở cao ốc nam quả thật không phải chỉ một chữ “Loạn” có thể hình dung hết.

Lâu Bộ Vũ đang ngồi bên bàn làm việc ngẩng đầu buồn cười nhìn về phía chồng, “Không cần khoa trương như vậy chứ, đã lâu như vậy còn bồi bổ cho em?” Duy nhất làm cho người ta thống hận chỉ có một việc, đều do ông anh trai đáng chết kia không có lương tâm, rốt cục như nguyện lửa tuấn nam gặt đầu gạ, định cư ở nước Pháp, cực kỳ không biết xấu hổ đem Lâu thị ném cho cô chăm sóc.

“Em mỗi ngày đều bận rộn như vậy, mấy tiểu tử kia lại dính em vô cùng, vẫn cần bồi bổ nhiều mới tốt.” Hiện tại Lam Vũ Đường vạn phần hối hận lúc trước vất vả cần cù cày cấy, nay bốn đứa con trai chiếm hơn phân nửa thời gian của lão bà thân ái, làm hại anh đáng thương đến thiếu người hỏi thăm, cho dù liều mình công tác cũng vô pháp bỏ khuyết bị trống rỗng “Bị vắng vẻ”, ước gì nhóm Trưởng lão một ngày hai mươi bốn giờ quản lý mấy đứa con, để vợ yêu có nhiều thời gian nhàn hạ cùng anh ở chung. Ô, anh là oán phu đáng thương nhất.

Vừa nhìn thấy bộ mặt oán phu của chồng, Lâu Bộ Vũ nhận mệnh tiếp nhận bát, “Được rồi, em uống là được.” Chắc, anh thật sự là càng ngày càng không giống Lam thánh nhân mặt lạnh người ngoài lan truyền lúc trước kia, cô thật sự gặp nghiệp chướng, làm cho một thánh nhân biến mất, cô thẹn với người đời chứ sao.

Bốn đứa trẻ giống nhau như đúc xếp thành một hàng đứng ở đại sảnh, một đám người lớn đều đang nhìn kỹ bốn tiểu quý trước mặt.

Bọn họ là Lâu Tử Cường, Lâu Tử Lập, Lam Tử Phú, Lam Tử Hào – cho dù có người cho rằng tên rất tục, nhưng Lâu Bộ Vũ nắm tay làm cho bọn họ ngoan ngoãn câm miệng, bọn họ có vị siêu nhân mẹ không xinh đẹp nhưng khôn khéo dọa người cùng một vị papa bề ngoài câu nệ cẩn trọng, một bộ thánh nhân nhưng nội tâm lại nhiệt tình như lửa.

“Các con nói bọn họ rốt cuộc ai là ai?” Tổ phụ Lam gia cau mày hỏi, bình thường bốn tiểu quý không thường cùng lúc xuất hiện cùng một lúc, cho dù cùng lúc xuất hiện cũng sẽ mặc quần áo khác nhau để mọi người nhận biết. Nhưng hôm nay, bọn họ liền thủ đánh một đám cuộn cuộn, người lớn muốn hỏi tội, bọn họ liền mặc giống nhau đứng ở đại sảnh.

“Không hiểu được.” Chuyện này thật đúng là làm cho người ta đau đầu, bọn họ giống mẹ làm cho người ta hận một mối, Bộ Vũ bạo lực còn chưa tính, cổ tình còn di truyền cho các con.

“A, mở hội thẩm phán đi, chắc chắn, hay là đại hội công thẩm” Một thanh âm treu chọc từ cửa bay tới.

Ánh mắt mọi người đều bắn về phía cửa.

Tây trang trung tính, kiểu tóc anh tuấn, lười biếng tựa vào cửa cười xem tình hình trong phòng. Ha, mấy tiểu tử kia chơi rất khá đây.

Bốn tiểu quý mím môi, cùng nhau cúi đầu, tỏ vẻ đang sấm hỏi.

“Như thế nào? Muốn bị ai sao, Thẩm Phán cũng còn chưa phán kết quả nha.” Lâu Bộ Vũ cười nhưng không cười nhử mảy.

“Mẹ...” bọn họ trầm miệng một lời kêu.

Lâu Bộ Vũ bĩu môi, hai tay ôm ngực, cười nói: “Thay xã hội trừ hại ta không có ý kiến, bắt quá ăn vụng phải nhớ lau sạch miệng nha, hiện tại những người đó tránh ở bệnh viện, các người nói làm sao bây giờ?”

Nghe qua có người dạy con như vậy sao? Vô cùng đặc biệt đi, Lâu Bộ Vũ cho tới nay chính là như thế.

Tất cả mọi người ăn ý không mở miệng, nhắc tới cũng kỳ, bất luận bốn tiểu quý có bao nhiêu giống, giả bộ có bao nhiêu thật, đứng trước mặt mẹ bọn họ toàn bộ không chịu nổi một kích, đây là chuyện Lam Vũ Đường – kẻ làm ba kia cũng làm không được, tuy rằng thời gian anh làm bạn với các con còn nhiều hơn so với vợ.

“Mẹ...” bọn họ lại tỏ vẻ kháng nghị.

Lâu Bộ Vũ vô tội nhún nhún vai, ngồi xổm người xuống, mở ra hai tay, cười nói: “Lại đây đi, nhóm con trai thân yêu của mẹ, hôm nay là sinh nhật của các con nha, mẹ chúc mừng cho các con.”

“Tốt nha.” Bọn họ chạy đến bên người mẹ, cao hứng phấn chấn nói: “Chúng ta có thể ăn thức ăn mẹ làm nha.”

“Chúng ta cũng muốn ăn.” Cơ hồ nói ra lời giống con trẻ.

“Hử? Kỳ quái.” Lâu Bộ Vũ ý xấu cười, treu chọc nói: “Tôi chúc mừng sinh nhật cho con trai của mình nha.”

“Lâu – Bộ – Vũ” Tiếng rống giận dữ của mọi người vang lên.

Quên đi, đời này cô không thể nào mềm mại nghe lời. Trong lòng mọi người ra kết luận, quyết định tìm biện pháp khác trước mới tốt...

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thích Tán Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.